

Đông Phương Bất Bại Đồng Nhân - Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung

Contents

Đông Phương Bất Bại Đồng Nhân - Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung	2
1. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 1: Mặt Trời Mọc Trong Núi	2
2. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 2: Hảo Nhân Nan Vi (làm Người Tốt Thật Khó)	4
3. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 3: Quyết Định Lưu Lại	6
4. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 4: Kinh Hoàng Nơi Ban Công	8
5. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 5: Chồng Chất Nghi Ngờ	11
6. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 6: Lăn Đầu Ra Ngoài	13
7. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 7: Bình Dấm Lớn, Bình Dấm Nhỏ	16
8. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 8: Chương Tiệm Hiễn Mạnh Mỗi	18
9. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 9: Bỏ Đi Ngăn Cách	20
10. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 10: Tình Cảm Lưu Luyến Lúc Chia Xa . .	22
11. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 11: Đi Công Tác Trở Về	23
12. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 12: Vây Yêu Nhau Đi	25
13. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 13: Quà Từ Tô Châu	27
14. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 14: Tình Dịch A ~ Tình Dịch ~	29
15. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 15: Lên Chức “chị Dâu”	31
16. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 16: Hiểu Làm	34
17. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 17: Bỏ Nhà Ra Đi	36
18. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 18: Thẳng Thắn Thành Khẩn Gắn Bó . .	38
19. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 19: Câu Chuyện Về Cái Đèn Bàn	41
20. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 20: Ngân Vàng Không Đổi	47
21. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 21: Tiểu Tặc Xui Xẻo	49
22. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 22: Khắc Ấn Vĩnh Hằng	52
23. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 23: Giáo Chủ Học Lái Xe	54
24. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 24: Tay Làm, Hàm Nhai	58
25. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 25: Gặp Gỡ Mọi Người	60
26. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 26: Đùa Vui Nhỏ, Tình Cảm Lớn	61
27. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 27: Đại Tiệc Thỏa Thích	63
28. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 28	64
29. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 29: Tái Kiến Tiểu Ngạo	73
30. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 30: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [nhất] . . .	80
31. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 31: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [nhị] . . .	82
32. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 32: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [tam] . . .	85
33. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 33: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [tứ]	88
34. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 34: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [ngũ] . . .	90
35. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 35: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [lục]	93
36. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 36: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [thất] . . .	101
37. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 37: 100 Câu Hỏi Phụ Phụ	106

Đông Phương Bất Bại Đồng Nhân - Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung

Giới thiệu

Editor : Tiểu DarnBeta: Khởi VũThể loại: 1. cổ xưa xuyên hiện đại. 2. ngôi thứ nhất không phải anh công, 3. không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-dong-nhan-hien-dai-giao-chu-that-chi-dong-ngung>

1. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 1: Mặt Trời Mọc Trong Núi

Tiết trời dần ấm lại, dường như còn lưu chút không khí mơ hồ của năm mới, vừa sang tháng hai, cảnh vật khắp nơi đều dạt dào ý xuân.

Trời trong xanh, mặt trời còn chưa mọc, người lên núi vào cuối tuần không phải không có, nhưng như Kỳ Sam trời chưa sáng đã tới đỉnh núi thì rất hiếm, nhất là nơi rừng núi âm u hẻo lánh này. Hơn nữa, dưới chân núi, cây tùng dày đặc, nên ít có du khách đến.

Đứng trên đỉnh nhìn bao quát khắp nơi không có chỗ nào là không nguy nga, bóng cây rậm rạp, núi sông hùng vĩ. Mỗi lần ở trong thiên nhiên hoang vu thuần khiết này, Kỳ Sam đều có cảm giác thoát ly nơi thành thị, ý niệm quy ẩn núi rừng cũng hình thành trong đầu. Xem ra khi tràn ngập trong vàng son nơi phồn hoa, cũng hiểu được chốn rừng núi xanh tươi hoang dã mới thật đáng quý.

Hắn ngửa mặt đứng hít hà chút không khí mang theo vị đạo tươi mát của cỏ xanh, quay lại đặt ba lô xuống bên cạnh gốc đại thụ, dựa vào thân cây, ngoảnh đầu về phía đông, chờ mặt trời mọc. Đi lên núi cùng hắn là một con mèo lông xù trông vô cùng tao nhã, lúc này đang lười biếng tản bộ, nhìn ngó xung quanh, đôi mắt xanh biếc khẽ xoay chuyển. Khi đi lại, ngẫu nhiên bộ lông tuyết trắng dính phải cỏ dại, lúc này nó dừng lại, cẩn thận liếm sạch sẽ.

Cuối núi chậm rãi hiện ra một tầng ánh sáng nhu hòa, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu lên mặt đất thì, đồng thời, chim hót vang trong rừng, so với khi này càng thêm sinh động náo nhiệt. Kỳ Sam nhắm mắt, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, bỗng truyền đến tiếng mèo thê lương không giống bình thường.

“Ngao ô –”

Kỳ Sam nhìn xung quanh, tìm mèo của hắn, chỉ thấy một viên cầu trắng như tuyết đang lăn xuống núi đá, chính là tiếng thét chói tai của mèo béo Thập Viên. Hắn vớ lấy ba lô, nhanh chóng chạy đuổi theo.

Nơi bọn họ đang ở là trên đỉnh, cũng không quá dốc, Thập Viên tuy nhìn qua có chút béo, động tác vẫn thập phần nhanh nhẹn. Kỳ Sam không đến mức rất lo lắng, nhưng nội tâm không tránh được có chút thăm thẳm không yên.

Sườn núi trụi lủi toàn đá, thoát nhìn vô cùng sắc nhọn. Xuống vài thước, dần dần xuất hiện cây cỏ cỏ xanh, nghiễm nhiên là một mảnh đất bằng phẳng.

Vừa tới gần thảm cỏ, Kỳ Sam chợt nghe thấy tiếng Thập Viên ô ô kêu trong bụi cỏ, đang vội vàng sửa sang bộ lông dính đầy bùn đất (Tiểu Dạ: con mèo này.... đang sửa sang lại xiêm y?!!). Nhìn thấy Kỳ Sam tới gần mình, liền bỏ nhào vào bên chân hắn, đáng thương hề hề hướng hắn ai oán kêu một tiếng, đem cả cục thịt trên người hướng ông quần hắn cọ cọ, rất nhanh chiếc quần đen của Kỳ Sam đầy một mảnh bụi. (=)))

Kỳ Sam ngồi xổm xuống, phải đi vết bẩn trên người nó, kiểm tra xem nó có bị thương hay không. Xác định ngoại trừ dưới móng vuốt trầy da một chút, những cái khác đều không hề hấn gì, mới ôm nó vào lòng.

”Tiểu mập mập, đã sớm kêu ngươi ăn ít đi để giảm béo, nhìn ngươi nặng tới mức lăn một lèo xuống như thế. Khi trở về nhất định hạn chế thức ăn của ngươi.”

Kì Sam cũng không quản mèo nhà mình nghe hiểu hay không, tự trách tự mắng. Không có khả năng tự đứng lẫn xuống, mèo nhà mình dù có mập thế nào cũng chỉ là một con mèo nhỏ, chỉ là Kì Sam cố tình xem thường mèo nhà mình.

Hắn nói xong, Thịt Viên mập mập nhỏ giọng kêu một tiếng, thanh âm ủy khuất đến cực điểm, làm như oán giận, lại như làm nũng.

Lúc này dù chết cũng không hơi đâu xem mặt trời mọc nữa, dọc theo đường đi xuống núi, về nhà tắm rửa cho mèo đang đầy bụi bẩn một phen.

Vào lúc băng qua rừng cây, khoe mắt khe liếc thấy bên phải có sắc đỏ tươi không hợp với lục sắc của cây cỏ chút nào, Kì Sam nhất thời nổi lên hiếu kỳ, tới gần mới phát hiện hóa ra là một người vận hồng y (bộ quần áo màu đỏ). Chính xác là mặc y bào (áo khoác), loại trường bào dài tới mắt cá chân, bên ngoài khoác một tầng sa y (áo mỏng) trong suốt, tia nắng trên lụa mỏng phản xạ ánh sáng ảm áp, chất liệu hẳn tốt vô cùng.

Người nọ nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, cũng không thở mạnh, chỉ có bờ ngực bằng phẳng hơi hơi phập phồng là còn chứng minh rằng người này còn sống. Quái dị là nếu xét theo thân thể, rõ ràng là nam nhân, lại để tóc dài, tóc đen phi tán trên mặt cỏ. Khuôn mặt tinh xảo lộ ra nét cổ điển hài hòa, nhưng trên mặt trát một đồng son phấn khiến vẻ đẹp suy giảm, lại thêm một việc quái dị nữa – nam nhân trang điểm.

Chắc là du khách leo núi lạc đường dẫn đến kiệt sức đây mà.

Miễn cưỡng chính mình tin vào đáp án vừa nghĩ ra. Nếu Kì Sam không phải người sống ở hiện đại, không chú ý tới mấy cái khoa học học thuyết vô thần gì gì đó, đối với nam nhân dung mạo khiến người ta kinh diễm thế kia, chắc chắn nghĩ người nọ là tiên tử của ngọn núi này.

Kì Sam nhất thời do dự định đứng lên, muốn làm như không phát hiện mà đi tiếp, nếu cứu người thì mang về đâu? Người này dường như không mang vật gì bên người, căn bản không giống du khách lên núi, ngất xỉu tại nơi sơn dã này, chỉ sợ không đơn giản.

Còn nếu cứu cái người không rõ lai lịch này mà gặp phải phiền hà, hẳn dù chết cũng không nguyện ý. Nhưng thấy chết mà không cứu, tựa hồ có chút bất nhân... Thật sự phiền toái.

“Thịt Viên, người nói xem, cứu hay không cứu?”

“Meo~”

Con mèo cọ cọ mặt vào ngực áo Kì Sam, bản không chịu nổi. Kì Sam không chịu được vật nhỏ này đối quần áo hắn làm càn lẫn nữa, cởi ba lô sau lưng, ném mèo vào trong đấy, tâm trạng đỡ hơn một chút.

Ngày mới dần lên, sương mù trong rừng cây vẫn chưa tan hết, khí lạnh đầu xuân vẫn mơ hồ băng lạnh. Kì Sam nhìn những giọt sương long lanh trên thảm cỏ, lại nhìn người đang không biết sống chết ra sao kia, rốt cuộc lương tâm thắng tư tâm, cúi xuống bế người nọ lên.

Người nọ nhìn có vẻ đơn bạc, dù trông có gầy yếu ra sao thì vẫn là nam nhân, nếu đi đường bình thường mà ôm như vậy cũng không sao, nhưng đây là đường núi... Ai cũng bảo lên núi thì dễ, xuống núi thì khó, trên đường đi xuống, Kì Sam trừ việc vừa đi vừa điều tức hơi thở ra thì cũng chỉ đành thầm than thân trách phận mà thôi.

Cũng may chính mình tự lái xe đến đây, đi hơn nửa giờ mới tới chỗ đỗ xe, Kì Sam đem người nọ nằm ở phía sau, nhấc ba lô xuống, Thịt Viên liền chui ra, loanh quanh bên cạnh tựa hồ cân nhắc xem nên nhảy lên chỗ nào trên người người nọ. Vẫy vẫy cánh tay tê cứng, xong việc hoạt động gân gân cốt, Kì Sam thuận thế túm lấy mèo con đem nó lên ghế trước ngồi.

“Ngoan nào, đừng nháo hấn.”

Kì Sam làm như thật chỉ chỉ một ngón tay vào mèo con, mèo ta nghiêng nghiêng cái đầu tròn vo nhìn hắn, cái đuôi rất là kiêu ngạo mà vung a vung, nhưng thật ra không nháo loạn nữa, im lặng ghé vào ghế trên, lim dim mắt.

Trở lại thành phố, Kì Sam lúc đầu nghĩ nên đem người đó vào bệnh viện, suy đi tính lại, thấy thủ tục ở bệnh viện rất phiền phức, người này trên người chứng minh nhân dân hay gì gì đó đều chẳng có, cuối cùng

vẫn là trực tiếp đem xe quay trở về khu nhà, mời bác sĩ ở khu khám cũng được.

Đến ngày thứ hai khi tan tầm về nhà, Thịt Viên theo thường lệ vây quanh bên chân hần mà cọ cọ làm nũng, trong phòng vô cùng im ắng. Lên trên lầu phòng ngủ, thấy người hôm qua mang về vẫn duy trì tư thế nằm trên giường, hiển nhiên vẫn còn hôn mê. Bác sĩ Lô sau khi khám bệnh thì chẩn đoán trên người hần không có bất cứ vết thương hay bệnh gì, đại khái chỉ là chứng nóng bên trong mà mọi người bình thường ai cũng bị, là bệnh nhẹ, không cần phải kê thuốc. Theo như lời ông nói, không có lí gì mà hai ngày một đêm vẫn chưa tỉnh lại.

Kì Sam gọi điện cho bác sĩ Lô, đối phương cam đoan tình huống đúng như lời ngày hôm qua nói, Kì Sam cũng không hỏi thêm nữa. Lô bác sĩ y đức lẫn y thuật đều đáng tin, phòng khám của ông là được khu dân cư công nhận là bệnh viện mini, thanh danh vô cùng tốt.

Vì vậy Kì Sam cũng an tâm mà tiếp tục mọi việc như bình thường, ngày qua ngày, việc gì làm thì cứ làm. Đi làm, ăn cơm, chải lông cho Thịt Viên, chơi đùa với nó...Cứ như gian phòng ngủ bên cạnh chưa hề có nam nhân ăn mặc quái dị, lai lịch không rõ này vậy. Hơn nữa, nam nhân kia còn hé ra dung nhan khiến người ta thất thần.

Phấn son trên mặt được Kì Sam tẩy trang sạch sẽ, da thịt mềm mại đẹp tựa ngọc bị loạn vẽ che giấu giờ hiện ra, bị thuốc màu ăn mòn, quả thật rất đáng tiếc. Tổ nhân làm cho người kia thoát nhìn càng thêm thanh lệ, chỉ là do không thể ăn cơm, nên không đủ dinh dưỡng, sắc mặt tái nhợt, ngược lại bày ra một loại bệnh trạng mỹ (vẻ đẹp ốm yếu = = ~). Quả nhiên là mỹ nhân, dù cho ở bộ dạng nào cũng vẫn đẹp a~.

Khi ở nhà, Kì Sam tại mỗi thời điểm cố định, cách một giờ sẽ cho y uống nước, một lần chỉ dứt một lượng cực nhỏ. Trong cơ thể chứa nhiều nước quá thì không thể đào thải hết, ngược lại đối thân thể không tốt.

2. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 2: Hảo Nhân Nan Vi (làm Người Tốt Thật Khó)

Edit + Beta: Tiểu Dạ

Một ngày nọ, chàng vạng tan tầm mới về nhà, Kì Sam cơm còn chưa ăn, đầu tiên đã đi pha nước đường gluco, dùng thìa dứt cho nam nhân nằm trên giường. Dứt thuận lời thìa đầu tiên, chuẩn bị dứt lần nữa, thì, tay vừa đưa qua đã bị nắm lấy, nước trong thìa văng ra.

“Nửa điểm nội lực cũng không có, phế nhân nhà ngươi, dám đối bốn tọa làm càn!” Người hôn mê suốt năm ngày kia lúc này đang ngồi thẳng lưng ở trên giường, một bàn tay bắt lấy cổ tay Kì Sam, tay kia bóp cổ hần, chậm rãi siết chặt: ” Ngươi cho bốn tọa uống cái gì?”

Một loạt các động tác nhanh chóng liên tiếp bày ra, khiến Kì Sam hoàn toàn không rõ tại sao y làm được, càng miễn bàn đến việc né tránh. So với việc hô hấp đang dần dần khó khăn, thì hần tức giận với ánh mắt đối địch không giải thích được của đối phương hơn.

Vốn dĩ cứu y là do nhất thời động lòng trắc ẩn, chưa hề muốn được báo đáp, chỉ hy vọng thân phận đối phương không phức tạp, đừng để cho hần cuối cùng phải dính lấy phiền toái. Người này có thể không tỉnh lại, việc này coi như qua đi. Nhưng người này hôm nay vừa mới tỉnh đã bóp cổ hần, bày ra tư thế muốn giết hần? Cho dù không nói cảm ơn một câu, thì cũng đừng nên lấy oán báo ân thế chứ...

“Người nghĩ là uống cái gì, độc được chắc? Người hôn mê tại nơi không người, ta chỉ cần làm như không phát hiện, mặc kệ ngươi, người nghĩ người có thể sống sót? Chẳng lẽ ta nhàn rỗi đến mức nhàn chán, cứu ngươi trở về, chờ ngươi tỉnh lại rồi lại giết ngươi sao?” Thua nhân không thua trận, Kì Sam chống lại ánh mắt y, ngữ khí mang điểm trào phúng.

“Cứu ta?”

Người nọ ngữ khí tuy rằng hòa hoãn đi đôi chút, nhưng lực đạo trên tay hoàn toàn không thả lỏng một chút nào.

Tay vươn gần tới chỗ cổ bị chế trụ, hần có ý giằng ra, cào cào ngón tay: ” Buông ra, nếu không...Ta không trả lời.”

Bàn tay cũng không hề ngoan ngoãn nghe lời mà buông ra ngay lập tức, chỉ là không bóp gắt gao, nhìn như tùy ý nắm cổ hần. Dường như chỉ cần Kì Sam có chút động tĩnh, sẽ ngay lập tức tại tư thế ấy mà vận gậy cổ hần.

“Người ngất xỉu ở trên núi hoang tàn vắng vẻ, nếu không phải ta đúng lúc đi vào trong đó leo núi, người cho là người có thể sống được trên năm ngày như thế này?”

” Ngọn núi đó có phải tên là Hắc Mộc Nhai?”

Hắc Mộc Nhai? Trung Quốc làm gì có ngọn núi nào tên quái dị như thế. Kì Sam cố gắng nhớ lại tên ngọn núi đó, ” Thái Sùng Sơn.”

Người nọ hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin vào lí do thoái thác ấy của hần, biểu tình mang theo nghi hoặc, chậm rãi siết chặt tay.

Khó lúc có lòng hảo tâm còn gặp ác báo, Kì Sam nổi giận, bát nước đường từ nãy đến giờ hần vẫn đang cầm bị ném xuống, ping một tiếng lăn trên mặt đất. Hai tay rảnh rang hướng ngực người nọ đẩy một cái, đem người trực tiếp đẩy ngã trên giường. Chỉ trông cậy vào chút nước đường ít ỏi uống mỗi ngày, làm sao có khả năng chống lại hần – một nam nhân trưởng thành khỏe mạnh? Huống chi hần đem hết khí lực đặt ở bàn tay đang bóp cổ mình, Kì Sam không hề báo trước đột ngột tấn công, làm cho y khó lòng phòng bị.

” Người!” Người nọ ngã trên giường, tay ôm bụng, vẻ mặt kinh ngạc: ” Vết thương của ta....”

Vết thương? Chỉ là đẩy ngã mà thôi, không đến mức làm y bị thương chứ? Còn nữa, nếu đánh y bị thương, cũng là bị ở ngực,y ôm bụng làm cái gì?

“Người không sao chứ?” Rốt cuộc vẫn lo lắng, Kì Sam ngồi xuống cạnh hần, thân thiết hỏi.

” Người nói ta hôn mê năm ngày? Nhưng miệng vết thương trên người ta, không có khả năng lành nhanh như vậy, như thế nào lại....”

Có lẽ tin Kì Sam không có ác ý, cũng có lẽ bởi vì chính y lúc này đang hoang mang, y không hề đối Kì Sam giương cung bạt kiếm (ý kiểu: đề phòng cảnh giác).

” Bác sĩ nói trên người người không có tổn thương.”

” Không có? Bốn tọa rõ ràng bị Lệnh Hồ Xung một chiêu cuối cùng đâm trúng bụng mới có thể rơi xuống vách núi, ý người là bốn tọa lừa người sao?”

Kì Sam chăm chú nhìn hần, vẻ mặt nghiêm trọng. Vừa tỉnh lại đã giơ tay giương chân, nói thì toàn những lời khó hiểu, lại còn nghĩ rằng mình bị kiếm đâm bị thương.... Còn có cái gì Lệnh Hồ Xung? Ánh mắt hần nhìn sắc bén, không giống người có tinh thần bị hao tổn, ngược lại còn có khí chất nho nhã, quanh người phát ra khí thế cường hãn. Nhưng hành vi lẫn cử chỉ cứ cố tình.....không giống bình thường.

” Khi cứu người, quả thật trên người người không có ngoại thương.”

Ánh mắt tan hết sắc bén, hần lúc này như mất hồn mà ngồi yên, chỉ có trong mắt vẫn còn linh quang cho thấy y vẫn đang thanh tỉnh.

Kì Sam lẳng lặng ngồi bên cạnh, không quấy rầy y thất thần. Nhìn thấy người nọ thần sắc đau thương, không hiểu sao hần lại cảm thấy không đành lòng.

” Người vừa mới tỉnh, vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi, ta đi nấu chút cháo cho người ăn.”

“Xin hỏi, nơi này là nơi nào?”

“Nhà của ta.” Nhìn hần không có chút ôn hòa nào hỏi han, Kì Sam nhất thời nổi hứng ác, cố ý nói ba phải, cái nào cũng được. (Tiểu Dạ: thằng nhỏ đáng chết, dám thái độ vs mỹ nhưm >”<>

“Là thành trấn nào vậy?”

“Trung Quốc.”

“Đông Phương Bất Bại ta đã từng đi khắp Giang Nam Đại Bắc, thậm chí cả Tây Vực man di cũng đã đặt chân qua, nhưng chưa từng nghe người nào nói có thành trấn tên gọi Trung Quốc.”

” Đông Phương Bất Bại?” Kì Sam nhíu mày, người này vừa mới nói gì vậy?

” Đúng. Nhật nguyệt thần giáo giáo chủ trên Hắc Mộc Nhai, Đông Phương Bất Bại.”

” Vậy sao. Người nghỉ ngơi đi, ta đi một chốc rồi về.”

Kì Sam gật gật đầu, xoay người ra khỏi phòng. Mặc kệ người nọ giả điên hay giả ngốc, hẳn đều không truy cứu, trong lòng hạ quyết tâm chờ cho y sau vài ngày khôi phục sức khỏe, thì tổng tiền hẩn đi.

3. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 3: Quyết Định Lưu Lại

Thịt Viên cuộn người bên chân bàn ăn, vùi đầu ăn thức ăn cho mèo. Bên ngoài phòng khách truyền đến một tiếng nổ to tới mức nó giật bắn mình nhảy lên đầu gối Kì Sam, đuôi dựng thẳng, cả người xù lông mao, thấp giọng ô ô kêu.

Kì Sam dừng ăn cơm, vuốt ve trấn an nó bình tĩnh trở lại, bẻ nó thả xuống để nó tiếp tục ăn, chính mình thì ra khỏi phòng bếp tìm kiếm nguyên nhân phát ra âm thanh.

Cái kẻ tự xưng là Đông Phương Bất Bại kia đang đứng ở cửa lớn phòng khách gần lối vào, cách chỗ y khoảng một thước là vết lõm vào ở giữa cánh cửa nhôm, gần như muốn xuyên qua ván cửa. Cái hình dạng vết lõm kia, cư nhiên là một bàn tay rõ cả khớp xương.

” Người luyện qua khí công?” Kì Sam trong lòng sợ hãi, cửa này nếu y làm cho một chưởng mà đổ sụp, vị quản lý tài sản khắt định sẽ làm phiền hẩn vài ngày.

” Khí công là thứ mà bọn đạo sĩ thói Võ Đang ra vẻ đạo mạo kia đùa giỡn, bổn tọa khinh thường.” Người nọ ngạo nghễ liếc hẩn một cái, ngược lại nhìn về phía cửa bị phá, ánh mắt lộ ra khó hiểu: ” Vì sao không đánh ra?”

Chẳng lẽ y thật sự muốn dùng bàn tay đem cửa “đánh” mở?

“Người mở cửa làm cái gì?” Kì Sam đến gần y, kéo bàn tay vẫn đang duy trì động tác phát lực, xem xét: ” Tay có bị thương không?”

Nam nhân hiển nhiên còn đang chú tâm tới sự thật y đánh không nổi cái cửa, tùy ý để Kì Sam đưa y ra phòng khách ngồi.

Bàn tay thon dài mịn màng, so với nữ tử hiện đại mỗi ngày đều bôi kem dưỡng thì còn mềm mại hơn. Kì Sam không kìm được lại vuốt ve, kiểm tra xem gân cốt có trệch hay không, rốt cuộc đến một chút sưng đỏ cũng không có mà hiện. Cuối cùng đối phương thật ra thấy không được tự nhiên trước, tay giật giật, nhẹ nhàng gỡ ra.

Loại ván cửa này bình thường sẽ không dễ dàng hư hỏng, nếu không phải hẩn tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối nghĩ mặt trên cửa vết bị chưởng đánh chỉ là một loại như loại nghệ thuật khắc hoa.

” Bổn tọa chỉ xuất ra ba phần nội lực, nhưng cũng không thể lay động được phiến môn này, gia môn công tử quả thật so với cửa thành còn chắc chắn hơn.”

Kì Sam đã quen với cách nói chuyện của y, cũng không để ý tới cách xưng hô kì lạ ấy, chỉ thản nhiên hỏi: ” Người muốn ra ngoài?”

Mới tỉnh lại được một giờ, uống một chén cháo, sức lực căn bản không thể khôi phục như cũ, tới mức tùy ý đi lại loanh quanh được, y chưa chi đã vội vàng muốn rời đi?

” Nơi này không phải của ta, ta nên trở về đúng nơi của mình.”

” Nơi ấy là Hắc Mộc Nhai? Nhật Nguyệt thần giáo?”

” Công tử cũng biết đường đi sao?”

Ra khỏi khu tập thể, đi thẳng, xuyên qua hai dãy phố – đến hàng sách, sách mới sách cũ, trong nước ngoài nước đều có đủ hết, trong đó có một quyển bên trong ghi cách đến Hắc Mộc Nhai, Nhật Nguyệt thần giáo. Kì Sam định như vậy mà trả lời y, cuối cùng vẫn cảm thấy như thế quá bất lịch sự, nên buông tha cho.

” Ta không biết, người trước hết ở nơi này của ta nghỉ ngơi vài ngày, thân thể khôi phục thì có lẽ nhớ được đường đi như thế nào.”

“Hừ! Người căn bản không tin thân phận của bổn tọa, nghĩ bổn tọa bị thương, đầu óc có vấn đề, bịa chuyện với người!”

“....Không có.” Chần chờ một chút mới mở miệng phủ nhận, Kì Sam kinh ngạc với khả năng quan sát cùng độ miễn cảm của người này.

” Không có? Bổn tọa dù cho thần trí có không rõ ràng đi chăng nữa, khả năng nhìn người vẫn phải có. Ta không quan tâm người bên ngoài nhìn Đông Phương Bất Bại ta ra sao, ta chỉ làm những gì ta muốn.”

Quả nhiên khiến cho người ta cảm thấy giống nhau, bề ngoài lẫn bên trong đều là ngạo khí. Ẩn trong lời nói luôn mang theo một cỗ khí phách bề ngễ thiên hạ, lại lơ đãng toát ra sâu oán hơn vài phần uyển chuyển của nữ tử. Hai loại khí chất không cân xứng này đồng thời hiện ra trên người một nam nhân, nhưng lại ngoài ý muốn mà mê hoặc lòng người.

Vốn là chính y tự muốn rời đi, Kì Sam có thể theo lời y nói mà tống tiễn y, thuận nước giong thuyền, so với tự mình mở miệng đuổi người đi thì tốt hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này không thể cố tình nói như vậy được. Bộ dạng y như vậy, cứ thế mà rời đi liệu có thể đi đâu được, sau này sống sót như thế nào?

” Nếu đúng như lời người nói, người có thể nhìn thấu lòng người, vậy tại sao còn có thể cho Dương Liên Đình nắm giữ quyền thế, cuối cùng còn vì tên tiểu nhân đó mà bị hại?”

” Người làm sao biết được chuyện đó?” Y thẳng lưng, vẻ mặt đề phòng.

Kì Sam nhất thời chưa biết trả lời ra sao, đương nhiên không thể nói rằng trong sách có viết, từ sự tích bên ngoài về cuộc đời, đến tâm lý tư tưởng bên trong, toàn bộ...Làm không tốt sẽ kích động y. đành giả vờ nói:

” Khi đó người nói mơ nên nghe được.”

Y nhíu đôi mi cong dài, môi trắng bệch. Thần thái kia không rõ là vì không hài lòng chính mình nói mơ, hay do không tin lời Kì Sam nói. Nhưng cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

“Cho nên người tạm thời ở lại chỗ này tĩnh dưỡng. Người sốt ruột muốn trở về, chẳng lẽ vì quan tâm đến tên tiểu nhân phản bội đó sao?”

” Hẳn cho ta ôn nhu tình ý như ta muốn, tuy biết quan tâm quá là mặt trái của biểu hiện giả dối, bất luận chân tình đó nhiều hay ít, hẳn quả thật phải trả giá. Ta khi đó cho hẳn quyền thế mà hẳn muốn, kết quả cũng triệt tiêu lẫn nhau, không bận tâm, quan tâm, cũng không phủ nhận.”

Đông Phương Bất Bại hao tổn tâm cơ, chịu nhục mười mấy năm tranh đoạt được vị trí, cuối cùng chỉ đến đổi lấy một phần “ôn nhu cũng tình ý”, thậm chí, trong lòng biết nó chỉ là giả, cũng vui vẻ chịu đựng sao? Kì Sam nhìn đầy mắt y chưa xót xen lẫn cô tịch, ý định khiến y rời đi trong nháy mắt hoàn toàn biến thành tro bụi, biến mất hầu như không còn.

” Vậy người vì cái gì mà muốn quay về?”

Một lúc lâu sau, thanh âm hơi khàn khàn mềm nhẹ vang lên trong phòng khách trống trải: “Ta cũng không biết....”

” Ở lại đi, cho tới khi người tìm được lý do rời đi.”

Hồi lâu sau vẫn không thấy trả lời, nghĩ y không muốn đáp ứng, Kì Sam thiếu chút nữa nói ra câu: “Ta giúp người mở cửa mà không cần phá cửa”. Người nọ rốt cục nhẹ nhàng gật đầu, nói:

“Đa tạ”

“Nếu ở cùng một chỗ, vậy không cần giữ lễ tiết. Trực tiếp kêu ta Kì Sam đi. Ta gọi ngươi là Đông Phương?”

“Hảo, Kì công tử.”

Kì Sam bật cười, hóa ra người này cũng thật cố chấp. Thập Viên đứng ở cửa phòng bếp kêu to, hẳn mới nhớ ra mình mới chỉ ăn bữa tối được một nửa, vì thế đứng lên chuẩn bị trở vào phòng bếp tiếp tục ăn cơm.

” Ngươi có muốn ăn thêm chút gì không?”

“Ta nhiều ngày chưa ăn cơm, không thích hợp ăn nhiều, công tử xin cứ tự nhiên.”

Cũng đúng, xem ra thức ăn mấy ngày nay nên nhẹ nhàng để dễ tiêu hóa.

Bước được vài bước, Kì Sam quay đầu thấy người nọ vẫn thẳng tắp ngồi trên sô pha, sô pha mềm mại như thế nhưng không vì người ở trên mà lún xuống, thậm chí xung quanh không có một chút nếp nhăn nào.....Thật sự là kỳ nhân.

4. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 4: Kinh Hoàng Nơi Ban Công

Kinh công là một hình thức tập luyện sức bật cho đôi chân để đạt được hiệu quả trong di chuyển, đặc biệt trong võ thuật thì kinh công chiếm một vị trí tối quan trọng. Các cao thủ xưa kia từng đánh giá trình độ võ thuật của một người qua kinh công của người đó, vì sao vậy? Khả dĩ trong võ thuật thì cước pháp được xếp vào hàng đầu, mà phi cước chiếm vị trí quan trọng nhất. Chiếm lĩnh được độ cao thể tấn công như vũ bão là then chốt. Phi như rồng lướt cước như hổ vồ, thế trùng trùng quả là cao diệu. Ngoài ra kinh công còn có ích lợi trong những tình huống hiểm nguy, dùng bộ pháp nhanh nhẹn thoát thân. Các tiểu thuyết võ hiệp thường quá hư cấu khiến kinh công thành một lãnh vực mang màu sắc thần kì. Thực tế thì không hẳn là như vậy, tuy không thể đạt tới trình độ phi thân nhanh như một mũi tên hay đập trên mặt nước v.v... nhưng nếu chăm chỉ rèn luyện thì cũng có những lợi ích to lớn cho sức khỏe cũng như cho khả năng chiến đấu.

.....

Trong nhà đột nhiên thừa ra thêm một người, đối với Kì Sam cũng không phiền nhiều lắm, vẫn hoàn toàn thích ứng được. Nếu nói cái gì thay đổi lớn nhất, đại khái là về việc cơm nước đi.Sáng sớm vẫn đi làm như cũ, buổi tối đến siêu thị mua thức ăn, sau đó về nhà nấu cơm. Có khác là, dù đồ ăn thì vẫn là cơm,nhưng lượng thức ăn so với lúc xưa thì nhiều hơn một chút. Hơn nữa còn có người ăn cùng, hương vị đồ ăn so với bình thường ngon hơn nhiều.Sau gần một tháng, Kì Sam không thể không hoài nghi, Đông Phương liệu có thật sự đến từ một nơi mà văn hóa lẫn bối cảnh không gian hoàn toàn trái ngược với hiện tại?

Ngôn từ cũng như hành vi cổ đại hóa cũng có thể chấp nhận, cùng lắm là do hấn mê võ hiệp, hơn nữa còn ham thích văn học cổ đại loại loại đó. Nhưng mấy ngày nay, tiếp xúc càng lâu, Kì Sam phát hiện Đông Phương đối với mọi thứ ở hiện đại này một chút cũng không hiểu. Cho dù tâm trí có bị thương nghiêm trọng đến đâu, mọi hành vi thường ngày cũng phải lưu lại mơ hồ, không có khả năng đối với việc sử dụng các đồ cơ bản hàng ngày hoàn toàn không biết gì cả.

Càng khiến người ta kinh hãi hơn nữa, chính là một ngày nọ, sau khi tan tầm về nhà, Kì Sam bị mưa làm cho toàn thân ướt đầm, vừa vào cửa đã ném áo khoác, chuẩn bị lên lầu thay quần áo. Đông Phương đến gần bên người hấn, đưa tay phóng lên vai hấn, thậm chí còn chưa dùng sức, Kì Sam liền cảm thấy một cổ ấm áp lan khắp toàn thân, đuổi đi khí lạnh trong người. Đến khi tay người nọ bỏ ra khỏi vai hấn, hấn phát hiện quần áo hoàn toàn khô ráo y như lúc đầu.

“Đông Phương, ngươi thật sự không học khí công?”

Hấn đã đọc rất nhiều tin tức nói về những kẻ lừa đảo giả danh có khí công, hành vi thật đáng khinh, nhưng lần này là do chính mình tự trải nghiệm, đầu óc bỗng trở nên mù mờ, không phải vì hấn không tin.

” Là nội công.” Đông Phương tà tà nói, liếc hấn một cái, thông thả quay lại phòng khách ngồi, tóc đen rối tung ở phía sau theo từng bước chân chộp lên, vạt áo đồ thắm, lay động lòng người.

Kì Sam thất thần đứng ngây ngốc tại chỗ, tầm mắt dõi theo người vừa rời đi, không bỏ sót một chút nào, trong mắt có kinh ngạc, cũng có cả kinh diễm. Không biết là kinh diễm rồi mới đến kinh ngạc, hay là từ kinh ngạc mà sinh ra kinh diễm đây.

....

Lại thêm một tuần chan hòa ánh nắng, khí hậu rõ ràng ấm dần lên, xem chừng không lâu nữa sẽ có thể mặc được quần áo mùa hè rồi.

Sáng sớm Kì Sam đã ra ban công phơi quần áo, trong lòng oán giận không chỉ một lần áo khoác cùng tay áo vừa dài vừa rộng, thật phiền toái, hơn nữa tay áo còn phải để phẳng phiu, nếu không sẽ bị nhăn nhúm, trông rất khó coi. Còn rất nhiều áo khoác nữa, đầu thế cứ bần là phải mang đi giặt ngay, chẳng lẽ cứ kệ như vậy rồi mang tới tiệm giặt quần áo, thì sẽ phiền toái theo kiểu khác.

Hắn lúc này đem số quần áo ấy kẹp lại từng bộ từng bộ phơi trên ban công. Trên sàn còn làm màu mấy chậu hoa hoa cỏ cỏ, nên ban công phơi nắng trông rất chật chội, hắn đành phải mỗi ngày lặp đi lặp lại hành động phơi phơi kéo kéo, may mắn là chỉ có một người nên quần áo tắm rửa thay ra cũng không nhiều lắm.

Thịt Viên luẩn quẩn bên chân hắn, thỉnh thoảng khều khều ống quần.

Kì Sam bị nó làm phiền, không chịu nổi, vươn tay gõ nhẹ lên đầu nó một cái: "Còn giục thì sẽ không cho người ăn nữa, cho người nhịn đói đến trưa, xem người còn sức khều ống quần ta không."

Nói về mèo nhỏ mập mạp này, muộn ăn điểm tâm một chút mà đã thúc giục nhanh như vậy, khó trách bị đặt tên là Thịt Viên. Tên này quả thực "rất hợp với dáng em".

Đông Phương xuyên qua cửa sổ nằm sát đất, đi tới chỗ ban công.

Hắn vẫn mặc trên người bộ trường bào màu đỏ, chưa từng thấy hắn tắm rửa cởi ra, vậy mà quần áo vẫn sạch sẽ. Có lẽ khi tắm xong đã giặt sạch, giống như đối với quần áo của Kì Sam lúc trước, dùng nội lực hong khô. Kì Sam cũng từng lấy quần áo của mình cho hắn mặc, thân hình hai người tương đương, Đông Phương mặc vào, ngoại trừ quần có hơi dài một chút, nhìn chung vẫn cứ vừa người, nhưng cuối cùng vẫn không thể thích ứng.

Thoạt nhìn thì vừa vặn, so với trường bào tầng tầng lớp lớp nặng nề thì thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng mới mặc được một buổi sáng, làn da trên người đã bị đường nối quần áo cọ vào đến ửng hồng, bên xương hông cũng bởi ma sát mà sưng đỏ một mảnh.

Kì Sam trong lòng cảm thán làn da nam nhân mà có thể mảnh mai như vậy, đồng thời đối trang phục thô cứng của mình rất là khinh bỉ ... Cái bộ đồ đỏ đỏ ấy rất là nhẹ nha, nhìn nó dưới ánh nắng phiêu động đường cong, dường như xuyên thấu, không có lấy một nếp nhăn nhỏ nào, đủ biết nó có bao nhiêu mềm mại trơn bóng.

(Tiểu Dạ: *giấy* mi nhưm có khác ~~ chơi hàng hiệu hông:"> ~~)

"Ta giúp người."

Dứt lời, tiếp nhận quần áo chuẩn bị treo lên trong tay Kì Sam, điểm nhẹ mũi chân, thân mình bay lên, dễ dàng đem quần áo treo lên cao ba thước thẳng trước mặt. Nháy mắt, đã lại đứng ở trước mặt Kì Sam.

"Nhảy thật cao...." Kì Sam lại một lần nữa bị bản lĩnh thần kỳ của hắn làm cho khiếp sợ, mắt chữ O, mồm chữ A.

"Phi thân là dùng lực ở phần dưới, đứng thẳng như thế không thể phi lên, hoàn toàn không giống nhau."

Kì Sam cười nói: "Không phải là phi thân, chẳng lẽ là khinh công?"

"Bất quá nó chỉ là võ học nhập môn cơ bản, không hơn khinh công là mấy."

Hắn nguyên bản chỉ thuận miệng trêu chọc, không ngờ Đông Phương lại trả lời cặn kẽ như vậy, Kì Sam nhìn không được hỏi hắn: "Nghe người nói như là người đã học qua, không lẽ người thông thạo cả khinh công nữa?"

Vừa nói vừa treo quần áo, rốt cuộc cũng hết, còn một bộ cuối cùng, Đông Phương lại nhảy lên treo nốt. Nhưng lúc này hắn không trực tiếp hạ xuống, cùng với một tiếng ” Cho người xem thể nào là khinh công chân chính”, Kì Sam chỉ thấy thân ảnh hồng sắc xẹt qua trước mặt, nháy mắt biến mất không tăm tích.

Thịt Viên phản ứng đầu tiên. Nó xoay cái đầu tròn vo, ánh mắt xanh biếc nhìn về phía chủ mình, ”tinh tế” kêu một tiếng: ” Meo?”

Nơi này trông thể nhưng cũng hơn mười tầng a, người này cứ như vậy biến mất?

Đi ra chỗ lan can ngó xuống, mới sáng sớm, lại là cuối tuần, dưới lầu chỉ có vài người già tốp năm tốp ba cùng nhau tản bộ, ngoài ra chẳng còn ai khác. Trừ bỏ những tán cây xanh rì cùng với đường nhựa xám ra, không có chút bóng dáng sắc đỏ nào cả.

” Đông Phương!”

Thanh âm từ xa truyền lại: ” Kì công tử, ta ở đây.”

Theo thanh âm ngẩng đầu nhìn lên, trên tầng thượng tòa nhà hai mươi tư tầng, thân ảnh màu đỏ rõ ràng đang đứng im ở đó, không phải Đông Phương thì là ai chứ?

Hắn cứ như vậy đứng ở tầng cao nhất, nhìn về phía Kì Sam, thản nhiên cười. Khoanh tay đứng giữa bao la gió trời, cảm hơi nâng lên, tóc đen cùng y bào đỏ tươi phi tán trong gió. Trời xanh mây trắng ”làm nền” cho hắn ở phía sau, quanh thân mình tản mát ra một loại khí phách ngạo nghễ.

Dù có nghiên cứu bao nhiêu lý luận khoa học, cũng không thể giải thích được cảnh trước mắt.

” Tầng cao nhất này gió rất lớn, người đứng yên đó, đừng nhúc nhích, ta lập tức chạy lên đỡ người.”

Sau khi lấy lại tinh thần, thứ đầu tiên hiện ra trong đầu Kì Sam không phải là hắn làm sao trong nháy mắt di động được như thế, mà là lo lắng thân hình mảnh mai đó đứng không vững, hơn nữa còn sức gió, nếu không cẩn thận mà ngã xuống thì làm thế nào.

Người đang ở trong cảnh ”nguy hiểm” ấy lại khẽ nở nụ cười, thần thái trên mặt giống như lúc này không phải đang đứng ở trên nhà cao tầng muôn vàn nguy hiểm, mà giống như đang thảnh thơi ngắm nhìn hoa viên nhà mình vậy.

(Tiểu Dạ: *giây* ôi dồi ~ mỹ nhưn cười kìa ~ *cào tường*)

” Không cần, để ta đi về.”

Kì Sam đang vô cùng khấn nguyện, nghe hắn nói như vậy, vừa định thở phào, ai ngờ người nọ lại đem hơn nửa thân người đổ về phía trước, sau đó hai chân giẫm lên rào chắn, nhẹ nhàng bay giữa không trung....Hồng y đỏ như lửa phiêu phiêu bay lên tựa phượng hoàng kiêu ngạo, như gió lướt qua, đáp xuống ban công nơi Kì Sam ở.

Tục ngữ có câu ” Con giun xéo lắm cũng quăn” (*), Kì Sam lúc này thật sự ”quăn” lắm rồi, lúc này hơi đau mà nhớ cái người làm cho cửa phòng cộp mác bàn tay ấy không dễ chọc, chờ hắn đứng vững, sau đó tóm tay hắn kéo về phòng, chốt chặt cửa sổ, đảm bảo một hạt bụi cũng không lọt.

(*) :Tiểu Dạ: khụ, thực ra cái câu gốc nó là: ” giận theo trong lòng khởi, ác hướng đảm biên sinh” = ”trong lòng nổi giận, cái ác sinh ra” tương đương câu ”giận quá mất khôn”, nhk ta thích cái ”quăn” kia hơn:”>

~Thịt Viên tự dưng thông minh bất thành linh, trong nháy mắt từ chỗ cửa bị đóng lặn một lèo ra sàn nhà phòng khách, đến là phục sát đất con mèo nhỏ này. Lòng xù ra trên mặt đất, từ xa nhìn lại giống một thứ màu trắng....là cái cây lau nhà nha.

” Nhìn vui không? Người có biết như thế nguy hiểm ra sao không? Không may ngã xuống thì hậu quả thể nào người có biết không!”

” Vì người hỏi ta có biết khinh công hay không, ta chỉ nghĩ cho người nhìn xem...”

Đối mặt với sự tức giận của Kì Sam, Đông Phương có vẻ có chút hối lỗi, yên lặng đứng vuốt vuốt tóc, giọng nói mang theo vài phần ủy khuất.(Tiểu Vũ: Mỹ nhân

mơ màng)

Kì Sam chán hẳn. Chẳng lẽ hỏi hẳn biết độn thổ hay không, hẳn sẽ từ hơn mười tầng này nhảy xuống hay sao? Còn nữa, muốn hẳn tin tưởng cũng không cần làm ngay như thế a ~, người xưa có câu: “Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại”, nên tức giận gì gì đó đều cố gắng áp chế xuống hết.

Day day thái dương, bắt đắc dĩ nói: ” Từ nay về sau không cần bay tới bay lui như vậy, cố gắng hai chân không rời khỏi mặt đất dùm ta.”

Hắn còn chưa nói là: Người mà còn bay nữa, ta chắc đứt cuống tim mà tạch a~....

Nghe hẳn nói xong, Đông Phương nửa điểm ăn năn không hề có, ngược lại trong mắt lộ ra vui mừng.

” Kì công tử, người....lo lắng cho ta?” Ngữ khí dè dặt, dường như không dám tin, lại như xấu hổ mà hỏi.

Kì Sam giơ tay vỗ nhẹ lên đầu hẳn, động tác thuần thực giống như đã làm mấy nghìn lần.

Nghe Thịt Viên hừ hừ kêu vài tiếng, cọ cọ đầu vào chân chủ. Kì Sam bởi thế cũng ngồi xồm xuống vỗ vỗ đầu nó.....Xem đi, đúng là làm một cách thuần thực đến mấy nghìn lần rồi nha.

Chợt âm thanh bàn luận sôi nổi không biết ra sao từ ban công truyền đến —

Nhà đông: ” Khu tập thể này là nơi quay phim hồi nào vậy ?”

Nhà tây: ” Mau chạy đi tìm đạo diễn a ~ có khi lại được làm diễn viên quần chúng...”

Nhà trên: ” Các người có nhìn thấy không, cái người mặc đồ đồ bay bay vừa rồi đó, chắc là nữ chính đó? Thật xinh đẹp a...”

Nhà dưới ” Ai nha! Ta mới ngắm được một lần nha...”

” Đúng đúng đúng! Cô nương kia khuôn mặt thanh tú, phim mà ra, cuối năm công bố giải thưởng chắc chắn không thể thiếu nàng....”

” Ai, người kêu đi nói chuyện đạo diễn đâu? Ra sao rồi...”

“”

Thanh âm ngày một âm ỹ, cuối cùng không phân biệt nổi rốt cuộc là nhà nam hay nhà bắc, nhà phải hay nhà trái.

5. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 5: Chồng Chất Nghi Ngờ

Mấy ngày nay Kì Sam luôn chỉ suy nghĩ một vấn đề, mà vấn đề này hoàn toàn không hề bình thường.

Ngày đó trực tiếp nhìn một màn “bay lượn trên không” khiến hẳn sợ hãi không ít, thậm chí hẳn còn có điểm tin tưởng lời Đông Phương nói. Ngồi trên ghế sofa bằng da mềm mại mà không lún xuống, cánh cửa in dấu bàn tay, trong nháy mắt hong khô quần áo ướt sũng..... Thêm vào đó, mấy ngày nay tiếp xúc với nhau, Đông Phương hoàn toàn không biết mọi thứ đồ dùng ra sao, dù là nhỏ nhất. Thật sự khiến người ta khó hiểu.

Theo lý thuyết, nếu mà hồi phục, thì dù là kẻ ngốc cũng không có khả năng đến cả việc cơ bản như lấy nước uống cũng không biết? Huống hồ, cử chỉ lẫn cách ăn nói của hẳn vẫn biểu hiện ra là người ứng xử khéo léo. Việc gì đó hẳn nếu không biết, chỉ cần nghe Kì Sam giảng giải một lần, ngay lập tức nghe một hiểu mười, từ một mà suy ra ba, lý giải kẻ được điểm ấy. Chỉ như vậy, đủ nói lên rằng hẳn thông minh ra sao.

Trên người hẳn nhìn lướt qua, giữa chốn hiện đại lại tản mát khí tức cổ điển, thật là một người tài mạo xuất chúng. Nếu nói tinh thần hẳn có vấn đề thì quả thật không có sức thuyết phục.

Như vậy, nếu lựa chọn tin vào lời hẳn nói, tin vào lai lịch mà hẳn giải thích: Hẳn trước kia thật sự sinh sống ở thời cổ xưa 400 năm trước, thì mọi hiện tượng quái dị từ trước đến nay toàn bộ đều chưa đánh đã tan, đều trở nên hợp tình hợp lý.

Vì thế liệu có thể không tin vào lí do hần đến đây: Hần thật sự là Đông Phương Bất Bại trong tiểu thuyết võ hiệp? Một thế giới hoàn toàn hư cấu?

Kì Sam ngồi ở bàn ăn mà không yên lòng ăn cơm, lòng dạ vẫn còn rối bời về thân phận của người đang ngồi đối diện kia.

“Kì công tử, cơm này không hợp khẩu vị sao?”

” Sao? ” Kì Sam ngẩng đầu, chính mình đã buông bát từ khi nào, lại thấy Đông Phương đang nhìn, bởi vậy hướng hần cười cười: ” Không, lần đầu tiên làm cơm, người nấu rất tốt.”

Lúc tan tầm về nhà, Kì Sam theo thường lệ mua luôn đồ ăn để nấu nướng, lại ngoài ý muốn nhìn thấy trên bàn cơm nước thịnh soạn, hương bay ngào ngạt, nhất thời không biết được chuyện gì xảy ra. Dọn đồ ăn ra bàn xong xuôi, Đông Phương đứng lúc đầy bụng đồ ăn cho mèo đi vào phòng bếp, Thập Viên theo sát chân hần, nhìn không chớp mắt vào bát thức ăn. Đông Phương nhìn thấy Kì Sam, liền đặt bát thức ăn xuống cho Thập Viên tự xử, bước vài bước tới chỗ người nọ.

” Cơm đã làm xong, có thể ăn.”

“Người làm?”

Đương nhiên là gặt đầu.

Kì Sam biết mình hỏi câu rất ngu ngốc, trong nhà có mỗi mình và Đông Phương, chỉ hai người, chẳng lẽ do Thập Viên làm chắc.... Chẳng qua Đông Phương thực sự không biết sử dụng mấy đồ điện gia dụng, như vậy mà có thể nấu nướng thơm tất, khó trách khiến hần thấy kinh ngạc.

“Ta chỉ dựa theo những gì công tử làm ngày thường, nếu không vừa ý, công tử không cần ngại, cứ nói thẳng, để lần sau làm tốt hơn.”

Nhớ đến phòng khách vừa bước qua, so với buổi sáng khi hần đi thì giờ sạch sẽ tinh tể hơn rất nhiều, hiển nhiên có người đã sửa sang lại.

” Mấy việc nấu cơm quét tước vặt vãnh này cứ để ta làm, dù sao sống một mình, đều đã làm cả.”

” Công tử suốt ngày đi làm sớm tối đã vất vả rồi, ta nếu ở lại đây, việc nhỏ trong nhà đáng ra nên chia sẻ cùng làm mới đúng.”

Hần tự mình nấu cơm chẳng qua là do không nuốt nổi thức ăn hàng quán kém chất lượng, gạo ăn cảm giác thô như chưa được giã kĩ, hơn nữa chỉ cần rửa sạch xoong, ấn nút là có thể ngồi chờ ăn, sức lực tiêu phí coi như chẳng có. Còn quét tước thì cũng như là tập thể dục mà thôi, nhất cử lưỡng tiện.

Nếu chỉ vì tính “kén cá chọn canh” của cá nhân mà làm cho cái người khí chất siêu nhiên, thanh sạch không nhiễm bụi trần- Đông Phương – ngày ngày chui phòng bếp vì hần nấu nấu nướng nướng, rồi thì lau dọn, hút bụi, quét tước phòng ở..... Chỉ là tưởng tượng thôi mà Kì Sam đã cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề.

” Thật sự không cần đâu. Hơn nữa, người cũng không hiểu những thứ này.

” Mấy ngày gần đây ta học được rất nhiều, có thể lo liệu được.” Hần nhìn Kì Sam, thấp giọng nói: ” Kì công tử, ta rất thật cao hứng vì có thể làm cho người những việc này đó.”

Học được rất nhiều? Kì Sam thoáng suy tư, gần đây chỉ cần hần có ở nhà, dù đang làm bất cứ cái gì, Đông Phương đều im lặng mà đứng bên cạnh xem. Đun nóng đồ ăn cũng đi theo, ăn cơm thì khỏi phải bàn, vốn dĩ là cùng nhau. Sau khi ăn xong, quét dọn phòng cũng đi theo, thậm chí cho quần áo vào máy giặt, giặt giũ cũng một bước không rời nốt..... Mới đầu chỉ nghĩ hần một mình ở nhà nên buồn chán, muốn cùng mình nói chuyện tán gẫu, kỳ quái hần lại một mực giữ im lặng. Hóa ra là học hần cách làm việc nhà.

Ra ra vào vào theo Kì Sam nhà trên nhà dưới, trầm mặc nhìn hần sửa sang ra sao, dùng thứ gì để sửa sang, cũng không lên tiếng quấy rầy. Mà chỉ cần xem qua Kì Sam làm một lần, Đông Phương sau đó liền có thể làm y như vậy, không kém chút nào, có thể thấy được hần còn quan sát cực kì tỉ mỉ.

Bất quá, câu gì đó cuối cùng hần nói? Kì Sam bất tri bất giác nhớ lại.....Thật cao hứng? Làm việc đó?

Có cái gì đó dần dần rõ ràng, tờ rối vậy quanh bị kéo ra, dần dần lộ ra sự thật bị vùi lấp.

Chỉ là lúc này Kì Sam hoàn toàn không để ý, cho dù nhớ lại, cũng chỉ hiểu theo nghĩa đen bên ngoài: Đông Phương Bất Bại trong sách, dường như đến đây lại cam nguyện buông tha khí thế kiêu hùng xưng bá vô lâm, ngược lại thông tuệ xinh đẹp, toàn tâm toàn ý làm một nữ tử dịu dàng hiền lương?

Hai Đông Phương, nếu cẩn thận suy ngẫm, kỳ thật có nhiều điểm không hện mà cùng giống nhau.

Hắn không nghĩ một ý nghĩa khác, cái ý nghĩa trong hai chữ ” cho người” ở trong câu trung gian bị hắn xem nhẹ đó.

6. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 6: Lần Đầu Ra Ngoài

....

“Kì Sam”

” Gọi lại lần nữa đi”

“Kì Sam”

” Một lần nữa.”

“”

....

Kì Sam mua rất nhiều sách. Trên tầng, trừ bỏ hai gian phòng ngủ ra, còn một phòng duy nhất hóa ra chỉ toàn chứa đồ linh tinh, giờ được hắn sửa thành thư phòng. Nhân dịp cuối tuần, kêu công nhân đo đạc hai bên tường, thiết kế một cái giá sách. Còn làm cả một cái bàn nữa, bọc da, lại thêm cả máy tính. Phòng này giờ thành nơi hay đến nhất mỗi ngày của Đông Phương, mà mèo nhỏ Thịt Viên phát hiện ra Đông Phương là người thứ hai cho nó ăn ở nhà, bởi vậy mỗi sáng ngoài việc ngủ ra, thì đều lẻo đẻo theo sau hắn.

Sau đó, Kì Sam lại phát hiện ra trong nhà mình có một bộ sách, trước kia hắn sưu tầm được, là những văn hiến(1) Tây Phương cự tác(2), có giá trị văn học rất cao , hành văn của Đông Phương cực kỳ tối nghĩa, là văn tịch cổ điển khó có thể lý giải. Hắn ghi nhớ tất cả loại hình đó, để lần sau mua một bộ sách văn phong như thế.

(1) Văn hiến: sách vở văn chương của một đời hay của một người hiền tài ngày xưa để lại

(2) Cự tác: Tác phẩm nội dung tinh thâm có ảnh hưởng lớn lao

Máy tính để trên bàn, nhưng một lần cũng chưa đụng tới. Kì Sam dùng laptop của mình, khi đi làm thì mang ra khỏi cửa, tan tầm thì mang về nhà, đương nhiên cũng không cần dùng tới cái máy kia.

Lúc này kì nghỉ đông hai tháng đã chấm dứt, toàn bộ các xí nghiệp cũng bắt đầu khởi công. trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, các ngành nghề đã chính thức tiến vào công tác, theo mùa xuân mà hồi sinh lại mùa thịnh vượng.

Kì Sam là chủ của một công ty tư nhân, tuy rằng không thể so với các công ty lớn nhưng đều giống nhau ở chỗ bề bộn nhiều việc. Mặc dù quy mô hạn chế, lượng đơn đặt hàng không lớn, nhưng ưu thế ở chỗ nhận được những đơn hàng với số lượng ổn định, trừ đi phí tổn và phí giao hàng của bộ phận chuyên chở cùng tiền lương của nhân viên duy nhất – Trần Trắc, thì có khi lãi đến hơn vạn nguyên, thậm chí là vào 2 năm trước khi mới khai trương, thiếu hụt mấy tháng.

Công việc làm ăn thuận lợi có nghĩa là thời gian rảnh rỗi cá nhân cũng theo đó mà giảm bớt. Từ lần mang Đông Phương trên núi về, Kì Sam chưa lần nào quay lại. Ban đầu là vì ở lại trong nhà chăm sóc cho Đông Phương – người vừa mới tỉnh lại không lâu, sau lại bởi vài ngày cuối tuần thức đêm làm việc, nên vận động hay đi ra ngoài dạo chơi thư giãn cứ như vậy mà ngừng lại.

Tính toán thời gian, Đông Phương từ lúc đến nhà này, cũng chưa hề ra ngoài lấy một lần, có phải hay không nên dẫn hắn ra ngoài đi dạo?

” Ta mặc như vậy, có thể đi?”

” Không thành vấn đề. Nếu quần áo này có khiến cho da của người khó chịu, người cứ nói cho ta biết, chúng ta lập tức về nhà.”

Kì Sam thay Đông Phương-mặc trọn ven bộ đồ, sửa sang lại vạt áo, dù biết dây quần sẽ không cứa vào da thịt bên hông, nhưng vẫn lo lắng dấn dờ.

Trên người Đông Phương là bộ đồ thể thao màu trắng, là một bộ đồ vô cùng đắt tiền mà Kì Sam mua, vải dệt lãn thợ may đều cực kỳ tốt, mặc vào thoải mái hơn các quần áo khác rất nhiều.

Sau cùng, hắn đem mái tóc dài buộc lên theo kiểu đuôi ngựa, vừa dài vừa dày lay động sau đầu. Nhìn như vậy lại có vài phần khí chất hiện đại lưu loát, so với một thân hồng y trường bào – mỹ nhân cổ điển nam nữ bất phân lúc trước thì như hai con người hoàn toàn khác.

” Là do ta sơ sót, chưa hề đưa người ra ngoài đi dạo hít thở không khí trong lành. Hôm nay trước tiên đi siêu thị, xem xem người có cần mua thêm thứ gì hay không.”

Hai người ngồi ở trong xe, Kì Sam giúp hắn cài đai an toàn, khởi động xe, hướng trung tâm nội thành xuất phát.

(Tiểu Dạ: A Sam đã bỏ rơi Thịt Viên?__? Mué?!!!

Tiểu Vũ: Cho Thịt Viên đi, ông ăn vụng cái j' thì có mà...=.=!)

Dọc theo đường đi, hai người rất ít nói chuyện, Đông Phương vẫn đem lực chú ý đặt ở phong cảnh nhoáng qua bên ngoài, Kì Sam chậm rãi giảm tốc độ xe, cho người nọ nhìn rõ một chút.

Thời điểm đèn đỏ bật sáng, Đông Phương quay đầu lại nhìn hắn, nhàn nhạt nở nụ cười: ” Kì công tử, người thật biết chăm sóc người khác.”

Kì Sam có chút mất tự nhiên mà ho khan một tiếng, trong lòng nói: Hiện tại mới biết ta là người tốt sao, quả nhiên lúc trước vẫn nghi ngờ ta nha... Rồi sau đó thu hồi tâm tư, cũng cười lại với hắn.

” Ra ngoài rồi không nên xưng hô như vậy, người cứ trực tiếp kêu ta Kì Sam là được.”

Ở thời hiện đại này mà kêu công tử, nghe sao cũng bất bình thường, chẳng chút tự nhiên, nhưng mà Đông Phương vẫn không muốn gọi tên đầy đủ của hắn, Kì Sam đối với vấn đề này cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng lúc ở bên ngoài, dù thế nào cũng không thể gọi như vậy được.

Ngoài dự kiến của hắn, Đông Phương lần này không khẳng khái kiên trì nữa, mà thập phần rõ ràng kêu tên của hắn.

“Kì Sam”

Âm sắc trầm trầm nhu nhuyển mà không mất đi sự cương nghị cứng rắn, phát ra vừa đủ lại có một loại mỉa hoặc độc đáo. Như khi phân tích giai điệu của một khúc nhạc Anh, tại thời điểm cao trào, phá giọng khàn đi xen lẫn với tiết tấu trữ tình ôn nhu uyển chuyển hòa quyện lại, không chút đột ngột, ngược lại âm sắc khắc sâu, xuyên thấu tâm hồn.

Kì Sam không nhịn được yêu cầu: ” Kêu lại lần nữa đi.”

“Kì Sam”

” Một lần nữa.”

“....” Đông Phương nghiêng đầu, tiếp tục chăm chú “nghiên cứu” phong cảnh bên ngoài cửa kính. (Tiểu Vũ: =)))

Khi đi xuống hầm gửi xe, Kì Sam biết hắn mỗi bước đều chần chừ. Không ứng phó nổi lúc đi xuyên qua dòng người lẫn hàng hóa đông đúc. Vào dịp năm mới còn đồ sộ hơn nhiều, nhưng đối với người đã lâu không ra khỏi nhà, vẫn chỉ quanh quẩn cùng mèo nhỏ như Đông Phương mà nói, cũng đủ náo nhiệt.

” Nơi này thực phồn hoa.”

“Đây là siêu thị bách hóa, cái tên nói lên tất cả, là nơi bày bán đủ mọi thứ. Tất cả đồ dùng hàng ngày đều bán tại đây, đại khái cũng có điểm giống với chợ thời cổ đại.”

” Mọi vật phẩm đều có?”

” Gần như vậy. Ví dụ như hàng trên kệ bên kia...”

Hiếm khi Đông Phương chủ động hỏi han, Kì Sam dĩ nhiên là dùng hết sức lực của giải thích viên, chỉ cần có cái gì làm cho Đông Phương lộ ra vẻ mặt hoang mang, từ hàng hóa, biểu ngữ tuyên truyền, đến cái gì gọi là hội viên tích phân giới, không chia lớn nhỏ, toàn bộ nói cho y biết hết.

Sự cố nơi ban công làm cho “2 bạn cùng nhà” của chúng ta đây thân thiết không ít – hay nói cách khác, với người đang ở chung-Kì Sam này, Đông Phương thủy chung bảo trì mới lạ mà tự nhiên. Có lẽ Kì Sam biểu hiện ra bên ngoài vẻ lo lắng làm cho hắn buông xuống phòng bị, đánh tan nghi ngờ trong nội tâm. Bỏ qua khúc mắc đó, Đông Phương tự nhiên không muốn phân chia việc liên quan lẫn nhau, muốn vì Kì Sam mà làm cái gì, muốn cùng hắn nói cái gì, đều không còn quá nhiều bản khoản như lúc trước nữa.

“Chúng ta lên trên tầng xem xem.”

Đông Phương không chút phản đối, vì bọn họ đã đi hết một vòng rồi.

Đứng bên cạnh tay vịn thang máy đang tiến về phía trước, Đông Phương nhìn xuống dưới chân không ngừng hoạt động lên từng tầng từng bậc, do dự dừng bước. Hắn không phải khiếp đảm, chỉ là không quen cái loại không giống như khinh công lại có thể bay lên như thế. Nhưng hắn đứng im tại chỗ lại khiến cho Kì Sam hiểu lầm.

” Đứng vững, sẽ không có chuyện gì.” Kì Sam cầm tay Đông Phương, dắt theo hắn cùng bước lên. ” Đi thôi”

Thang máy vẫn rộng nên quá trình đương nhiên là vô cùng suôn sẻ. Không biết có phải đã quên hay là bởi vì xung quanh dòng người đông đúc dễ lạc nhau hay không, mà khi lên trên tầng rồi, Kì Sam vẫn chưa buông tay. Tầng này là nơi bán quần áo, nhìn thấy hai người từ thang máy đi ra, cô gái bán hàng nhanh mắt chạy ra mời chào.

” Hai người muốn mua quần áo sao? Cửa hàng chúng tôi vừa nhập vài mẫu mới, hai người có muốn xem qua không ạ? “

Cô gái bán hàng mặc bộ đồ màu đen vô cùng nhiệt tình, đưa bọn họ vào trong cửa hàng. Vào mới biết hóa ra là cửa hàng dành cho nữ giới. Kì Sam nắm lấy Đông Phương xoay người muốn đi, cô gái tiếp tục cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ.

” Tiên sinh không mua một bộ cho bạn gái ngài sao? Vị tiểu thư này đáng người cao gầy, cực kỳ hợp với loại váy dài Hispanic Asian Brazilian. Vừa thanh lịch lại vừa phóng khoáng, chất liệu mềm mại hơn nữa màu hoa cũng nhã nhặn, thực sự hợp với khí chất của tiểu thư vô cùng.”

Cô nhân viên cửa hàng nhiệt tình kia cầm bộ váy dài đặt trên người Đông Phương, khoa tay múa chân không ngừng, miệng thì đọc diễn cảm một loạt các từ ngữ ca ngợi. Dù sao nàng cũng không hoàn toàn thối phồng, bộ váy dài kia quả thật vừa vặn, nếu Đông Phương mặc vào, hẳn là cũng giống như nàng nói, vô cùng thích hợp.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, Đông Phương trong miệng nàng thành ” Tiểu thư”. Người bên ngoài nhìn vào, có lẽ sẽ bị mái tóc dài kia mê hoặc, nhìn qua đã nghĩ là nữ nhân, nếu nhìn thêm cả dung mạo nữa, chắc chắn cũng sẽ kết luận như vậy. Kì Sam biết là thế, cho nên hắn đang cố gắng làm thế nào để nữ nhân viên kia ngừng nói hắn mua bộ váy dài giờ?

” KIỆN quần áo đó thật sự là dùng để mặc?” Ra khỏi cửa hàng, Đông Phương hỏi Kì Sam như vậy.

(Tiểu Dạ: “kiện” có nghĩa là bộ. nhưng ĐP là người cổ đại, nên ta nghĩ đôi khi sẽ dùng từ cổ đại, sẽ hợp hơn ^^)

Đó là bộ váy liền thời trang mùa xuân, tay cùng cổ áo có chỗ cố ý để tua rua, phần thắt lưng cũng được cắt ra vài lớp dây tua, tạo cho thân hình thêm động lòng người, phần thân váy in hình hoa vô cùng mềm mại đẹp đẽ, hợp với mùa xuân trăm hoa đua nở. Từ kiểu dáng thiết kế đến họa tiết, thực sự ưa nhìn, rất có phong cách của nước ngoài.

Trong cửa hàng còn có nhiều kiểu quần áo khác. Vì đang là lúc giao mùa, nên đều là trang phục xuân hè, có cái còn lộ cả vai nhưng không mất đi vẻ gợi cảm yêu dã.

(yêu dã: yêu = yêu nhiều, mị hoặc / dã =hoang dã)

” Quần áo thời nay so với trước kia thay đổi khá nhiều, thời đại này đặc trưng các loại mới khác nhau, tác phong cùng dân phong đều tiến bộ, không nói mấy trăm năm trước, đến vài chục năm trước phong cách cũng khác, cùng với hiện tại một trời một vực.” Kì Sam nói ra những lời này, tựa hồ có ý gì đó. Đông Phương nhìn hắn, hắn cũng không nói thêm gì nữa, kéo người tiếp tục đi lên trên tầng. ” Phía trên là khu đồ ăn thực phẩm, đi dạo lâu như vậy, nên đi mua chút gì đó thực chất chút đi.”

7. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 7: Bình Dấm Lớn, Bình Dấm Nhỏ

Edit: Tiểu Dạ

Beta: Khởi Vũ

“ Anh đẹp trai, lão bà nhà anh thích bánh ngọt nhà ta, anh thế nào lại ràng buộc tự do của người ta? Yêu nhau như vậy là không được...”

....

Kì Sam lạnh lùng mười phần trừng mắt liếc tiểu nữ sinh kia một cái, trong lòng âm thầm oán thán: Tiểu nha đầu người thì biết cái gì, vị này của người là chocolate, ta muốn thì chỉ cần nói trông nó không khác gì phân, lão bà nhà ta tự nhiên không thèm đồ nhà người nữa, cần gì ta “không cho”?

Từ lúc ra ngoài đến giờ đã gần hai tiếng, hai tay vẫn trống trơn, quả nhiên nam nhân sinh ra không phải đi dạo phố. Cho đến khi lên tầng ba, Kì Sam mới tìm thấy mục tiêu đi siêu thị của mình – làm phong phú cho cái tủ lạnh trong nhà. Lúc trước không có thời gian rảnh đi siêu thị, giờ nên mua thêm vài thứ. Vì thế đẩy xe hàng, thứ gì cần đều không tiếc tiền vung tay.

Ở khu đông lạnh chọn mua mấy túi thực phẩm ăn nhanh, ai bảo hắn không nấu cơm cơ chứ, đôi khi làm việc quá muộn không kịp ăn khuya, chỉ có thể lấy vài thứ này tùy tiện lấp bụng. Nghĩ đến việc trong nhà giờ thêm một người, vì thế lại ném thêm một ít, sau đó quyết đoán chuyển sang “chiến đấu” nơi khác.

Không đến nửa giờ, hai xe đã đầy các loại thực phẩm loạn thất bát tao. Mỳ ăn liền, bánh quy ít đường, vài hộp sữa, còn có hoa quả, đương nhiên không thể thiếu đồ ăn cho Thịt Viên.

Cuối cùng, Đông Phương không thể không thôi chất thêm vào trong xe. Người ngoài nếu biết hai cái xe này cùng tiến vào một cửa nhà, hoặc sẽ hoài nghi bọn họ sắp thành dân tị nạn, hoặc là kết luận họ từ khu tị nạn trốn tới, người trước thì phòng cái đói, người sau thì đối đến sợ. Thực tế, dù sao cũng là bệnh đã thành quán tính của nam nhân sống một mình mà thôi, đồng thời cũng là bi ai của người đàn ông độc thân.

“Mua nhiều như vậy, tủ lạnh chứa nổi không?”

Nhờ Đông Phương nhắc nhở mới giật mình, Kì Sam mới phát hiện hai cái xe đầy đồ sộ “hoành tráng” ra sao.

“ Chắc hẳn không sao...Hôm nay chúng ta mua trước thế thôi, giờ quay lại tính tiếp,”

Hai người hai xe quay loạn khắp siêu thị rồi cuộc cũng quyết định được “đích” cuối cùng – quầy thu ngân thẳng tiến. Nhưng đương nhiên “táo” thị trường nơi này không nở để họ cứ như vậy mà đi rồi.

Khi đi qua khu ăn uống, Đông Phương ngừng lại một chút, nhìn chiếc bánh ngọt nhỏ nhỏ xinh đẹp.

“Vị này, muốn ăn thử một chút không ạ? Không chừng sẽ hợp khẩu vị của ngài nha!” Phụ trách tiệm là một cô gái nhỏ nhắn hoạt bát.

Đông Phương đem tầm mắt chuyển qua bên người Kì Sam, nhìn qua như đang “hỏi chồng”, còn thực tế là ý tứ gì thì chỉ có người trong cuộc mới biết mà thôi.

Kì Sam cười cười, ghé vào gần bên tai giải thích cho hắn nghe.

Xung quanh vô cùng âm ỹ, cô gái bán hàng không nghe được hai người nói chuyện với nhau, tưởng Kì Sam không cho Đông Phương mua bánh, vì thế hướng hắn chén ép nói: “Anh đẹp trai, lão bà nhà anh thích bánh ngọt nhà ta, anh thế nào lại ràng buộc tự do của người ta? Yêu nhau như vậy là không được...”

Đầu năm nay, nếu muốn đẩy mạnh tiêu thụ thì chiêu gì cũng không từ!

Kì Sam lạnh lùng mười phần trừng mắt liếc tiểu nữ sinh kia một cái, trong lòng âm thầm oán thán: Tiểu nha đầu người thì biết cái gì, vị này của người là chocolate, ta muốn thì chỉ cần nói trông nó không khác gì phân, lão bà nhà ta tự nhiên không thèm đồ nhà người nữa, cần gì ta “không cho”?

Mới có từ tầng dưới lên tầng trên, hắn cùng với Đông Phương quan hệ cũng tăng đột biến, nhoáng một cái từ người yêu sang vợ chồng? Thời đại tiên tiến nên tình cảm cũng thật mãnh liệt.

Kì Sam quả thật không có ý ngăn cản Đông Phương, mà ngược lại, hết lần này đến lần khác hắn phải cam đoan rằng cái bánh ngọt thoát nhìn giống như hàng “fake” này thật sự ăn được, sau đó, đưa người này tới bên bàn thử, tự mình chọn một miếng dứt cho hắn ăn.

Thấy thế, cô gái kia hoàn toàn đem việc buôn bán vứt qua một bên, khoanh tay, vẻ mặt say mê. “Đáng ghét... Trước nơi đông người mà cứ ân ân ái ái, không thèm nghĩ xem tâm tình của những người độc thân ra sao à nha ~...”

Đông Phương nhắm nháp trong miệng hương vị ngọt ngào của món điểm tâm, ánh mắt gợn sóng không chút sợ hãi, nhìn không ra được hắn nghe hiểu được lời cô gái nói hay không.

Còn lại Kì Sam thì mắt diếc tai ngơ, đối với cô gái đang phùng mang trợn má kia hoàn toàn không thèm nhìn.

“Thích không?” Nhìn Đông Phương gật đầu, Kì Sam quay lại nói mới cô gái: “Phiền cô giúp tôi chọn hai vị khác nhau cho vào túi.”

“Hả? Ta nhìn nhầm sao? Anh đẹp trai này người chắc chỉ tỏ vẻ bề ngoài chăm sóc thôi, rõ ràng bộ dạng lạnh lùng lãnh khốc như vậy... Quả nhiên là nam nhân lưu manh!” Cô gái một bên cần nhẫn không dứt, tay thì nhanh nhẹn cho bánh vào túi. “Tại sao đàn ông con trai tốt đều là “hoa đã có chủ” hết rồi chứ? Thế nào, lần sau ghé qua có muốn thay đổi khẩu vị không? Bánh “cao quý lãnh diễm” đương nhiên rất ngon, nhưng ngẫu nhiên thử xem “bánh trứng vui tươi ấm áp” cũng có khi yêu cảm giác mới mẻ đó hơn nha! Nhân bên trong đều giống nhau(*).”

“Vậy sao? Cám ơn gợi ý của cô. Nhưng cái loại này nọ đó vị quá ngọt, không hợp với tôi.” Kì Sam cầm lấy túi bánh ngọt, cùng Đông Phương rời đi, lưu lại một câu cuối cùng: “Nhân đều giống nhau(*).”

(*) Hai câu này có thể hiểu theo 2 nghĩa: (1) Nhân(bánh) đều giống nhau. (2) Nhân (người) cũng giống nhau vậy. Ý của cô bán hàng là: Kì sam về sau có muốn hẹn hò với cô để “thay đổi khẩu vị không?”. Và anh Kì sam cũng đáp lại: “Không hợp khẩu vị của tôi”

Đợi cho hai người họ đi một khoảng khá xa, cô gái phụ trách khu vực khác bên cạnh làm cùng mở miệng: “Ninh tử, em thấy chị không nên ở đây làm công, mà nên đi bán quả trứng (gậy chống) ý, thấy đôi nào cũng muốn chen vô làm chân thứ 3 thôi à.”

“Cô có biết thế nào là lạc thú không? Hơn nữa, cùng lão bà đi dạo phố, nam nhân tốt như thế đâu có nhiều, thật khiến người ta kim lòng không đành mà...”

“Cũng đúng...”

Nữ nhân một khi có chuyện để tám thì không cần phân trường hợp, có thể nói đủ thứ trên trời dưới biển.

Trong hoàn cảnh này, người bình thường đương nhiên không thể nghe rõ hai cô gái đang nói gì. Nhưng với nỗ lực của Đông Phương, nói là nghe không sót một chữ cũng quả thật không ngoa.

Trong lời nói vừa rồi của cô gái kia, trừ bỏ Kì Sam, hẳn cũng nghe ra được chút ý tứ trong đó, tâm tình vốn đã không tốt, lúc này lại nhú mảy.

“Không thoải mái sao?”

“Không có việc gì.” Trong lòng bỗng nhiên dâng lên vài phần không vui, nghĩ đến kẻ đầu tên, Đông Phương dùng luôn lời hỏi han đó, nói tiếp: “Chân hơi đau một chút. “

” Thanh toán xong chúng ta sẽ về nhà. “

Kì Sam đỡ hẳn đi, tay đặt tại bên hông, người ngoài nhìn vào thấy vô cùng thân thiết.

Vừa yên tĩnh được chốc lát, hai giọng nữ đó lại một lần nữa sôi nổi cất lên.

“Ninh tỷ, xem ra đôi này tình cảm thật sự đó nha, chị “trượt chân” rồi.”

“Chân ta đau nhất thiết phải đặt ở người này. Còn nữa, người không nhận thấy đôi kia là nam nam à? Thật đúng là chỉ giỏi hóng hớt.”

“Kia á? Mái tóc kia....Em lại không nhận ra a ~~ Mất kém quá rồi!”

“Cô là cái đồ trông mắt quên mang ra khỏi cửa, toàn 1 màu trắng không”

“Nhưng do chị “rù quấy” người ta nha.”

“Chém gió cho vui thôi, cô còn không buông tha cho tôi sao?”

“Cái này là tình thú, không phải là tôn chỉ sống của chị hay sao”

8. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 8: Chương Tiệm Hiện Mạnh Mỗi

Edit: Tiểu Dạ

Beta: Khởi Vũ

Hóa ra, nam nhân đối với nam nhân cũng có thể nảy sinh một loại tình cảm thương tiếc từ tận đáy lòng. Cho dù đối phương không hề yếu đuối, cũng chẳng hề đáng thương.

Đầu hạ, trong nhà Kì Sam bắt đầu một thời kỳ tắm tối – Thịt Viên tới mùa rụng lông. Từng chùm lông trắng như tuyết lay động lòng người ấy “nhẹ nhàng” trải rộng khắp các góc phòng.

Có đợt, ngày nào Kì Sam về nhà cũng thấy Đông Phương cầm máy hút bụi hút từng góc ngách một “tuyết” của Thịt Viên, bị hắn trêu chọc là người khiết phích. Với lại, cũng do hắn không chịu nổi cô đơn, suốt ngày loanh quanh ở trong nhà, chỉ biết “dùng” bộ lông của Thịt Viên cho đỡ chán.

Kì Sam bất đắc dĩ nhìn một người một mèo lẩn qua lẩn lại, vừa buồn cười, cũng vừa phát giác ra người này vốn lạnh lùng, từ khi ở đây, càng ngày càng ra dáng một “người vợ”.

(Tiểu Vũ: “Gia” ngoài chỉ nhà ở, ý cùng 1 nhà, cũng có ý chỉ vợ hoặc chồng => chả biết dịch tnao’ nữa (_____!)

Tiểu Dạ: để cô vợ đẻ =)))

Chỉ khổ ở chỗ, hai chân Đông Phương vốn đã bị thương giờ lại sưng lên.

Ngày đó ở siêu thị, Đông Phương nói đau chân cũng không phải thuận miệng bịa chuyện. Khi thay quần áo ra ngoài, đương nhiên không thể đi hài như trước được. Kì Sam tìm mua một đôi giày vải cho hắn xỏ vào, ai dè chân hắn lớn hơn giày vải một chút. Bởi thế gót chân lẫn ngón chân ma sát nhiều dẫn đến trầy da, tất thậm chí còn dính máu.

Sau khi về nhà, Kì Sam vừa giúp hần bôi thuốc, vừa trách hần sao không nói sớm. Lại cũng tự trách bản thân không chú ý, đối Đông Phương- người không thể xỏ giày lúc này- lại càng thêm chiều cố chăm sóc cẩn thận hơn.

Tuy nói thời tiết ẩm áp hơn nhiều rồi, nhưng đôi khi vẫn có chút lạnh, dù hiện tại là mùa hè, đi chân trần xuống đất cũng không tốt cho cơ thể. Vậy nên ngày thứ hai liền có mấy người công nhân đưa hàng khiêng một tấm thảm lông màu trắng đến, trải trong phòng Đông Phương, trong phòng sách, phòng khách, toàn bộ đều kín mít.

Hôm đó Kì Sam cũng không đi làm. Tưởng có việc gì quan trọng lắm, ai dè chỉ là bày biện, trang hoàng nhà cửa, cắt đo quần áo cũng chỉ trong thời gian ngắn, đến giữa trưa đã xong. Thanh toán xong xuôi, hần tính quay trở lại làm việc tiếp, dù sao cũng chỉ có mỗi Trần Trác, Kì Sam lo cậu ta một mình bề bộn nhiều việc, nhất là lúc hần đi công tác, Trần Trác thực sự rất vất vả, kể làm chủ như hần không thể chỉ ngồi trên rung đùi mà không cùng hỗ trợ làm việc như vậy được.

Nhưng, Đông Phương vẻ mặt phức tạp nhìn Kì Sam đưa vài tên “tiểu nhị” ra cửa, lời kể tiếp hần nói làm cho Kì Sam nhất thời quên việc đi làm của mình :

–“Kì công tử tại sao lại đối xử với ta tốt như vậy ? “

Trên thế giới này liệu có kẻ nào đầy đủ mọi điều kiện lại tốt đến mức chăm sóc, quan tâm một cách tỉ mỉ như thế với một người xa lạ ?

Vì cái gì ? Kì Sam chưa từng hỏi chính mình điều đó, cho dù lúc này cố ý bị nhắc tới, cũng không thực sự để tâm. Nếu bản thân có đủ năng lực, lại không ngần ngại, cứ coi như có lẽ hần thích làm vài việc không hề có ích cho bản thân đi. Tính tình như vậy có thể nói là rộng rãi, hoặc có thể nói là một người khéo léo, biết đối nhân xử thế. Làm việc tốt giúp người tốt hơn nhiều so với việc đi gây thù chuốc oán.

Hần nhìn Đông Phương, không trả lời, chỉ mỉm cười.

Đông Phương bỗng ngồi sụp xuống, lộ ra vẻ mặt cùng lời nói khiến người khác hoảng hốt, khe khẽ thở dài :
“Ta, thật sự không trở về được rồi... “

“Cái gì ?”

“Nơi này cùng với nơi ta sinh sống hoàn toàn bất đồng, triều đại, năm tháng, lại còn phong tục, văn hóa, thậm chí nguyên liệu, đồ đạc nấu ăn... Nguyên bản nghĩ rằng nhà công tử không giống người thường, hôm nay du ngoạn, mới thấy suy nghĩ hạn hẹp.”

“Sau này, cứ khi nào có thời gian, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài thật nhiều. “

Đông Phương không biết tình hình giao thông gần đây, không thể ra ngoài một mình, lại không có cả chìa khóa nhà, ra vào không tiện, cho dù ở nhà buồn đến đâu, cũng chẳng thể bước ra. Do hần vẫn xem nhẹ cảm xúc của Đông Phương.

Đông Phương lại lắc đầu : “Không, thỉnh công tử nói cho ta biết, nơi này tốt cùng là chỗ nào ? “

Vấn đề hai người từng cố ý bỏ qua giờ lại khơi lại. Khi Đông Phương quyết định muốn biết rõ ràng mình đang ở nơi nào, Kì Sam hiểu, lâu như vậy, cũng nên nhìn thẳng vào thân phận hần, hiểu rõ lai lịch chân thật của hần.

Về điểm hần là Đông Phương Bất Bại trong sách, Kì Sam dù thế nào đi nữa cũng không thể tin được. Còn nếu nói bóng gió các điểm tương tự trước đây, cũng chỉ nửa tin nửa ngờ, coi như trùng hợp mà thôi. Kỳ thật, vẫn còn thứ có thể cho căn cứ chính xác, nhưng hần không muốn thử.

Đối với nhân vật Đông Phương Bất Bại này, trong « Tiểu ngạo giang hồ », ai ai nghe tên hần đều biết hần là Nhật nguyệt Thần giáo Giáo chủ, một thân thần công tuyệt thế không ai địch nổi, đối mặt nghịch cảnh thì kiên nhẫn nghị lực, mưu lược tài trí hơn người, hần thành người mà tất cả giang hồ nhân sĩ nghe tên đều than thầm sợ hãi, chẳng lẽ bản thân hần không nhận thấy hần là một truyền kì? Từ xưa đến nay, không những trong cuốn tiểu thuyết hư cấu đó, mà ở ngoài đời này cũng sẽ không có nổi một Đông Phương Bất Bại thứ hai như thế.

Nhưng dù tiếng tăm hần có vang lừng đến đâu, tựa như thanh danh hạc lệ đến mức nào, khiến kẻ khác nghe được thì kinh hồn bạt vía ra sao, liệu thật sự có thể dò xét bí mật của riêng hần- một bí mật người biết đã ít lại càng thêm ít. Để làm cho Kì Sam tin hoàn toàn, chỉ có thể căn cứ chính xác vào việc riêng tư của hần — muốn luyện «Quỳ Hoa Bảo Điển » tất nhiên phải tự cung.

Nếu Kì Sam thực sự thử «động thủ», cho dù kết quả là thật hay giả, nhân phẩm của hần trong mắt Đông Phương chắc chắn sẽ không đáng một xu. Mà nếu hần thật sự làm như thế, hành động đó chắc chắn sẽ đánh mạnh vào tâm lý, thậm chí còn khiến cho tổn thương khắc sâu.... Kì Sam không thể nhẫn tâm vạch trần ” vết sẹo ” sâu thẳm trong con người này.

Hóa ra, nam nhân đối với nam nhân cũng có thể nảy sinh một loại tình cảm thương tiếc từ tận đáy lòng. Cho dù đối phương không hề yêu đuổi, cũng chẳng hề đáng thương.

Lúc trước là vì chăm sóc, nay có lẽ là vì muốn chở che.

” Ta chỉ có thể nói với người:Chỉ cần người nguyện ý, vẫn có thể ở lại. Về nghi vấn của người, giải đáp này nọ có giống nhau hay không, người xem qua có lẽ sẽ hiểu ra mọi điều.”

Bởi vậy,để có thể giải thích nghi hoặc đó thì không ngoài cái gì khác- chính là 1 quyển tiểu thuyết võ hiệp mấy chục bực ở hiệu sách nhỏ ở khu bên cạnh-“Tiểu ngạo giang hồ”.

Toàn bộ tâm tư Đông Phương đều đặt ở quyển sách kia, không dứt ra được.

Ban đêm, Kì Sam bế Thịt Viên đang làm nũng Đông Phương – người thờ ơ nó kia – rời đi, không quên cốc đầu nó một cái, làm cho miêu nhỏ ủy khuất bỏ chạy.

Sáng sớm hôm sau, Kì Sam lại lên xem hần thế nào, nhìn thấy Đông Phương ngủ gục trên bàn, mặt bàn phủ một tầng dày bột giấy, không thể nhận ra hình dạng ban đầu. Kì Sam biết cái thứ xam xám trắng trắng đó là gì, cười khổ thở dài : Lực phá hoại của người này vẫn “hoành tráng ” như thế.

Cho dù là nhà máy giấy, cũng không tiêu hủy hoàn toàn trang giấy được như vậy. Nếu thân phận hần không phải là Đông Phương Bất Bại, Kì Sam cũng chẳng truy cứu làm gì,nhưng hần đối với võ công cùng nội lực này có chút nghi hoặc, cơ bản có thể xác minh được.

Vốn muốn đánh thức hần, nhưng nhìn hai vòng đen trước mắt hần, cuối cùng vẫn nên tự túc là hạnh phúc, bế người đang ngủ kia lên giường. Dọn sạch cái bàn đáng thương, sau đó rửa mặt chải đầu, ăn qua bữa sáng rồi đi làm.

(Tiểu Dạ : ảnh hông đánh răng hả ???)

Cửa vừa khóa, Đông Phương cũng từ trên tầng đi xuống. Nhìn bữa sáng trên bàn phần cho hần, người kia vẻ mặt vì quyển sách mà tịch tụ thoáng chốc chuyển sang nhu hòa.

9. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 9: Bỏ Đi Ngăn Cách

Kì Sam bỗng nhiên cảm thấy, từ trước đến nay mình kiên trì tới ngọn núi hoang vu kia một thời gian dài như vậy, có lẽ là vì chờ đợi người này xuất hiện mà thôi...

Đó là lần đầu tiên bọn họ mặt đối mặt, bàn về vấn đề chính.

” Đông Phương Bất Bại ta nửa đời tầm thường, từ một kẻ thấp kém với hai bàn tay trắng cho đến khi công thành danh toại, bước lên trên thần giáo, đứng đầu võ lâm, sau đó tọa xem thân tín làm phản,rồi lưu lạc sang thế giới khác...”

Trong bóng đêm, Đông Phương một thân hồng y,thanh nhã, duyên dáng , ánh trăng bạc len lỏi bao phủ quanh người hần, tựa hồng mai kiêu ngạo giữa trời tuyết,vô cùng trong trẻo nhưng cũng lại lạnh lùng ngạo tuyết.

Kì Sam dựa vào ban công cạnh cửa sổ thủy tinh, bị người đứng trước mắt mê hoặc.

“Nực cười ở chỗ ta vẫn không phân biệt được rõ ràng , đến tột cùng sự tồn tại của chính mình là gì trong con mắt người đời. Là chân thực, hay vẫn chỉ là hư ảo trong tiểu thuyết xưa cũ. Người nói cho ta biết, ai mới thực sự là Đông Phương Bất Bại? Cả đời này, ta vì cái gì mà tồn tại ở trên đời ? Chẳng lẽ cuộc sống của ta, thân hữu lẫn kẻ thù của ta, rồi danh lợi quyền thế, thậm chí hỉ nộ ái ố....Đều chỉ vì tạo nên giá trị cho một quyển sách hay sao?”

Đông Phương hoang mang, điều đó Kỳ Sam hoàn toàn có thể lý giải. Có đôi khi ở nhà hắn không thấy mặt đồ tui tiên diễm đến lóa mắt kia, lại tự đứng nghĩ liệu chẳng tồn tại một người như vậy, cho đến khi tìm được hắn trong phòng, bất tri bất giác thở phào nhẹ nhõm.

“Nguyên do từ đầu đến cuối đã rõ ràng, người còn muốn trở về hay sao?”

“Không biết. Bất luận như thế nào, nơi đó mới là nơi ở thực sự của ta. Nhưng lại là nơi mà ta không hề lưu luyến, dù có trở về, cũng chỉ tiếp tục dây dưa giết chóc không ngớt mà thôi. Ta đã sớm chán ghét những ngày đó.”

“Vậy an tâm lưu lại đi.” Kỳ Sam đến bên cạnh hắn, cầm tay hắn: “Đôi tay này mềm mại như vậy, nhiệt độ này ấm áp như vậy, những gì người trải qua, đều là sự thật. Thần vận mệnh đã chiếu cố người, cho người đi vào thế giới này, đơn giản là hy vọng người có thể kéo dài sinh mệnh, được hưởng hạnh phúc nhân sinh chân chính. Ở nơi này, tay người không cần vấy máu, cũng không có kẻ thù trăm phương ngàn kế cùng người đối địch. Người có thể làm bất cứ việc gì, lấy bất cứ ai người thích, đều do người tự quyết.”

” Xin nhận ý tốt của công tử. Ta dù sao cũng đã quen cô độc, tâm vốn tĩnh nên dù đến đâu cũng không có quá nhiều khác biệt, nay còn có thể sống, đúng là chuyện may mắn “. Đông Phương đem hơn nửa người xoay lại, tựa vào rào chắn ban công, quay đầu nhìn Kỳ Sam. Tóc dài tung bay, tiểu ý trong suốt. Khác hoàn toàn với vẻ lo lắng lúc trước, tựa như người hoang mang vừa nãy không hề là hắn – Đông Phương Bất Bại vậy.

Kỳ Sam bỗng nhiên cảm thấy, từ trước đến nay mình kiên trì tới ngọn núi hoang vu kia một thời gian dài như thế, có lẽ là vì chờ đợi sự xuất hiện của người này mà thôi...

Mỗi người đối với hoàn cảnh sống mới, hoặc sở trường, hoặc sở đoản, luôn cần thời gian để hòa hợp thích ứng, Đông Phương giáo chủ cũng vậy. Mấy ngày nay, toàn bộ dụng cụ từ những cái nhỏ nhất tới cái hiện đại nhất và nhiều thứ đồ sinh hoạt chung này nọ khác nữa hắn đều đã hiểu hoàn toàn, có đôi khi cũng đi hỏi Kỳ Sam, nhưng đa số vẫn tự mình nghiên cứu.

Những cái đó chỉ là về mặt sinh hoạt, còn thế giới nội tâm đã thực sự tiêu tan là ở đêm nói chuyện đó. Kỳ Sam biết, hắn đã buông xuống phòng bị hoàn toàn, trước đó cũng đã có dấu hiệu nơi lỏng dần dần. Phải làm đến khi không còn khúc mắc, quả nhiên cần thời gian nghiệm chứng.

Hắn cảm giác được Đông Phương sống cùng mình giờ không còn câu nệ như trước nữa. Tỷ như nếu cần gì đều chủ động nói cho hắn biết, hay như bỏ xuống về lạnh lùng mà trở về tính tình ôn hòa mềm mại. Kỳ Sam thấy hắn thích ăn bánh ngọt, nên thường mua rồi đặt trong tủ lạnh, để cho Đông Phương muốn ăn lúc nào cũng được.

Có khi hắn đi làm, Đông Phương nói món mà bữa tối muốn ăn để hắn mua về, vừa ăn cơm vừa nói chuyện với nhau. Kỳ Sam kể về vài tình huống hay sự kiện lý thú nào đó lúc đi, cũng có khi nói về việc ứng xử ra sao với các tình huống trong công việc, Đông Phương sau khi hiểu tính chất công việc của hắn, thỉnh thoảng nói ra vài cách giải quyết “nhất châm kiến huyết” rất độc đáo, khiến Kỳ Sam cảm khái: Quả nhiên khôn khéo hơn người, Đông Phương giáo chủ đúng là có tình có lý, mặc kệ ở thời đại nào, cũng đều xuất sắc như vậy.

(Nhất châm kiến huyết: kiểu “nói trúng tim đen, gãi đúng chỗ ngứa)

” Có khi ta phải đem người giấu kỹ mất thôi.” Kỳ Sam trêu đùa: “Chẳng may đối thủ cạnh tranh của ta biết sự tồn tại của người, mang đi mất, ta chắc khỏi cần kinh doanh, mà về quê cày ruộng luôn cho nó lành a....”

Đông Phương biết hắn đùa, không tức giận, thản nhiên nói một câu: “Về quê cày ruộng cũng tốt mà.”

10. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 10: Tình Cảm Lưu Luyến Lúc Chia Xa

Một đơn vị của Kì Sam tại Tô Châu bị xuống trách mắng vì có vấn đề, đòi bồi thường đồng thời trả lại hàng hóa. Người nhập là Trần Trắc – tuyệt đối cam đoan với Kì Sam là kiện hàng đó nguyên vẹn, nhưng người phụ trách của đối phương không nghe bọn họ nói. Hai bên giằng co không dứt, cuối cùng Kì Sam quyết định tự mình đến xuống nơi Tô Châu thị sát xem tình huống thực sự ra sao.

Lúc thu thập hành lý, Đông Phương cũng tới giúp, dự định đi hết năm ngày, các thứ chuẩn bị không nhiều lắm, chỉ cần vài bộ quần áo cùng vài thứ tắm rửa linh tinh khác mà thôi. Vừa lục tung khắp nơi lên để tìm hộ chiếu, Kì Sam cũng đồng thời phiền não vì một vấn đề khác. Thân phận Đông Phương giờ làm sao? Vì không có thân phận nên đương nhiên không có được chứng minh nhân dân lẫn hộ chiếu, ở nơi xã hội hiện đại này, thiếu chúng thì khó mà đi đâu được, nếu chỉ đơn giản là chứng minh thân phận thì còn dễ, nhưng các tư liệu khác thì tính sao đây....

“Cúc áo này bị rơi ra rồi.”

Bên cạnh nghe thấy lời Đông Phương nói chuyện với mình, Kì Sam mới hoàn hồn, nhớ ra buổi chiều còn phải ra đặt vé máy bay, thu thập này nọ chẳng còn thời gian nữa, cứ vút tạm qua một bên đã.

” Huh? Bộ tây trang này lần trước đem đi giặt, sau đó cũng chưa từng mặc lần nào, có thể là do nhân viên cửa hàng lúc sắp xếp lại làm rớt mất “. Kéo ô vuông ngăn kéo phía dưới ra, bên trong có cúc áo khoác dự trữ. “Tìm được rồi, sau khi trở về đem đi khâu lại là được. Bộ này dù sao cũng không cần mang theo”

” Ta giúp người khâu lại.”

Đông Phương cầm lấy túi đựng cúc áo trong tay Kì Sam, mở cái gói to to ấy ra, đem cúc áo đặt ở chỗ bị rơi mất của áo khoác, tiếp tục cho 1 đoạn chỉ đen xuyên qua chiếc cúc cùng chiếc áo rồi kéo ra. Nhìn động tác thuần thục của hắn, cho dù là nam nhân, làm như vậy hoàn toàn không khiến cho người ta có cảm giác không thích hợp, mà ngược lại, tăng thêm vài phần mỹ cảm.

Kì Sam đương nhiên không nghi ngờ hắn có thể làm được cái việc xe chỉ luồn kim tinh tế như thế, chẳng qua là...

“Trong nhà không có kim để khâu đâu.”

Chính cái gọi là “không có gạo làm sao xay ra bánh rán” (*), dù kinh nghiệm thâm thuà của Đông Phương Bất Bại có lợi hại như tuyệt thế võ công của hắn ra sao, nhưng không có kim để luồn chỉ, cao thâm tới đâu cũng pó chiều.com đi ==?

((*) Tiểu Dạ: khụ, thực ra câu gốc của nó là:” không bột đổ gột nên hồ”, ờ, do ta lại chém đóa:”>)

Đông Phương lại hướng hắn cười cười, sợi chỉ hắn niết giữa hai ngón tay dễ dàng xuyên qua được quần áo. Kia so với sợi tóc cứng rắn không ngừng vài phần sợi bông, rõ ràng chỉ là vật dụng bình thường, vậy mà khi rơi vào tay hắn, lại có thể đâm thủng được quần áo.

Chỉ thấy ngón tay hắn như tung bay, cử động lên xuống, rất nhanh khâu xong, thắt nút chặt chẽ, trình độ pro đến mức so với lúc mua ban đầu hoàn toàn không thể phân biệt nổi.

” Thật lợi hại...” Ngoài hai chữ này ra, Kì Sam không tìm được từ nào hơn về màn này.

” Chỉ cần đem nội lực ngưng tụ ở đầu ngón tay, cũng không khó khăn lắm.” Đông Phương lơ đãng nói, gấp gọn lại áo khoác cho chỉnh tề, bỏ gọn gàng vào trong hành lý.

Nhìn bóng lưng Đông Phương đưa về phía mình, ở bên giường vì hắn mà thu thập quần áo, Kì Sam không hiểu sao cảm thấy không ổn. Dẫn hắn trở về đã lâu, từ lúc xa lạ tới khi ở chung với nhau hòa hợp như thế này, chưa bao giờ tách nhau ra quá xa.

Đông Phương khi xuyên tới hiện đại này lúc đầu còn không biết, vậy mà giờ đây không những thông thạo việc nhà, mà công việc làm ăn cũng có thể đưa ra những ý kiến vừa độc đáo vừa có lợi, Kì Sam cảm thấy quả thật chính mình đã mang về một bảo vật.

Hình thức ở chung thế này, rất có cảm giác “đồng vợ đồng chồng” à nha. Nếu Đông Phương là nữ tử, với mọi việc lớn nhỏ trong nhà, hẳn quả là một người vợ hiền thảo, mà với công việc, Kì Sam thấy hẳn thật sự giống người thầy, người bạn tri kỉ lâu năm.

Kì Sam trước lúc ra đi khuyên bảo tận tình y như mẹ già, luôn miệng dặn dò: “Buổi tối nhớ khóa kỹ cửa và ban công, trị an nơi này không so được với nơi người ở lúc trước đâu, dù có vô công nhưng vẫn phải cẩn thận. Cơm ba bữa sẽ có người đưa tới đúng giờ, tiền nong đã thanh toán hết cả rồi, trong tủ lạnh các thứ rất nhiều, nếu có đói bụng thì phải mở ra ăn đó....”

Đông Phương im lặng nghe hẳn lời nhải, không mở miệng cắt ngang.

“Còn việc cực kỳ quan trọng này nữa, nếu muốn ra ngoài thì phải nhớ mang theo chìa khóa, trăm ngàn lần đừng ra vào bằng đường ban công, khiến cho người khác chú ý, sẽ mang lại phiền toái cho người đấy. Có việc gì thì ngay lập tức gọi điện cho ta, ấn số 8, còn nhớ rõ thao tác ra sao không?”

Còn bếp ga, ổ điện, phích phiếc này nọ gì đó nữa, những đó rất nguy hiểm, Kì Sam thật sự không yên tâm nói.

Dù năm nào đó được vinh dự là đại biểu diễn thuyết trên bục cũng không đông dài như thế này, nhìn Kì Sam tưởng như lãnh ngạo, ở trước mặt Đông Phương lại bộc lộ ra là một người ôn nhu – bộ mặt mà không người nào biết. Điều đó nói rằng, dường như Đông Phương- trong lòng hẳn- thực sự chiếm một vị trí đặc biệt?

“Àn.” Đông Phương tươi cười, tiến thêm một bước, dựa vào trong lòng hẳn, vùi đầu trong ngực hẳn, khẽ thở dài, nhẹ giọng: ” Nhớ trở về sớm nhé.”

11. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 11: Đi Công Tác Trở Về

Đứng ở hành lang vắng lặng, hẳn nhìn không được hoài nghi: Chẳng lẽ hẳn đi rồi? Trở về thế giới kia khả năng vô cùng ít, nhưng, hẳn liệu còn có thể đi nơi nào được nữa?

Cái này chẳng lẽ là ngược công trong truyền thuyết sao? =)))

Cùng đi Tô Châu với Kì Sam là một người bạn làm quản lý giám sát công trình, tên Chung Trí Danh. Máy móc bị trục trặc, không đơn giản là nhập linh kiện vào hàng bị thiếu hụt, máy dẹt tự vận hành cũng đôi khi thao tác sai các bước cũng có khả năng làm xuất hiện hiện tượng không tốt khác thường.

Khi tới khu xưởng, tổ lao động đã sắp nghỉ làm, người quản lý phụ trách tiếp đãi bọn họ dẫn hai người đến khách sạn đã đặt trước để ngủ lại, nói ngắn gọn tình huống trước mắt theo cách hòa hoãn nhất. Sáng sớm hôm sau, sẽ có xe đón bọn họ quay lại đàm phán.

Cuộc đàm phán lần này chủ yếu là tham vấn, thảo luận trực tiếp trách nhiệm gánh vác vấn đề. Chỉ có đem trách nhiệm quy cho 1 bên, mới có thể giải quyết cụ thể những tổn thất và bồi thường. Bởi vậy hai bên đều giữ khư khư ý kiến của riêng mình, ai cũng không chịu nhượng bộ. Hàng hóa vừa đưa tới thì xảy ra vấn đề, nhà xưởng liền nhanh chóng quy cho bên Kì Sam giả mạo hàng hóa, lập tức hện thanh tra đến kiểm nghiệm đồng hàng hóa này.

Cả một buổi sáng, hai bên nói tới nói lui cũng chưa thống nhất được ý kiến. Hân Phương kiên trì đợi kết quả thẩm tra, đối với chứng cứ mà Kì Sam nói về việc nhập hàng này một mực giữ thái độ hoài nghi. Bởi vậy Kì Sam mới đưa ra ý định muốn tự mình thị sát máy móc xem sao, nếu bọn họ có thể tìm thanh tra để thẩm định, thì đương nhiên hẳn cũng có thể kiểm tra máy móc.

“Ý của Kì tiên sinh không lẽ nghi ngờ chúng tôi cố ý trốn tránh trách nhiệm, nguyên nhân của sự cố rõ ràng là do máy móc, lại đổ tội cho việc vận chuyển của ngài hay sao? Công nhân của chúng tôi trước mỗi lần bay đều đã kiểm tra tỉ mỉ, tuyệt đối không phải do máy móc gây ra.” Hân Phương – người phụ trách nơi này hiển nhiên không vui vẻ gì với đề nghị của hẳn.

” Ông chủ Văn, tôi không hề có ý như vậy. Chỉ là nếu ngài tin máy móc không có bất cứ trục trặc gì, nếu kiểm tra thì các vị cũng đâu mất gì, đúng không? Các vị tự ý kiểm tra hàng hóa của tôi mà chưa được sự đồng ý, giờ tôi chỉ yêu cầu 1 điều bình thường, ngài lại khẳng khẳng ngăn cản như vậy, ngược lại thật không công bằng.”

Nghe hẳn nói có lý có tình như vậy, Hán Phương chỉ biết im lặng. Bọn họ không đồng ý không phải vì sợ Kì Sam tìm ra nguyên nhân máy móc bị trục trặc, mà giống như lời Kì Sam nói, bọn họ tin tưởng vào đội nhân viên của mình. Nói như vậy, phần lớn là do công việc làm ăn sơ suất, còn đối với Kì Sam chỉ là giận cá chém thớt mà thôi. Những lời Kì Sam nói đều có lý, bọn họ cũng không thể quyết liệt phản đối, gây mất hòa khí được.

Kiểm tra mặt hàng đến sau nhóm Kì Sam một ngày, hiện giờ đã bắt tay vào làm việc, đến ngày thứ tư thì có kết quả, bản thẩm định hàng hóa kia quả thật giống hệt lời Kì Sam nói, toàn bộ đều nguyên vẹn. Lúc này vẫn đang tiến hành kiểm tra đội bay, dù sao cũng chỉ trông vào mỗi một mình Chung Trí Danh, đem toàn bộ phân đoạn theo bản ghi chép kiểm tra từng chút một, tốc độ tất nhiên có hạn.

Kết quả kiểm tra rõ ràng cho thấy sự cố trách nhiệm không ở số hàng hóa kia, coi như không còn quan hệ gì đến Kì Sam nữa, hẳn có thể lập tức trở về. Có điều việc kiểm tra đội bay vẫn chưa hoàn thành, Kì Sam hy vọng rằng trước khi hẳn rời đi, có thể làm rõ ràng chân tướng, mà Chung Trí Danh cũng đồng ý ở lại tiếp tục điều tra.

Hán Phương vẫn chưa tin được máy móc của bọn họ có vấn đề, cũng đã cử nhân viên chuyên nghiệp cùng đi kiểm tra, mặt khác tìm nhân viên phụ trách vận chuyển hàng lúc xảy ra sự cố tình huống xảy ra khi đó.

Hai ngày sau, đội bay được chứng nhận rằng không trục trặc bất cứ chỗ nào, như vậy chỉ còn lại khả năng duy nhất, chính là...

Ông chủ Văn giận dữ, tụ tập công nhân viên trong cơ quan lại một lần nữa, đặt ra nghi vấn, về phần quá trình ra sao, nguyên nhân do nhân viên trong cơ quan làm như thế nào, Kì Sam không hiểu hết. Nhưng cuối cùng cũng có người thừa nhận, thì ra một nhân viên trong bọn họ làm sai thao tác, hơn nữa lại còn là thao tác quan trọng không thể làm sai, tên công nhân kia sợ bị phát hiện sẽ không sống nổi, nên mới không dám đứng ra gánh vác trách nhiệm.

So với cái dáng “phải xem xét ko thể bỏ qua” mấy hôm trước, Ông chủ Văn thay đổi, cung kính nhận lỗi với Kì Sam, giảm vốn vô cùng thấp, mời hẳn cùng Chung Trí Danh đến khách sạn sang trọng nhất ăn cơm ta tị, trả hết tiền đi lại ngủ nghỉ của hai người trong bảy ngày nay.

Kì Sam trái lại hào sảng nhận lỗi rồi nói xin lỗi, riêng việc xài vài ngàn để bay đến nơi này chỉ để đổi lấy vài câu giải thích xin lỗi đơn giản, xưa nay vốn không phải tác phong của hẳn.

Ngồi trên máy bay, bên cạnh là Chung Trí Danh đang lật qua lật lại hợp đồng đặt hàng trong tay, miệng chặc chặc tán thưởng: ” Điều nhờ cậu cả, đi một chuyến như vậy, không những giải quyết được vấn đề, còn kí được 7 bản hợp đồng. Đáng tiếc chúng ta không cùng ngành, nếu không tôi cũng muốn đi theo cậu đến cùng trời cuối đất lắm nha ~, chắc chắn tiền vào như nước sông Đà, công danh rộng mở...”

“Lần này cảm ơn cậu, lúc về tôi mời cậu đi ăn cơm.”

“Điều này khỏi phải nói, chỉ bằng tờ giấy này trong tay tôi thôi, tôi sẽ ăn một bữa thật hoành tráng, cho cậu viêm màng túi luôn.”

“Ồ, ăn không hết tôi nhét vào mồm.” Kì Sam thờ ơ đáp lại, nhắm mắt, trong đầu vẫn đang nghĩ đến thân ảnh hồng sắc kia, còn cả lúc trước khi đi, trong ngực cảm nhận sự mềm mại của người nọ cùng tình ý nơi đáy mắt.

Trở về nhà, Kì Sam ngược lại cảm thấy khẩn trương – việc trước đây chưa hề có, dù cho trước đây nhận được điện thoại phản nản trách mắng của ông chủ Văn, hẳn vẫn hoàn toàn bình tĩnh, ứng đối tự nhiên. Hai mươi mấy năm qua rất ít khi có trường hợp nào làm hẳn khẩn trương như vậy, cố tình đi vào từ cửa sau ngôi nhà quen thuộc, đập vào mắt là căn phòng tối đen, hẳn cảm giác tìm mình đập một cách bất thường.

Gần hương tình khiếp? (*) Không phải. Hẳn sợ rằng trên tầng cũng vắng lặng lạnh lẽo giống tầng dưới, tựa như chủ nhà đi công tác vài ngày, nơi này như chưa từng ở người ở lại.

((*)Cận hương tình khiếp: chỉ việc xa quê đã lâu giờ trở về sẽ thấy lòng hồi hộp, hình dung tâm tình phức tạp của lãng tử khi trở về quê hương)

Sàn trải thảm lông màu trắng vẫn sạch sẽ như lúc hần chưa đi, Thập Viên không có chạy ra kêu meo meo như lúc xưa mỗi lần hần đi về, phòng khách cũng không có người nọ một thân hồng y, chân trần đứng trên thảm lông mềm mại nhìn hần. Từ ngày trải thảm, vết thương trên chân dù đã khỏi nhưng Đông Phương cũng không đi giày nhiều nữa, đối thảm lông kia vô cùng yêu thích, thường xuyên lẩn tới lẩn lui ở trên đó cùng với Thập Viên.

Cởi giày rồi nhẹ nhàng đi lên tầng hai, cửa phòng Đông Phương để mở, bên trong không bật đèn, nương theo ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ thủy tinh, Kỳ Sam thấy chăn màn gấp gọn trên giường, không ai ở trong phòng.

Đêm cũng đã khuya rồi, chẳng lẽ hần còn ở thư phòng đọc sách hay sao? Mang theo nghi vấn, Kỳ Sam đi đến thư phòng, nhưng bên trong cũng đồng dạng không một bóng người.

Đứng ở hành lang vắng lặng, hần nhin không được hoài nghi: Chẳng lẽ hần đi rồi? Trở về thế giới kia khả năng vô cùng ít, nhưng, hần liệu còn có thể đi nơi nào được nữa?

12. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 12: Vây Yêu Nhau Đi

” Meo~”

Tiếng mèo tinh tế vang lên, Kỳ Sam theo âm thanh ngoái lại nhìn, trước cửa phòng hần có một vật trắng nho nhỏ, đôi mắt xanh lấp lánh trong bóng tối, đúng là mèo nhỏ Thập Viên nhà hần. Kỳ Sam bước lại hai bước, xuất hiện trước mắt chính là thân ảnh màu đỏ mà hần luôn tìm kiếm, không nhin được cười rộ lên, cuối cùng đã có thể an tâm.

Người nọ quần áo tầng tầng lớp lớp hơi hơi xốc xếch, bên hông buộc hồ hững một sợi dây, trên mặt còn mang theo vẻ ngái ngủ.

Ngồi vài tiếng trên máy bay, cộng thêm bắt taxi về vốn có chút mệt mỏi, nhưng giờ lại bị hai thân ảnh trước mắt một đỏ một trắng, một lớn một nhỏ án ngữ ngay trước cửa phòng mình xóa sạch mọi mệt nhọc, tất cả hóa thành 1 câu ngắn gọn: “Tôi đã trở về”

Thập Viên phe phẩy cái đuôi, đi tới bên cạnh Kỳ Sam, cọ cọ rồi kêu meo một tiếng. Kỳ Sam ôm nó lên, xoa xoa đầu, hỏi:” Mèo nhỏ mập mập, trông mi dường như nhiều ra mấy cân thịt đúng không?” Mang theo ý cười cùng ánh mắt nhìn về phía người từ nãy đến giờ chưa động đậy, – Đông Phương.

“Về muộn như vậy chắc ngươi cũng đói bụng, để ta đi lấy chút thức ăn cho ngươi.” Đông Phương xoay người bước xuống tầng.

Tắm rửa xong, quay lại phòng, đồ ăn đã bày biện hết trên bàn, Đông Phương đang ngồi một bên chờ hần.

” Bát mì này ngươi nấu?” Kỳ Sam nhìn cái bát nóng hôi hổi, húp một ngụm, bát mì này không đơn giản chỉ là đồ nước sôi.

“Àn, mấy ngày nay học.”

Năng lực của Đông Phương đối với phương diện nào cũng đều rất mạnh, đối với điểm ấy hần rõ ràng hơn ai hết.

“Ngon lắm.”

Đông Phương lặng lẽ ngồi ở bên cạnh nhìn hần ăn xong mì, một lúc sau mới đứng lên: “Ngươi nghỉ ngơi đi.”

Kỳ Sam giữ chặt tay hần, khó hiểu hỏi:” Ngươi muốn đi đâu?”

Đông Phương nhìn bàn tay mình bị giữ chặt, tuy rằng khó hiểu, nhưng cũng không giằng ra. Chỉ bình thản trả lời: “Về phòng ngủ.”

” Nếu ta đoán không nhầm, mấy buổi tối nay....Người đều ngủ ở trong phòng ta đúng không?” Kì Sam đắc ý cười cười, mang theo vài ba tia giảo hoạt, vui vẻ thưởng thức hai tai Đông Phương chậm rãi đỏ hồng, một lúc lâu sau mới tiếp tục nói: ” Ở lại đi.”

Quy quy củ củ nằm bên trong, Đông Phương có vẻ thực cậu nệ. Kì Sam tắt đèn nằm xuống, trong chăn đem bàn tay mình nắm lấy bàn tay đối phương, trong phòng tĩnh lặng chỉ có ánh trăng mờ mờ lung mờ ảo. Một lúc sau, Đông Phương cũng nắm lại tay hắn.

Kì Sam thỏa mãn thở dài một tiếng: “Quả nhiên giường nhà thoải mái nhất.”

Người bên cạnh vẫn im lặng như cũ, nếu đôi mi không khe khẽ run rẩy thì như đã ngủ thật rồi.

Kì Sam cố ý kề sát vào tai hắn nói tiếp: “Người vẫn chưa trả lời ta, có nghĩ đến ta không?”

Thời gian dài thật dài trôi qua,mãi sau, trong bóng tối mới vang lên thanh âm nho nhỏ:” Có.”

“Ai ~ lâu như vậy mới trả lời, thực sự không nghĩ đến đúng không? Người không cần miễn cưỡng bản thân.”

Lời nói thì rộng lượng bao dung, ngữ khí lại rõ ràng mang theo vài phần ai oán. Đông Phương không nhìn thấy tiểu ý nơi khóe miệng của hắn, nghĩ rằng Kì Sam đang thất vọng khổ sở, khẩn trương xoay người ôm lấy hắn, liên tục nói: “Không, nhớ....Ta rất nhớ người.”

Kì Sam thu lại nụ cười, chính mình chẳng qua là trêu chọc hắn nói vui vài câu mà thôi, không ngờ lại là sự thật, buông tha không trêu hắn nữa, điều chỉnh tư thế đem người nọ ôm chặt, hôn nhẹ lên trên mái tóc đen của hắn một cái: “Ta cũng vậy.”

Hắn thật sự vô cùng mệt mỏi, cả người kiệt sức, bởi vậy rất nhanh ngủ thẳng căng một mạch, đương nhiên không biết người đang tựa vào trong lòng hắn, trọn tròn mắt nhìn hắn suốt một đêm.

Tục ngữ có câu:” Tiểu biệt thắng tân hôn” (*),nhưng dùng câu này đặt vào Kì Sam và Đông Phương....Kì Sam không đồng tình. Trước đây, đừng nói hôn, ngay cả mấy câu mang mùi vị tình cảm ái muội cũng chưa từng nói qua, hắn cùng Đông Phương quá lắm chỉ là mối quan hệ bạn cùng phòng hơi..bất thường một tẹo. Thêm vào mấy ngày nay khiến hắn có chút nhận rõ thứ gì đó bấy lâu nay vẫn bị mình xem nhẹ bỏ qua, do đó suy ra được việc – chính xác mà nói thì là manh mối tình cảm trọng yếu – cái, lúc Đông Phương ôm hắn trước khi đi.

((*) tiểu biệt thắng tân hôn: vợ chồng son sau một thời gian ngắn đi xa gặp lại nhau, tình cảm còn nồng nàn thấm thiết hơn trong đêm tân hôn=))

Khi tỉnh lại, bên cạnh đã chẳng còn ai, nhìn đồng hồ, đã là hơn mười giờ sáng.

Việc đầu tiên làm khi rời giường chính là điện thoại cho người mấy ngày nay phải đơn độc “trấn thủ” ở công ty – Trần Trác, ngoài việc nói cho hắn sự việc đã giải quyết ổn thỏa, hắn đã về, thì câu quan trọng nhất chính là: “Dạo này cậu vất vả rồi, hôm nay phiên cậu một mình thêm ngày nữa.”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng tru lên thảm thiết:” Kì ca, anh đừng có dă man con ngan thế chứ? Một mình em để chết à, em đã làm việc cần mẫn đến thế cũng phải được nghỉ ngơi ăn bữa cơm rồi chứ!”

Đi đến trước tủ quần áo, không cần đi làm...ở nhà mặc áo sơ mi trắng là được rồi. Lờ đi oán thán của Trần Trác, hắn căn bản không để tâm, nhân viên là để bóc lột, nhưng Kì Sam thì không chèn ép nhân viên quá đáng bao giờ, xét về điểm này, hắn cũng biết phân biệt phải trái, quả thật là 1 ông chủ tốt.

Ví dụ như thời điểm lúc này thì tất yếu nên “dễ ngọt”: ” Cuối tháng anh cho chú thêm tiền lương.”

“Em dạo này nhan sắc tàn phai rồi, ừ dám gặp bạn gái, nhờ đâu tềnh yêu của em đi với zai thì sao, nhiều tiền có trả lại bạn gái cho em được hêm...”

“Thì đổi luôn cái mới.” Kì Sam chuẩn bị đi đánh răng rửa mặt, vô cùng quyết đoán đập luôn điện thoại.

Vừa ra đến cầu thang đã ngửi thấy hương thơm bay ngào ngạt, Kì Sam đến phòng bếp nhìn thấy Đông Phương đang mức cháo, trên bàn còn bày một đĩa trứng rán.

Thịt Viên thì đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, cúi đầu nhấm nháp một chút rồi lại thẳng lưng ngẩng lên, cách ăn rất là tinh tế. Nhìn thấy chủ nhân mình bước vào, cái đuôi vẫy qua, sau đó vòng vòng bên chân hắn, miến cưỡng meo một tiếng. Tác phong tao nhã không hề giống ngồi dưới đất ăn thức ăn cho mèo, mà cứ như là tại bữa cơm Âu lấy dao nhỏ cắt từng miếng từng miếng một, hoàn toàn y hệt người Âu, hơn nữa lại còn vô cùng ngạo mạn.

Đối với cái tên gia hỏa chỉ nhận ăn không nhận chủ này, Kì Sam chỉ còn biết ngao ngán lắc đầu, vươn tay vòng qua thắt lưng Đông Phương: “Xem ra người lại học thêm được nhiều thứ rồi.”

” Ta đã thấy người rán trứng gà như vậy, cho nên tự mình làm thử. Ném thử xem hương vị thế nào?”

Ngoại trừ nấu sủi cảo ăn liền, Kì Sam quả thật chỉ biết làm cái này. “Hmm... Nên bỏ thêm chút muối nữa”

” Lần sau ta sẽ chú ý.”

Nghe hắn trả lời như vậy, quả thực là ngoài ý muốn của Kì Sam:” Lần sau? Người thích nấu ăn đến thế sao?”

” Ta muốn làm cho người ăn.”

Lúc này cùng với mười năm trước khi học trung học cũng không khác cho lắm, Kì Sam sao có thể có ấn tượng Đông Phương Bất Bại ở trong sách thích xuống bếp hay không, có nấu ăn được hay không? Nhìn hắn tựa hồ cũng không hiểu được bộ dạng bếp núc là như thế nào, chắc hắn chưa bao giờ làm vậy.

Kì Sam quên vài điều, người này lúc ấy đường đường là Giáo chủ Nhật nguyệt Thần giáo, nhưng không phải ngay từ đầu đã làm Giáo chủ, trong giáo phái cũng có các tỷ nữ riêng nấu nướng cho, còn có cả vài tì thiếp hầu hạ, làm sao có khả năng bếp núc được? Cứ cho là biết đi, nhưng chỉ việc sử dụng dụng cụ nấu nướng hoàn toàn khác hẳn với hiện đại, đã không thể so sánh nổi rồi.

Nhưng ngay lúc này, tại phòng bếp của hắn, nhân vật tài hoa truyền kỳ này, tựa trong lòng hắn, nói với hắn:” Ta muốn làm cho người ăn.”

Kì Sam hôn hai má hắn, cười đến vô cùng sủng nịnh: ” Muốn nấu nướng thì để ta đi mua sách nấu ăn cho người về nghiên cứu, tùy theo ý thích của người.”

13. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 13: Quà Từ Tô Châu

Kì Sam lúc đầu không định đi làm, muốn lái xe đưa Đông Phương ra ngoài đi dạo, hắn ở nhà nhiều ngày như vậy chắc hẳn rất buồn chán, nên ra ngoài hít thở không khí một chút. Nhưng Đông Phương cũng không nghĩ sẽ ra ngoài.

” Ta không buồn chán đâu, mấy ngày nay người đều bận rộn rồi, nên ở nhà nghỉ ngơi mới đúng.”

” Nghe tôi nói này, đừng suy nghĩ nhiều làm gì. Đi công tác cần bản không vất vả cho lắm, mệt mỏi thì đánh một giấc là xong, nghỉ ngơi làm gì chứ.” Hai người ngồi trên sofa phòng khách, Đông Phương rót cuộc đã không ngồi theo cái kiểu “làm màu” như cũ nữa, Kì Sam dùng tay mình quần quăn mài tóc dài người nọ, yêu thích không buông ” Tôi đặc biệt muốn ở cùng anh, chẳng lẽ anh thật sự muốn tôi ngủ trong nhà cả ngày sao?”

Đông Phương tựa như lơ đãng không thèm chú ý, quay mặt đi, nhẹ nhàng bâng quơ một câu: “Bổn tọa không yếu ớt như vậy, không cần phút nào cũng phải ở bên.” Nhưng trên mặt lại tràn đầy vui vẻ.

” Là tôi yếu ớt, nên cần người cứng rắn như anh đi cùng.” Kì Sam cười nói, tay tiếp tục nghịch tóc người nọ, trong nháy mắt có loại ảo giác chính mình kỳ thật nuôi hai chú mèo con.

Nếu Đông Phương đã nói không muốn ra ngoài, Kì Sam đương nhiên cũng không tự dưng mà ra ngoài, dạo chơi phố phường làm quen đường xá không thích hợp với hai nam nhân to lù lù này, nhất là với hai người thích yên tĩnh này thì càng không. Mấy ngày nay cũng chỉ ngồi tán chuyện cùng nhau, mà toàn mấy việc sinh hoạt vụn vặt, đa số là Kì Sam giới thiệu cho Đông Phương đặc điểm thời đại này, cùng với hình thức sinh hoạt của mọi người.

Hắn không biết sinh hoạt của Đông Phương Bất Bại ở hiện đại này có giống như Đông Phương giáo chủ trong quyển tiểu thuyết võ hiệp kia, giống nhau ở nguyện vọng, giống nhau ở nhân sinh quan hay không. Nếu người nọ muốn từ nay về sau hiểu biết về xã hội này, muốn tại nơi này một lần nữa đất trời thuộc về chính mình, không hề có ý nghĩ để bản thân dựa dẫm vào một nam nhân khác, như nữ tử khuê phòng ngày ngày chỉ đợi chờ nam nhân của mình cho một phút nhu tình...Như thế, Kì Sam sẽ buông tay, sẽ giúp hắn hết mình, để người nọ có thể theo ý nguyện của bản thân mà sống.

Có được sinh mệnh lần hai, Kì Sam thực tâm hy vọng người nọ có thể hạnh phúc, chỉ ít so với trước đó thì âm áp hơn nhiều.

Cơm trưa của hai người vẫn gọi ở bên ngoài như cũ. Ăn xong một đồng đồ ăn đầy dầu mỡ, khiến Kì Sam phải suy nghĩ có lẽ nên mua sách dạy nấu ăn để tự mình nấu nướng mất, hồi trước chỉ có một người, không làm cơm thì ăn đồ ăn liền vẫn có thể sống. Nhưng hiện giờ thì khác, hơn một người sinh sống cùng nhau thế này, hắn không thể để Đông Phương ăn đồ ngoài tiệm như hắn, về phần hương vị tạm thời không nói, nhưng điều kiện vệ sinh cũng không tốt, quả thật không phải cách lâu dài.

Xong cơm trưa, hai người bắt đầu xả street. Kì Sam cầm sách nghiên cứu vài thông số kĩ thuật ở cái xã hội đa nguyên hóa (*) này, buôn bán được ít nhiều cũng dựa vào sách vở phong phú. Đông Phương thì ra bàn ngoài có vài tấm lụa, chọn một cuộn lụa tơ tằm xanh nhạt- tấm lụa này do Kì Sam đi Tô Châu mua về- cầm theo kim chỉ thêu, tự làm cho mình một bộ đồ mới.

((*)Xã hội đa nguyên hóa: mô hình xã hội đa nguyên là một mô hình xã hội cởi mở trái ngược với mô hình xã hội khép kín đã được Platon, Hegel và Marx đề cao. Theo Karl R. Popper, mô hình xã hội cởi mở là một hình thức tổ chức xã hội mới xuất hiện sau này, phát xuất từ sự tan rã của những xã hội khép kín hoặc xã hội có tính cách bộ lạc.

.angelfire.com/zine2/risingsun/Politics/nguon_goc_da_nguyen_uni.html)

Chuyến hành trình đi Tô Châu này, ngoài xử lý công việc ra, Kì Sam còn tự mình đi xem mấy xưởng tơ lụa, chọn lựa vài cuộn mà chất liệu khi chạm lẫn ánh sáng chiếu vào đều là hàng cao cấp, lại còn đặt giao hàng tận nhà. Trong đó có một cuộn màu đỏ tiêu(tiêu: tơ sống), hắn đã lựa chọn cẩn thận kỹ càng với rất nhiều loại tơ tằm màu đỏ khác mới chọn được. Màu sắc giống hệt với y bào mà Đông Phương đang mặc

Lụa tơ tằm không chỉ mềm mại thoải mái, nhẹ nhàng lay động lại còn vô cùng thoáng mát, làm vật liệu may mặc so với quần áo tằm thường thì càng thêm vừa vặn đường cong thân thể. Hơn nữa, đối với làn da người mặc lại có cả tác dụng bảo vệ, hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Kì Sam suy xét rất nhiều phương diện (quà cáp khác), cảm thấy không thứ gì có thể hơn được nữa, quả thật tấm lụa tơ tằm này rất thích hợp mua về cho Đông Phương làm quà.

Lúc này Đông Phương đang ngồi bên cạnh Kì Sam, chọn lựa màu chỉ, nghĩ xem nên thêu cái gì cho đẹp, đôi khi không chọn được cũng sẽ đi hỏi ý kiến của hắn.

” Thời cổ xưa phần lớn mọi người đều thích thêu hoa hoa đồ án (*) lên quần áo chính mình, cũng có người thêu biểu tượng hoặc tranh chữ linh tinh, anh thấy loại nào hợp với mình?”

(*) Hoa hoa đồ án: ý là hoa văn và hoa tiết được in lên/thêu lên trên quần áo.

Đông Phương suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại:” Người thích cái gì?”

Thay vì thêu cái người mặc thích, không bằng thêu cái người xem tán thưởng. Quần áo chính mình cũng đủ thoải mái, người mặc nó mới quan trọng, màu sắc, hoa văn cùng đồ án, cũng chỉ là cho thị giác thưởng thức hoa thêu trên gấm. Càng đón nhận ánh mắt tán thưởng của người ta với quần áo, không phải càng chứng tỏ chủ nhân bộ quần áo càng để ý ánh mắt người khác nhìn mình sao?

Tâm tư Đông Phương tinh tế ra sao, Kì Sam sao lại không hiểu. Người nọ cầm tấm lụa trong tay trang nhã đến vậy, ông chủ xưởng kia quả nhiên không lừa tiền hắn. Màu sắc không chỉ thanh nhã, khi trải ra hết như hồ nước xanh biếc thanh tú động lòng người, sờ vào thì mềm mại đến mức tuyệt hảo, loại này thoáng mát vô cùng, rất thích hợp mặc vào mùa hè.

” Hoa sen.” Nếu nói cái gì có thể cùng nước hồ xanh biếc thắm ba tạo thành một bức họa u nhã, thì chỉ có thể là hoa sen.” Hoa sen màu trắng.”

Mà loại hoa có thể xứng với Đông Phương, cũng chỉ có loài ngao nghệ vươn lên trong nước, loài sen kiên nhẫn trong hồ.

Bên bờ ai ai cũng hy vọng mình có thể hái đóa hoa ngao nghệ dưới làn nước kia, nhưng lại chẳng thể với tới. Sinh mệnh chỉ thuộc về Kì sam kia, đóa Hồng Liên mà người ta ao ước, lại một mình thiếp thủy tổ hồi (lội ngược dòng sông), vượt qua thiên sơn vạn thủy (trăm núi nghìn sông) mà ở bên cạnh hần.

14. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 14: Tình Dịch A ~ Tình Dịch ~

Giờ đã là giữa mùa hè, đám lông trắng của Thập Viên cũng mọc dài trở lại, cả khu thành thị cũng nóng lên, đêm đêm ngày ngày, bất cứ nơi nào không có điều hòa đều nóng tới chảy mồ.

Hôm nay Kì Sam lại tìm cớ để cho Trần Trác – nhân viên duy nhất ở công ty “mình ta với nông nân”, chính mình thì ngồi trên sofa, một tay vuốt ve Thập Viên đang ngủ gật trên chân hần, tay kia thì cầm quyển sách, hình như là sách về số liệu thống kê gì gì đó thì phải. Đông Phương từ trên tầng đi xuống, ngồi bên cạnh hần, tùy ý nhìn thoáng qua quyển sách trong tay hần.

Kì Sam quay đầu, hôn hai má người nọ mỗi bên một cái, thấy người nọ nhìn chằm chằm vào quyển sách, liền hỏi:” Muốn học sao?”

(Tiểu Dạ: *giây* dzời ạ!! Tôi kg chịu nổi nữa!! Chúng nó thân thân hai mà kìa!!! Bớt rút quá!! *gào*)

”Không, trong đó viết toàn những thứ ta không hiểu.” Tầm mắt Đông Phương theo quyển sách dời đến bàn tay Kì Sam đang vuốt vuốt đầu mèo nhỏ, chậm rãi nhướn mày.

”Nếu anh muốn học, tôi có thể dạy. Với trí tuệ của anh, thì chắc chắn có thể hoàn toàn hiểu rõ.”

”Meo!”

Tiếng mèo bén nhọn đập tan không gian yên bình, Thập Viên đang nằm dưới tấm thảm, mở to đôi mắt, nhấc mình ra khỏi chân Kì Sam, lon ton chuyển sang bên Đông Phương.

Mèo nhỏ mập mập đột nhiên rời đi, trên đùi thoải mái không ít, không khí lạnh của điều hòa rất nhanh thấm thấu vào quần vải, một trận mát mẻ trùm lên nơi ấm áp lúc trước. Nhưng rất nhanh có một sức nặng khác đè lên, Kì Sam tựa như đọc sách nên không phát giác, bàn tay như đưa ra vuốt ve bộ lông như trước.

Cảm giác này so với lúc ban đầu hoàn toàn khác nhau, lần này dưới tay hần là một người với mái tóc đen dài. Đông Phương ném mèo nhỏ ra, tự mình nằm lên sofa, đầu gối lên đùi Kì Sam.

(Tiểu Dạ: Ta không chịu được nữa rồi!!! Ta ứ muốn edit nữa!!! *giây đành đành*)

Tiểu Vũ: *Hự*)

Không thể phủ nhận, nhờ có việc đi xa gần ngủi ấy khiến hai người tự nhiên thuận theo lòng mình, những hành vi cử chỉ bình thường lúc trước giờ lại càng thêm tự nhiên, cũng thân mật hơn rất nhiều.

Thập Viên bé nhỏ đáng thương bị “thất sủng” không cam lòng kêu meo meo vài tiếng, cuối cùng leo lên sofa thêm lần nữa, tự mình ngoan ngoãn nằm phía bên cạnh còn lại của chủ nhân.

”Đường đường là giáo chủ Thần giáo lại bắt nạt một con mèo nhỏ không đủ khả năng chống trả, nếu như bị thuộc hạ ngày xưa nhìn thấy, bọn họ sẽ thất vọng đến mức nào đây?”

Kì Sam giấu cợt tính trẻ con của người nọ, đối với hành động tranh giành giữa Đông Phương giáo chủ và mèo nhỏ cảm thấy vô cùng buồn cười.

”Người ngoài nghĩ ra sao liên quan gì tới bốn tọa?”

Câu trả lời này quả thật đúng với tác phong của Đông Phương Bất Bại. Thẳng tay làm theo ý mình, không đem phong tục lễ giáo lẫn ánh mắt người ngoài để vào mắt, thân là nam nhi lại tự nguyện học những thứ của phụ nữ (ý chỉ việc vào bếp nấu nướng á). Rõ ràng đối với mọi thứ xung quanh đều tràn ngập nghi ngờ vô căn cứ, vì làm bá chủ nên phải thận trọng, tính toán mưu kế.... Lại mẫu thuẫn với việc người nọ dễ dàng tiết lộ mọi thứ một cách thẳng thắn.

Kì Sam cúi đầu hôn lên khuôn mặt tươi cười của y, dần dần dời xuống, bao trùm lên đôi môi đang hé mở. Quyển sách trong tay bị hất vút sang một bên, đập thẳng vào cái mông tròn tròn của mèo nhỏ Thập Viên đang lim dim, đổi lấy một tiếng mèo kêu ngắn ngủi tỏ vẻ kháng nghị.

Hôn một cách chậm rãi, rồi từ từ thâm nhập, Đông Phương mới đầu còn gối lên đùi Kì Sam giờ đã bị hất ôm lên ngồi trong lòng, hai tay Đông Phương quàng qua cổ hất, nhắm mắt lại, túy ý để Kì Sam hôn mặt mình. Khi Kì Sam lấy đầu lưỡi khiêu mở khớp hàm, Đông Phương bắt chợt lùi lại một chút.

Mấy ngày nay ở nhà, chỉ cần hai người gần nhau chút xíu, thì sẽ lại hôn môi, nhưng cái cảm giác cứ như mạnh bạo xâm chiếm lúc này vẫn là lần đầu tiên, khó trách Đông Phương thấy hơi sợ hãi.

“Anh đừng nói là chưa từng làm như vậy bao giờ chứ?” Kì Sam nhìn bộ dáng người nọ như vậy, không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, khuôn mặt trắng nõn của Đông Phương chợt đỏ lên, cùng với một thân đỏ tươi áo quần, càng thêm minh chứng động lòng người.

Chẳng lẽ vợ chồng hồi xưa trong lúc đó cũng phải tuân thủ nghiêm ngặt các cấp bậc lễ nghĩa sao? Đã từng có nhiều thê thiếp như vậy, thậm chí sau này còn có cả nam tình nhân, vậy mà Đông Phương khi hôn đều rất lúng túng. Có chút ngoài ý muốn, thế nhưng Kì Sam lại rất đặc ý, về mặt Đông Phương bối rối đến vậy chỉ mình hần nhìn được.

“Các thê thiếp mỹ tử của anh, các nàng không thân cận với anh sao?” Trong lòng rõ ràng hiểu được, nhưng vẫn muốn trêu đùa người nọ một phen, ai bảo Đông Phương ở trước mặt hần lại dịu dàng ngoan ngoãn đến vậy? Kì Sam tuy thường ngày bình tĩnh trầm ổn nhưng đôi khi cũng sẽ tinh quái chơi ác một chút.

“Thê tử lúc đó coi phu như trời, các nàng chỉ biết đón ý hòa theo nịnh hót, sẽ không...” Đông Phương giương mắt nhìn Kì Sam một chút, nhẹ giọng nói: “Sẽ không giống người đòi hỏi như vậy.”

Đối với câu nói này của Đông Phương, Kì Sam rất chi là hưởng thụ, thưởng cho hần một nụ hôn trên trán, tiếp tục hỏi: “Vậy còn tên tiểu nhân họ Dương của anh? Hần không phải là thê tử của anh sao.”

” Liên đệ...”

(Tiểu Dạ: ta thật sự muốn sửa cái từ trên thành ” em nhỏ Liên ” =)))

“Hử?”

Thấy ngữ khí Kì Sam không vui, Đông Phương rất nhanh sửa lại: “Họ Dương kia, chưa bao giờ là người của ta, tình cảm ôn nhu ngọt ngào gì đó chỉ là miễn cưỡng. Nhưng khi đó, cho dù chỉ hé răng nói cho xong vài câu tình cảm trái với lương tâm, ta cũng nguyện ý cho hần hết thấy quyền thế.”

Chỉ cần như thế thôi cũng đủ cho người nọ trả giá mọi thứ?

Đông Phương Bất Bại ngang trái cả cuộc đời, cha mẹ mất sớm, sớm đã không nhận được tình thương, mà còn là người trong giang hồ, ai lại không dưng đi quan tâm một nam nhân làm gì. Đồng Bách Hùng – người trong giáo giao tình với y tốt nhất – cũng chỉ là một người lỗ mãng, làm sao biết an ủi Đông Phương trong những lúc khó khăn mệt mỏi? Những điều này Kì Sam có thể tưởng tượng ra được, nhưng làm cho hần thực sự cảm thấy chua xót, là từ những lời vụn vặt mà Đông Phương nói ra.

Bất cứ ai cũng đều khao khát một thứ gì đó, dù hiện tại không có nhưng vẫn cứ khát khao. Giống như lãng khách quanh năm phiêu bạt chẳng bao giờ mơ những giấc mộng giống nhau. Trong cuộc đời lạnh lẽo cùng ảm áp này, người nọ cũng chỉ có chính mình đơn độc lặng lẽ chịu đựng, thì cái y muốn, chỉ đơn giản là một chút quan tâm ảm áp của người khác mà thôi.

Kì Sam hít sâu một hơi, bàn tay đặt trên lưng Đông Phương chậm rãi vuốt ve nhẹ nhàng, an ủi: "Về sau, những gì anh muốn tôi sẽ làm tất cả, anh không cần trả giá bất cứ thứ gì, chỉ cần là chính anh là đủ rồi."

Đông Phương khẽ nở nụ cười ngọt ngào, khó mà tự chủ động tiến đến hôn Kì Sam một cái, người kia đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có khó tìm như vậy, siết chặt lưng người nọ, càng thêm hôn sâu.

"Để tôi dạy anh thế nào là hôn thật sự...."

__Hoàn chương 14__

Dạ: Ái ôi dzồi ôi ~~ ta kg chịu được nữa đâu ~~ *giãy như phải bồng* Chương sau nó còn hơn chương này tới mấy lần, chết mất XD

~~*thu dọn đồ đạc bay thẳng một mạch*

ngó lại

spoiler chương sau:

Tình địch thật sự đã xuất hiện a

~~Chương sau hãy xem "tình địch" của mỹ nhân tới nhà làm loạn ra sao, và dùng chiêu "khoe giò" chuyên nghiệp mị hoặc Kì ca như thế nào ~~ lẫn mặt dày mày dạn "sâm sỡ" tiểu Thập Viên khả ái nữa

~~ai nha nha ~~ tự làm bậy, kg thể sống a ~~ =))

15. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 15: Lên Chức "chị Dâu"

Trần Trác quay sang Đông Phương: "Chị dâu, ở cùng một tên biến thái máu me be bét như thế, chị không sợ hãi sao?"

Khẽ cắn đôi môi tựa hai cánh hoa hé mở, sau khi ngẫu nhiên lại đem đầu lưỡi để trên vành môi, lần này Đông Phương hơi hơi mở khớp hàm, để cho Kì Sam dễ dàng tấn công vào khoang miệng ấm áp. Đầu lưỡi không bỏ qua bất cứ góc ngách mềm mại nào, rồi sau đó ôm lấy đối phương – cái người không ngừng co rúm đang né tránh lưỡi hấn – triền miên dây dưa.

Hai đôi môi cuốn lấy nhau không ngừng, chỉ dừng lại một chút để hô hấp, rồi lại rất nhanh bắt đầu một vòng chiếm đoạt mới, mỗi lần Kì Sam đưa đầu lưỡi vào đều khiến cho Đông Phương không kìm được thở dốc.

Đông Phương ngẩng đầu lên nhìn Kì Sam, hấn hôn khi thì ôn nhu, khi thì bá đạo, mơ hồ cảm giác có ngàn bạch (nước bọt) chảy xuống từ miệng y, dọc theo cằm cổ duyên dáng, kéo dài tới hồng y đang bán mở, mê hoặc lòng người.

Trong mỗi lần thân mật, người nắm thế chủ động tất nhiên là Kì Sam. Dù không nở nhưng hấn cuối cùng cũng chấm dứt nụ hôn dai dẳng này, Đông Phương ở trong ngực đã sớm mềm nhũn cả người, đôi mắt phương mê ly ngập nước, đôi môi đỏ tươi hơi hơi sưng lên, hô hấp dồn dập. Y như hình ảnh "Túy nằm nhuyển thấp, mỹ nhân mảnh mai chọc người liên" (*).

((*) : Mỹ nhân mảnh mai say ngủ trên giường êm, khiến người ta yêu thương không ngớt.)

"Thích không?"

Đông Phương quay mặt đi, không trả lời, làm như không để ý đến hấn.

Đem người nọ xoay sang đối diện chính mình, Kì Sam đem trán mình đặt lên trán Đông Phương: "Tôi thì lại rất thích."

(Tiểu Dạ *tru* ta muốn giết người!!! Nãi nãi cá hùng a

~~>"<>

Kì Sam rõ ràng vẫn chưa thỏa mãn, nhưng vì bận tâm đến cảm thụ của Đông Phương, thế nên không thể không dừng lại. Đối với việc này, hẳn đành bất đắc dĩ kiềm chế cho qua, trong lòng thì âm thầm cười khổ một tiếng. Đồng thời quyết định tốt nhất vẫn nên đi làm buổi chiều thôi. Suốt ngày đối mặt với Đông Phương – cái người mê người đến vậy, bất cứ nam nhân bình thường thân thể lẫn sinh lý khỏe mạnh nào mà nói, đó không phải là loại hình tra tấn dã man nhất sao? Hơn nữa lại rất rất thương y, không nỡ khiến y có nửa điểm khó xử.

"Người..." Đông Phương nhìn như đang cố gắng miêu tả tâm tư Kì Sam lúc này, không hiểu sao lại đột nhiên dừng lại không nói nữa. Trong lòng nếu có nghi vấn gì thì tự nhiên sẽ nói ra. Nhưng mặt mũi lại có vẻ lưỡng lự, khiến cho sắc mặt đỏ hồng lúc này lại càng thêm kiều diễm mê người: "Người sẽ không nghĩ..."

Kì Sam thu hồi tâm tư, luồn tay vào mái tóc dài, đợi Đông Phương nói ra do dự trong lòng.

Đúng lúc đó cửa ra vào bị đẩy ra kêu phanh một tiếng, bước vào là một thiếu niên mặt mũi thanh tú nhưng hai lỗ mũi thì lại thở phì phì đầy tức giận. Vừa vào cửa nhìn thấy hai người đang ôm nhau ngồi trên sô pha, lập tức nhảy dựng lên tru chéo. Người đang xúc động dạt dào này chính là "cu li" duy nhất của Kì Sam – Trần Trác.

"Kì ca, anh hơi bị quá đáng rồi đấy nhé! Vứt hết công việc cho người ta, chính mình thì ở trong nhà kim ốc tàng kiều, đem mỹ nhân trong ngực hưởng thụ! Người ta muốn kháng nghị, người ta muốn đi tố lao động xã hội tố cáo anh!!"

"Tố cáo cái gì?" Kì Sam biểu tình thanh thoi, đem người trong lòng đang muốn rời đi ôm trở lại, một tay tùy ý quăn quăn lộn tóc dài buông thõng.

"Tố cáo..." Trần Trác bị thái độ "I don't care" đánh thẳng vào đỉnh đầu, nửa ngày không phun nổi một chữ: "Tố cáo anh ham mê sắc đẹp, ngược đãi công nhân viên!"

"Câu trước anh nhận, nhưng anh có ngược đãi chú hử..." Kì Sam chỉ chỉ chỗ đối diện, ý bảo Trần Trác ngồi xuống, thẳng nhỏ dùng dùng nổi giận, ngồi phịch một phát xuống cái sô pha cho hả, chỗ xung quanh thẳng nhỏ ngồi ngay lập tức lún xuống sâu thiết sâu. "Anh vốn định buổi chiều sẽ đi làm, nhưng chú lại tố cáo anh ngược đãi, anh nghĩ không bằng cho chú toại nguyện luôn, gia tăng phần thưởng cho chú, chiều nay chú cứ tiếp tục "mình ta với nông nân" đi nhé."

"Kì ca đừng mà ~~ , em đến cơm trưa còn chưa ăn, đặc biệt chạy tới nhà anh tìm anh quay lại làm việc, anh không thể làm thế với người ta a..." Trần Trác trưng ra vẻ mặt bi thương, nhưng đáp lại là sự lạnh lùng của ông chủ máu lạnh, nên lập tức quay sang Đông Phương – người bị Kì Sam ôm trong lòng đang im lặng – cầu cứu: "Chị dâu, chị giúp em khuyên nhủ lão công nhà chị đi"

Rõ ràng Trần Trác chỉ "thông minh đột xuất" được có đúng một nửa, nhìn ra được Đông Phương là người của Kì ca nhà hắn, nhưng vì tư thế ôm nhau của hai người đó nên không nhìn ra được người nọ không phải nữ nhân.

Đối với cách xưng hô đó của thẳng nhỏ, Đông Phương không biết phải trả lời thế nào, vừa ngượng vừa thẹn, chỉ biết nhìn Kì Sam, tiện thể đem đầu cúi thấp dúi vào lòng hắn, không trả lời.

Chính bởi câu nói bừa của Trần Trác, mà Kì Sam khó có được hảo tâm quyết định "thanh toán" cho thẳng nhỏ một lần.

"Cũng giữa trưa rồi, ở lại đây ăn cơm đi, ăn xong anh với chú cùng về làm."

Trần Trác rút cuộc mặt mũi cũng tươi rói, âm thầm đắc ý rằng mình áp dụng đúng phương pháp, tuy không rõ quan hệ giữa hai người bọn họ cho lắm, cũng chưa từng nghe Kì ca nói hắn đã có vợ hay bạn gái, nhưng nhìn bộ dáng thân mật đến vậy của hai người bọn họ, nịnh nọt một chút luôn luôn đúng.

Thức ăn trong tủ lạnh phần nhiều vẫn là đồ ăn liền, nhưng rau dưa cũng mua thêm không ít. Vì Kì Sam học nấu nướng nên mới mua đồ ăn, chứ không thì rau dưa chẳng có vé mà ở trong tủ lạnh, hiện tại đơn giản làm chút thức ăn đã không còn làm khó được hắn.

Bữa cơm trưa đó là đích thân Kì Sam tự mình xuống bếp, Đông Phương đi vào phụ giúp hẳn. Trần Trác rung đùi làm khách, chỉ có mỗi việc mặt dày trong phòng khách trêu chọc Thập Viên – vốn không thèm quan tâm đến thằng nhỏ.

” Thật không ngờ được, Kì ca lại vào bếp nấu nướng.” Trần Trác dốc toàn lực tranh cướp đĩa rau trên bàn, nhét vào miệng, không quên vừa ăn vừa nói:” Người ta đúng là hối không kịp a ~...”

” Chú hối hận cái gì?”

Nếu mà biết câu Trần Trác nói tiếp theo, Kì Sam chắc chắn sẽ không hối như thế.

” Hối hận lúc trước khi đầu thai sao không sinh ra thành con gái a! Giờ sẽ có ông chủ cực kỳ đẹp trai vừa làm ăn giỏi lại còn trù nghệ tuyệt hảo, nếu là nữ thì có thể theo đuổi anh rồi, mẹ người ta cũng không phải buồn phiền về tiền đồ của người ta nữa. Như thế thì hoàn hảo làm sao....” Nói xong lại còn thở dài ai oán.

Nghe xong lời thằng nhỏ nói, Kì Sam chỉ cười trừ, nhưng Đông Phương lại đề phòng liếc Trần Trác một cái, Kì Sam ở dưới bàn cầm tay người nọ, gấp một miếng cà chua dứt cho y, ngăn cho y suy nghĩ miên man.

” Kỳ thật, Kì ca ca...” Trần Trác ngồi đối diện Kì Sam khẽ liếc mắt đưa tềnh, giả bộ muốn nói ra nhưng lại ngại ngùng:” Kỳ thật anh...anh không ngại người ta là nam chứ?”

Nói xong còn vươn giò, đem cả tất lẫn quần bò xắn tới tận bắp chân, cực kỳ chịu khó học theo người ta cái cách dùng để dụ dỗ “sắc lang”: Tay chậm rãi vuốt theo chân từ dưới lên trên. Nếu không kể đến đám lông chân lởm chồm bên trên thì cái tư thế đó đúng là chuẩn ứ cần chỉnh rồi nha.

” Rút cái giò lợn ấy ngay lại dùm phát.”

“Đáng ghét! Chẳng lẽ anh không động tâm chút nào sao?”

” Nếu chú lấy dao chặt nó xuống làm chân giò hầm, thì anh có lẽ sẽ động tâm ấy.” Kì Sam gấp toàn bộ những thứ mà Đông Phương thích đem vào bát người nọ, đỡ được lợi cho Trần Trác.

Trần Trác quay sang Đông Phương:” Chị dâu, ở cùng một tên biến thái máu me be bét như thế, chị không sợ hãi sao?”

Giáo chủ đại nhân đang hết sức chú tâm vào việc tiêu diệt thức ăn trong bát, liếc thằng nhỏ một cái, từ đôi môi nhẹ nhàng phun ra một câu khinh thường:” Theo ta nên chặt phần phía dưới trước, đầu tiên phải lược rồi mới cạo sạch lông, thế là tốt nhất.

Chủ nhân cái giò heo rung mình, run rẩy nói:” Hai người...quả thật xứng đôi.”

Khi trở lại làm việc cùng Trần Trác, việc đầu tiên Kì Sam làm chính là đóng dấu vào phần thông báo tuyển dụng người làm. Gần đây lượng đơn hàng so với trước kia gia tăng, tất yếu phải tuyển thêm nhân viên, như vậy thì dù cho hẳn ngày nào cũng ở nhà với Đông Phương thì cũng không có thêm Trần Trác thứ hai đập cửa xông vào rít gào như thế nữa.

Thông báo tuyển dụng đưa ra ngoài, hơn hử nhất chính là Trần Trác.

” Rốt cuộc đã có người tới cùng ta chia ngọt sẻ bùi a ~, thần tài a, phù hộ có mỹ nữ đến nha ~...”

” Anh nhớ là bạn gái chú rất thích trò “anh hùng núp” với ” oánh du kích” cơ mà?”

” Hắc hắc....Nói vậy thôi chứ, dù sao chỉ là ước nguyện nhỏ nhoi của nam nhân bình thường thôi mà.”

Kì Sam gật gật đầu, không có ý kiến với lý do lý trấu của thằng nhỏ.

” Nói mới nhớ, Kì ca, mắt nhìn người của anh quả không sai.” Trần Trác cứ như bà tám huých khuỷu tay Kì Sam, vẽ mặt hâm mộ:” Chị dâu quả thật đặc biệt a ~”

Kì Sam nhướn mày, hứng thú hỏi:” Đặc biệt chỗ nào?”

” Hm..nói ra sao nhỉ? Không chỉ dung mạo tuyệt đỉnh, mà còn cả khí chất phát ra từ người nữa, làm cho người ta cảm giác được một loại hấp dẫn đặc biệt, nhưng cũng lại lạnh lùng cao ngạo khiến người ta dè chừng sợ hãi, thật sự....rất đẹp, rất cá tính.”

Kì Sam phẩy tay đuổi thằng nhỏ chạy về bàn làm việc, nghe xong lời thằng nhỏ lái nhai, chẳng thiết tha làm bất cứ việc gì nữa.

Trong lòng thì cười thầm: Nếu chú mà biết chị dâu trong miệng chú là ai, hai chữ ” đặc biệt” đủ để mà khái quát chắc? Sợ rằng Trần Trắc dù có vất óc cũng không nghĩ nổi được từ để hình dung được Đông Phương. Chắc hẳn sau này chả dám tùy tiện xưng to gọi nhỏ thế này nữa.

16. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 16: Hiểu Lâm

Không còn ở cùng nhau mỗi sáng nữa, tự nhiên cũng sẽ nhớ đến người trong nhà kia, loại gánh nặng này Kì Sam một mình “hưởng thụ”. Nhưng ban đêm hai người ôm nhau, thì cái gánh nặng sinh lý đó, hẳn quả thực thấy....Bi kịch lớn nhất cả đời trai cũng chỉ đến thế là cùng. Nhất là khi người nọ ngủ trên giường chính mình, dựa vào lòng chính mình, thuận miệng “ngây thơ” hỏi:” Lão công nghĩa là gì?”

” Tôi nhớ ra có tài liệu gấp không kịp đến sáng mai, anh cứ ngủ trước đi, không cần đợi tôi.”

Lần đầu tiên trong đời phải chạy trốn chết trong hoàn cảnh như vậy. Kì Sam thả Đông Phương nằm lại trên giường, vội vàng cầm bản hợp đồng ra khỏi phòng. Nếu hẳn lúc đó chịu quay đầu nhìn vào ánh mắt Đông Phương đang dõi theo bóng dáng rời đi của hắn, nhất định sẽ thấy ánh mắt người nọ tràn ngập đau thương, như thế thì hẳn tuyệt đối sẽ không né tránh như vậy nữa.

Nhưng hắn lại không quay về phòng lần nào.

Mỗi lần thân mật, Kì Sam đều có khoảng cách, dù chỉ là ôm một cái, cũng vội vàng đẩy Đông Phương – người đang không hiểu chuyện gì ra. Muốn thân mật nhưng lại sợ tổn thương, so với việc này, Kì Sam lại càng thêm buồn bực.

” Sao lại không lên trên phòng mà ngủ?” Một ngày nọ, Kì Sam đi làm đến 11h đêm mới về nhà, nhìn thấy Đông Phương đang ngủ gật ở sô pha, nhẹ nhàng lay tỉnh y.

Kỳ thật Đông Phương không hề ngủ, y chẳng qua nghĩ xem không biết Kì Sam có bế y về phòng giống như xưa hay không, rốt cuộc Kì Sam chỉ lại đánh thức y.

” Tự dưng quên mất. Cậu ăn gì chưa? Ở trong bếp có phần thức ăn cho cậu.”

Kì Sam ngược lại không trả lời mà hỏi: “Thế anh đã ăn chưa?”

“Àn.” Đông Phương nhỏ giọng trả lời.

Về muộn như vậy không phải chỉ một, hai ngày, hồi trước Kì Sam về muộn còn Đông Phương thì chưa hề ăn tối. Kì Sam tự mình đi tới phòng ăn, đúng là vẫn còn thức ăn, nhưng còn lại rất nhiều, nói là ăn xong rồi, hẳn như thế nào cũng không tin.

” Nhiều như vậy tôi ăn không hết, anh lại đây ăn cùng nhé?”

Hai người ngồi ở bàn ăn, Kì Sam chưa ăn, chỉ chú tâm khuyên Đông Phương ăn nhiều một chút. Đông Phương lại chỉ nếm qua hai miếng liền buông đũa.

“Ta không đói.” Ngừng trong chốc lát mới nhỏ giọng hỏi:” Công tử đạo này bề bộn nhiều việc?”

” Ừm, thỉnh thoảng đi tiếp khách nhiều một chút. Có khi về rất muộn, anh không cần chờ tôi, cứ đi ngủ trước đi.” Nói xong bắt đầu cúi xuống ăn, không tiếp tục đề tài này nữa. Cũng không liếc nhìn vẻ mặt cô đơn của Đông Phương, nếu không có khi sẽ dao động.

“Đã biết. Ta có hơi buồn ngủ, lên trên ngủ một chút, công tử cứ từ từ.”

Đông Phương ít khi gọi tên hắn, cái cách xưng hô công tử như thế này, Kì Sam cứ tưởng đã thành thói quen, nhưng lúc này nghe thấy, lại không hiểu sao có cảm giác xa cách.

Kì Sam nhìn mâm cơm đầy ắp đồ ăn, thở dài. Dọn xong bàn ăn, đi lên tầng trên, thấy phòng mình trống không, từ khi trở về công tác lần trước, Đông Phương vẫn qua phòng hắn ngủ cùng, đi thẳng đến gian phòng thường để trống kia, thì thấy cửa bị đóng chặt.

Giơ tay định gõ cửa nhưng rồi lại thôi. Kì Sam cười khổ, xem ra nên tìm thời điểm thích hợp để nói chuyện với Đông Phương, cử để như vậy không những không giải quyết được vấn đề, mà làm không tốt còn có thể làm cho quan hệ hai người lâm vào bế tắc.

Bên này Kì Sam thì khổ sở tìm kiếm cơ hội nói chuyện, đồng thời bên kia Đông Phương cũng trầm mặc đi rất nhiều, thậm chí so với hồi xưa mới vào nhà còn kiệm lời hơn, thần sắc cũng rõ ràng tiêu tụy đi trông thấy.

Rõ ràng cùng chung một mái nhà, nhưng thời gian hai người nói chuyện với nhau càng ngày càng ít. Kì Sam biết được nguyên nhân, nhưng lại không thể làm can ôm chăm người nọ mà vỗ về an ủi.

Kì Sam đối với Đông Phương vẫn ôn nhu cẩn thận như cũ, nhưng những hành động thân mật thì giảm đi nhiều, vô duyên vô cớ mà có khoảng cách. Vừa mới bắt đầu bước vào tình yêu cuồng nhiệt lại đột nhiên trở nên lạnh lùng nhạt nhẽo, tuy rằng đó không phải là thứ chính mình mong muốn, hẳn biết thái độ của mình quả thật khiến Đông Phương khổ sở.

Ngày ngày về nhà, đều cảm thấy được ánh mắt u oán nhìn theo nhưng lại giả vờ như lãng tránh chính mình, mà nếu hẳn có vờ như lơ đãng nhìn đối phương, thì chỉ thấy đối phương xụ mặt, thần sắc chứa vài phần ủy khuất.

Kì Sam đôi khi nghĩ trong đầu: Hay làm cầm thú luôn đi. Nhưng mà...Cứ tưởng đủ quyết tâm đủ dũng cảm, thực chất vẫn không thể nào làm được. Hẳn không sợ bị đối phương chém cho một nhát lê lét, chỉ là không thể ra tay. Hẳn tình nguyện để Đông Phương hận mình, chứ không muốn mình có chút hành vi nào xúc phạm tới y.

Hẳn cũng lo sợ Đông Phương đối với tình hình như thế này mà để ý, chống đối. Dù Đông Phương không nói, hẳn cũng biết tận sâu trong cái người kiêu ngạo này đồng thời cũng có cả yếu đuối lẫn tự ti. Mà Đông Phương bên kia, đúng như hẳn lo lắng, quả thực đối với bản thân không hề trọn vẹn tự ti vô cùng, thế nên ngày qua ngày, rơi vào tâm trạng buồn bực không thể chuộc lỗi.

Tóm lại là tình yêu của hai người gặp phải trắc trở.

Thông báo tuyển dụng phát ra, sau một tuần đã có kết quả, trúng tuyển là một cô gái vừa mới tốt nghiệp. Thực tế là thông báo phát ra đến ngày thứ hai đã có cả nam lẫn nữ lục tục kéo tới, nhưng đều là những người mới chỉ có chút kinh nghiệm, không muốn bị chèn ép nên vào công ty quy mô nhỏ, Kì Sam thì lại không hài lòng với năng lực của họ, dù sao hẳn cũng tìm nhân viên có nghiệp vụ, phải thường xuyên giao tiếp với khách hàng, hai điều này là điều kiện cơ bản nhất.

So với kẻ ỷ vào thâm niên mà làm bộ làm tịch này nọ mà giới doanh nhân gọi là người từng trải, Kì Sam chẳng thà nhận một người trẻ tuổi vừa mới bắt đầu còn hơn, người này đối với công việc đương nhiên nhiệt tình hơn nhiều so với kẻ kia, hơn nữa trong thời gian ngắn không cần lo lắng bọn họ bị công ty khác cướp mất

Chuyên nghiệp hay không không thể nói ngay được, cô gái này bên ngoài thì cách nói năng lẫn khả năng tổ chức đều gần như phù hợp yêu cầu, qua cách nói của cô thì đại khái có thể thấy cô là một người có tính hào sảng, thẳng thắn. Sau khi phỏng vấn, Kì Sam quyết định cho cô gái tên Thù Ninh này thử việc ba ngày.

Phỏng vấn xong, Thù Ninh vốn mặc bộ quần áo công sở, bỗng ngả người phía trước mặt ông chủ bình tĩnh giới thiệu mới, cười tủm tỉm:” Anh đẹp trai, lại gặp nhau rồi.”

Kì Sam liếc cô một cái đánh giá, không nhớ rõ mình lúc trước có quen người này hay không.

” Sau đó anh có thử qua hương vị bánh trứng không?”

Cô gái này cư nhiên tại nơi làm ăn mà nói đến bánh ngọt này nọ...Lời vừa nói ra, Kì Sam ngay lập tức nhớ ra cô là ai.

”Ngày mai chín giờ sáng bắt đầu làm, mong cô nhớ kỹ, đừng đến muộn.”

”Ai nha mình gặp phải một ông chủ không thích vui đùa rồi, như vậy trong giờ làm việc sẽ rất rất buồn bực, áp lực cũng sẽ liên tiếp đè đầu.”

Kì Sam đóng lại bản sơ yếu lý lịch, khẽ nhếch môi:” Chờ tới khi cô qua được thời gian thử việc, trở thành nhân viên chính thức, lo lắng phiền não việc đó cũng chưa muộn.”

Thù Ninh cười một cách tự tin:” Kính mời “ngài” xem tôi thế nào.”

Ngày đầu tiên đi làm, Kì Sam tự mình ra giảng giải cụ thể cho Thù Ninh những tình huống vận chuyển buôn bán. Ngày thứ hai thì bảo Trần Trác mang cô cùng đi đàm phán với khách hàng, thực tập quan sát ngay tại hiện trường.

Kì Sam mới chỉ khởi nghiệp được hai năm, nhưng sớm lặn lội tích lũy kinh nghiệm, toàn bộ quy trình vận chuyển đều do hần dùng thủ đoạn mà quản lý. Cái phòng hơn mười mét vuông duy nhất này, chỉ là bàn đạp mà thôi. Thù Ninh cũng là một cô gái thông minh, tựa hồ cũng đoán ra được,(rõ ràng rất chú ý học tập. Sau hai ngày quan sát, biểu hiện của cô vẫn là có vẻ làm người ta vừa lòng. Trần Trác từng lên hướng Kì Sam tỏ vẻ chính mình nhận thức năng lực của cô, đồng ý làm việc cùng cô.

Vào ngày cuối cùng, khi gần tới giờ tan tầm, Kì Sam đưa Thù Ninh về nhà mình, tính cho cô mượn mấy quyển sách về số liệu để cô làm quen với tư liệu hàng nguyên kiện.

Thù Trữ là một người hoạt bát, ngày thường nói cười không ngừng, Trần Trác thuộc dạng hòa đồng nên thân với cậu ta rất nhanh thì không nói làm gì, mà cũng hoàn toàn tự nhiên khi ở chung với giám đốc- Kì Sam, không hề có cái quan hệ ông chủ-người làm. Thực tế, tuổi Kì Sam chỉ hơn hai người kia 3,4 tuổi, bình thường cũng không bày ra bộ dạng ông chủ, ba người ở chung càng giống bạn bè nhiều hơn.

Vì thế nhìn thấy Kì Sam cùng một nữ nhân xa lạ vừa cười vừa nói cùng nhau về nhà, người đang ngồi ở phòng khách, liếc mắt một cái có thể nhìn ra phía cửa ra vào – Đông Phương – khuôn mặt thoáng chốc trắng bệch.

“Xin chào!” Thù Trữ không hề phát hiện ra nội tâm Đông Phương đang gợn sóng, nhiệt tình chào hỏi y.

Kì Sam không có khả năng không phát hiện ra bi thương trong mắt người nọ. Bước vài bước đến bên cạnh Đông Phương, hướng y giới thiệu thân thế của cô, đồng thời cũng là trấn an y:”Cô ấy là nhân viên mới.”

Đương nhiên là phải giải thích rõ ràng, nhưng cái ý tưởng đem nhân viên về nhà của Kì Sam, ẩn sau hành động đó kỳ thật cũng không tốt đẹp gì.

Biểu tình thất thố chỉ lướt qua giây lát rồi biến mất, kì thực Đông Phương là một người rất hướng nội, không đợi Kì Sam giải thích, ngay lập tức đã khôi phục vẻ mặt thường ngày. Vừa nhìn nàng một cái, Đông Phương liền nhận ra nàng là nữ nhân lớn mật dám “ve vãn” Kì Sam trước mặt y tại cái siêu thị kia. Trong lòng sớm đã không chịu nổi, nhưng không thể biểu hiện ra bên ngoài, chỉ khẽ gật đầu với Thù Ninh một cái, coi như đáp lại lời chào của nàng.

Thù Ninh quay sang nói với Kì Sam:” Ý của anh là, em đã qua được thử việc đúng không.”

“Ừ, mong cô chuyên tâm làm việc.”

“Cám ơn Kì ca!” Thù Trữ không gọi hần là ông chủ, xưng hô giống với Trần Trác:”Em bây giờ thật sự không đợi được, muốn làm việc ngay bây giờ, mau dẫn em đi lấy sách đi?”

“Sách ở trên tầng, đi theo tôi.” Kì Sam dẫn cô lên trên, tại lan can cầu thang xoay người nhìn thoáng qua Đông Phương đang ở một mình tại đại sảnh.

Đỏ tươi, bóng lưng đơn bạc. Hoàng hôn chiếu qua cửa sổ sát đất nổi bật trên người y, ửng lên quầng cam đậm, bóng tối dần bao trùm, kéo dài như vô tận cô tịch.

Kì Sam thấy Đông Phương như vậy, khiến hần vô cùng bối rối. Làm thế nào để xua tan bóng tối bao phủ trong lòng y....Dù có đem hết ôn nhu ra, nhưng cố gắng như vậy, dường như vẫn không đủ.

17. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 17: Bỏ Nhà Ra Đi

Kì Sam vừa tìm sách đồng thời cũng nói qua mấy mục trọng điểm, dạy cho Thù Ninh phương pháp đọc sách cũng như xem xét hàng hóa.

“Meo~ meo~...”

Dưới nhà bỗng nhiên truyền đến tiếng Thập Viên dồn dập kêu, Kỳ Sam vội vàng chạy xuống tìm nó. Tiếng mèo kêu liên tục phát ra từ ban công, hắn quay lại nhìn ra rào chắn, mèo trắng nhỏ nhõ đang leo lên trên đó, bèn nhanh chóng chạy tới ôm nó xuống dưới.

“Không muốn sống hay sao hử.” Kỳ Sam ôm rồi mắng nó, trong lòng lại cảm thấy kì quái, Thập Viên không bao giờ dám trèo lên trên đó, tại sao tự dưng lại leo lên rồi kêu không ngừng?

Trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh nào đó, hắn ngay lập tức buông mèo nhỏ ra, chạy vào phòng tìm kiếm, quả nhiên không hề thấy bóng dáng của Đông Phương.

Người nọ đi rồi? Không hề nghe thấy tiếng mở cửa, chẳng lẽ là....Lại bay ra ngoài theo đường ban công sao?

” Con mèo này làm sao vậy?” Thù Ninh cũng đã đi xuống, tưởng rằng mèo nhỏ gặp chuyện.

“Không có gì, cô mang sách về sớm chút đi, tối rồi, nguy hiểm.”

Kỳ Sam nói một cách bình thường, hoàn toàn không nhìn ra được nội tâm hắn đang lo lắng. Thù Ninh không biết chuyện gì xảy ra, cảm ơn hắn, sau đó ra về. Cô vừa đi, Kỳ Sam lập tức cầm lấy chìa khóa, cũng rời đi nốt.

Lái xe chạy vòng quanh mấy khu tập thể, vẫn không tìm thấy chút bóng dáng của Đông Phương, liền đánh xe ra khỏi khu tập thể, tìm khắp phố xá, từng nơi từng nơi một.

Trên đường không có, vài cửa hàng còn thừa thớt mở cũng không hề có, Kỳ Sam chợt nhớ ra mình từng dẫn Đông Phương qua nơi này, nhưng một chút dấu hiệu cũng chẳng thấy, cứ như bị mất dấu vậy. Cuối cùng còn tìm qua ở vài khu vực hẻo lánh một chút, nhưng vẫn chẳng chút tăm hơi, chỉ có thể còn lại trong lòng một tia hy vọng: Có lẽ hắn đã trở về rồi.

Lần nữa quay lại, cũng đã gần 11h. Trong nhà vẫn tối om, chưa từ bỏ ý định, hắn tìm lại từng phòng một, vẫn không chút bóng dáng. Kỳ Sam ngồi trên ghế sofa nhay nhay thái dương, hoàn toàn bế tắc.

Bóng tối khiến không gian càng thêm tĩnh mịch, lúc này Kỳ Sam vô cùng hối hận về việc mình cố ý mang Thù Ninh về. Hắn lúc đầu chỉ nghĩ rằng mượn Thù Ninh để thử xem thái độ Đông Phương ra sao, địa vị của mình trong lòng Đông Phương như thế nào, dù cho Đông Phương có tức giận, hay chất vấn hắn....Chỉ cần Đông Phương biểu hiện ra thái độ để ý tới hắn, như vậy Kỳ Sam sẽ hoàn toàn hết băn khoăn, trực tiếp đem y nuốt vào bụng, chén sạch sẽ.

Ngọn nến có thể cháy cả hai đầu, cái cảm giác an toàn này nọ gì đó, cũng là từ hai phía. Đông Phương thì bất an với thân thể không trọn vẹn của mình, mà Kỳ Sam thì sợ nhất chính mình lại yếu say đắm, nhưng rốt cục do Đông Phương giáo chủ lưu lạc dị thế, chỉ có thể dựa vào một cây cỏ nổi.

Sự thật chứng minh phương pháp cũ mòn có thể dùng được, nhưng hiệu quả không khỏi vượt quá dự định cho phép....Kỳ Sam không nghĩ Đông Phương lại dùng phương thức dứt khoát như thế để biểu đạt cảm thụ của y.

Thập Viên ngồi ở ban công cạnh cửa, đôi mắt sáng ngời trong đêm tối, nó lấy tay dụi dụi mắt, miễn cưỡng kêu meo meo hai tiếng. Kỳ Sam đi đến bên cạnh nó, hoa cỏ bên ngoài vẫn như thế, phía trên còn treo móc buổi sáng Đông Phương lấy ra phơi quần áo.

Còn có một nơi cuối cùng có khả năng....

Trong đầu hiện lên một màn xảy ra tại nơi ban công này, Kỳ Sam cửa không kịp đóng, chạy ngay ra thang máy, phi như bay sang tòa nhà đối diện, bấm thang máy nơi đó lên tầng cao nhất.

Thang máy lên càng cao, cảm giác trong lòng hắn cũng càng mãnh liệt: Đông Phương chắc chắn ở nơi này.

Nhưng khi mở cửa thoát hiểm, Kỳ Sam chợt thất vọng, nhìn khắp nơi, tầng cao nhất rộng như vậy nhưng không hề có bóng dáng. Ánh trăng vừa lúc ló ra, dù xung quanh không có bất cứ ngọn đèn nào thì vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng. Hắn đứng trước cửa nhìn quanh bốn phía, thấy mọi mặt tòa nhà ánh trăng chiếu vào đều trông trải, trái phải hai bên, trên dưới lên xuống đều phủ kín ánh trăng. Bất chợt nhớ ra, khu thang máy này tất cả đều thiết kế ở vị trí trung gian, ở mặt sau của nó, còn có một mảnh đất trống khác!

Bình ổn hô hấp, mỗi bước đều đi thật khẽ, tốc độ cũng rất nhanh. Hắn vội vàng muốn biết đằng sau kia rốt cuộc có người nọ hay không, từ trong đáy lòng lại dâng lên sợ hãi, nếu cuối cùng vẫn không có, thì phải làm sao đây?

Sự thật chứng minh kết quả làm hắn rất vui mừng. Người hắn tìm suốt năm tiếng, lúc này đang dựa vào tường ngồi xuống, từ góc độ của Kì Sam chỉ có thể nhìn được sườn mặt của y, đôi mắt nhắm lại, môi khẽ mím. Theo từng bước chân Kì Sam tới gần, rốt cục mở ra, nhưng không hề quay đầu lại nhìn về phía hắn.

Trong lúc đi tìm hắn không phải không nghĩ qua tới lúc tìm được, sẽ phải mắng cho một trận can tội khiến cho mình lo lắng nhiều như vậy. Nhưng rốt cuộc khi gặp được, Kì Sam chỉ biết thở dài bất đắc dĩ, dù sao vẫn là mình sai, tìm thấy người nọ là may mắn lắm rồi, sao mà còn tâm tư đi trách cứ nữa.

Cuối cùng, chỉ thành một câu dịu dàng:” Ban đêm sương rơi nặng, về nhà thôi.”

Người ngồi dưới đất vẫn như cũ không nói một lời, chỉ là khuôn mặt vốn đang hờ hững, nghe hết câu Kì Sam nói, thì lộ ra vài phần khổ sở.

Kì Sam đi đến trước mặt y, ngồi xổm xuống, nhìn trong đáy mắt hắn đầy quật cường:” Anh vẫn chưa quen với cuộc sống nơi đây, lại càng không có nơi nào để đi, sau này không được tùy tiện bỏ đi như vậy, rất nguy hiểm.”

” Nếu công tử chỉ vì thương hại nên mới lưu ta lại, ta cũng không cần. Bồn tọa không cần loại như thế.” Đông Phương nhắm mắt lại một lần nữa, ngữ khí mang theo lãnh đạm xa cách.

“Tôi luôn chạy đi tìm anh, thật sự lo lắng cho anh.” Kì Sam không nhiều lời, giơ tay trực tiếp đem người nâng lên, kéo lấy bàn tay Đông Phương đang giấu ở ống tay áo, bước đi:”Theo tôi trở về.”

Mà Đông Phương bị ngữ khí hơi tức giận của hắn làm cho kinh sợ quên cả phản kháng. Kì Sam – cái người mang vẻ mặt ôn hòa nay lại đen mặt nhìn y, làm cho Đông Phương không hiểu mà thấy ủy khuất, nhưng về việc hắn nói quan tâm mình thì lại âm thầm vui mừng, quả nhiên chạy đi một chuyến rất có hiệu quả. Cứ thế để cho Kì Sam nắm kéo đi.

(Tiểu Dạ: đáng yêu quá XD~~ mỹ nhưn thật là, gì mà chạy đi một chuyến rất có hiệu quả chứ XD~~ hảo manh XD

~~tiểu vũ: Kute ~~ Chạy đi bị chồng mắng xong ủy khuất

Hiệu quả gì chứ, về sau bị anh Sam “bắt nạt” lại chạy đi nữa sao?

)

Trên đường về, không một ai mở miệng nói chuyện.

Thịt Viên bụng đói kêu ọt ọt mấy giờ liền, nhìn thấy hai người bước vào cửa, lập tức tràn trề đáng thương cọt cọt lại đòi ăn. Kì Sam cúi mặt, đều tự động ngồi hai phía bàn ăn, hai người một mèo im lặng ăn xong bữa tối muộn.

18. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 18: Thằng Thẩn Thành Khẩn Gắn Bó

“Chúng ta nói chuyện đi.” Trở lại phòng, Kì Sam khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào cạnh bàn, nói với Đông Phương – người theo sau bước vào:”Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không?”

“Không có gì hết.”

Đông Phương xoay người đi, không nhìn hắn, trong lòng vẫn còn chút ủy khuất. Lại nhớ tới hành động không từ mà biệt của mình, quả thật có chút thất lễ, tuy rằng hỏi mình sao lại bỏ đi, nhưng ngữ khí so với lúc trên tầng cao nhất của tòa nhà kia thì dịu dàng hơn rất nhiều.

“Anh không muốn nói, thì coi như là tôi sai.” Kì Sam không ép người nọ, nhưng vấn đề thì phải có người nói ra để giải quyết:”Có phải vì tôi đưa Thù Ninh về đây, khiến anh hiểu lầm?”

Đông Phương đứng im, không nói một lời.

“Hay là vì mấy ngày nay, ở chung với nhau, khiến anh không thoải mái, sinh ra bất an?”

Kì Sam vừa nói xong câu đó, Đông Phương rút cuộc quay lại nhìn hắn, biểu tình buồn bã, mang theo nụ cười tự giễu.

“Từ lúc sinh ra đến nay, ngoài cha mẹ, cậu là người đối đãi với ta tốt nhất. Ta lại chẳng thể coi đó như việc đương nhiên, cậu có cuộc sống của cậu, nếu như ta không xuất hiện, thì cuộc sống của cậu đã không bị ta làm cho rối loạn.....” Tạm ngừng chốc lát, một lần nữa mở miệng, thanh âm trở nên khô khốc khiến lòng người đau nhói:” Kì công tử, cậu không phải có nghĩa vụ chiếu cố ta.”

Thì ra y lại nghĩ như vậy? Không thể ở chung với mình? Chiếu cố y là một loại nghĩa vụ? Thông minh như Kì Sam mà lúc này cũng vì tâm tư Đông Phương mà cảm thấy đau đầu.

Hóa ra là Đông Phương nghĩ việc mình lạnh lùng là do tự dưng có y mà khiến mọi thứ rắc rối, nên mới chán ghét y sao? Hiểu lầm này so với phỏng đoán trước của Kì Sam thì nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Vừa mới dịu dàng một chút, thái độ lập tức lại trở nên sắc bén, hằn ngắc mặt, ngăn cho Đông Phương nói tiếp:” Lại đây.”

So với lúc ở tầng cao nhất kia thì ngữ khí cứng rắn hơn vài phần, nhưng lại khiến cho người nọ không tự chủ mà lùi về phía sau một bước. Đông Phương giảo chủ mím môi, ánh mắt nhìn Kì Sam chăm chăm, vẻ mặt quật cường đứng im tại chỗ, chính là không nghe theo lời hắn nói, thà chết cũng không.

Kì Sam cũng nhìn thẳng vào người nọ, thấy ánh mắt Đông Phương tràn đầy vẻ lên án chậm rãi sụp xuống, thay thế bằng vẻ không đành lòng.

Sau phút giằng co ngắn ngủi, Kì Sam không hiểu ra sao, đột nhiên khẽ cười, cực sủng nịnh, ánh mắt tràn đầy bao dung, hướng người vẻ mặt quật cường kia, giang hai cánh tay.

Không chút do dự, Đông Phương nhào vào lòng hắn.

Kì Sam vỗ nhẹ lưng y, ôm người trong lòng, gắt gao siết chặt thắt lưng.

“Sau này nếu trong lòng không vui, thì cứ nói thẳng ra, tôi nếu làm cho anh tức giận, thì anh cứ lấy kim mà đâm tôi lỗ chỗ toàn thân, tôi sẽ không oán trách, nhưng không được bỏ nhà trốn đi lần nữa.”

Giáo chủ đại nhân khinh thường hừ một tiếng:”Bổn tọa không thích cách xử phạt về thể xác, cứ giết chết là xong.”

(Tiểu Dạ: *cẩn khản* mỹ nhưm a ~~ sao anh kg SM thành nhỏ đi

TT^TT)

Nếu những lời này là Đông Phương giảo chủ- cao cao tại thượng trên Hắc Mộc Nhai của Nhật nguyệt thần giáo, bề ngoài thiên hạ nói ra chứ không phải là người dịu dàng, nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, thanh âm êm nhẹ không chút uy hiếp này...Kì Sam chỉ sợ toàn thân chần chừ phải run lên.

“Vâng, vâng, lúc đó giáo chủ đại nhân ngài cứ mặc sức giết, tại hạ giao hết cho ngài xử trí.”

“Cậu biết ta sẽ không làm thế....” Người quyết định quyền sinh sát của Kì Sam – Đông Phương giảo chủ rất là buồn bực.

“Ngắc mặt lên được không?”

Trừ bỏ tính khí kiêu ngạo, hay cố ý giống như vừa rồi, cũng là lần duy nhất không thuận theo Kì Sam mà chạy ra ngoài, đa số thời gian, giáo chủ đại nhân đều đối với hắn nói gì nghe nấy, tỷ như lúc này.

“Để làm cái gì....” Hả? Lời chưa nói xong đã bị chặn lại. Không thốt ra được.

Lúc này đây Kì Sam biểu hiện ra bên ngoài ý tứ xâm lược đủ mười phần, không còn chút gì giữ gìn”hòa khí” nữa. Đôi môi chặt chẽ giao nhau, không cho đối phương có cơ hội né tránh lẫn thở dốc.

Đông Phương lúc đầu còn thuận theo, để cho Kỳ Sam ở trong miệng mình bữa bãi chiếm đoạt, sa vào nụ hôn cùng hắn. Nhưng người thời cổ như hắn vốn thường kín đáo, sao có thể so được với kỹ xảo của Kỳ Sam? Giằng co thật lâu, rốt cuộc không duy trì được, giây dựa đứng lên.

Kỳ Sam hơi thả lỏng hai tay đang ôm chặt, xoa chỗ khóe mắt ướt át của y, cổ tình hỏi: "Làm sao thế?"

Đường đường là người đứng đầu trong giáo mà lại bị hôn đến mù mờ cả người, cái việc này đương nhiên Đông Phương không nói nên lời nổi. Nhưng dù không nói, Kỳ Sam cũng có thể biết, chẳng qua để ý việc đối phương da mặt mỏng nên không nói ra thôi.

Ý cười trên mặt Kỳ Sam càng ngày càng đậm, kết quả đối lấy ánh mắt "oán phụ" của giáo chủ đại nhân, quả thật phong tình vạn chủng. Hậu quả của việc đó chính là: cái "thứ" mẫn cảm nào đó bị kích thích, đang rất có khí thế "Tinh hỏa Liêu Nguyên" (*)Hắn xấu hổ ho khan một tiếng, buông Đông Phương ra. Ngoạn hỏa dịch tự thiêu, cổ nhân thành không khi cũng. (Đùa với lửa dễ tự thiêu, cổ nhân cũng thành không.)

((*)Tinh hỏa Liêu nguyên: Khụ.... Dịch thô là: "Tinh hỏa" đốt đồng. Còn "Tinh hỏa" vừa có nghĩa "Sao hỏa", vừa có nghĩa..." (mọi người hiểu hết ha? *chấm chấm mồ hôi*)

"Khụ.....Cũng khuya rồi, nên đi nghỉ sớm đi." Coi như đã giải quyết được vấn đề cơ bản, giờ phải "dương thương" tinh thần, thảo luận sau cũng không muộn.

Đông Phương đưa tay cản lại, ngăn cho Kỳ Sam rời đi. Rồi sau đó chậm rãi rút về đặt bên hông, theo ánh mắt hoang mang đầy "lửa" của Kỳ Sam đang chăm chú nhìn mình, nhẹ nhàng kéo áo khoác ngoài, một chút một chút trượt xuống thắt lưng....Kỳ Sam dao động trong mắt, không được tự nhiên mà hấp hấp cái mũi, đưa một ngón tay lên che giấu gãi gãi mũi.

Mỹ nhân tóc đen dài như thác đổ xuống, xiêm y bán khai, xương quai xanh tuyệt đẹp mơ hồ lộ ra, ẩn hiện như dụ hoặc, sau đó....Một lần nữa "khuấy đảo" trong lòng hắn.

Nếu mà nói, đến đây rồi mà còn nhẫn nại, thì Kỳ Sam sẽ không phải quân tử đi tôn trọng Đông Phương, mà là thằng đàn không hiểu phong tình.

"Cậu ghét ta sao?"

Đông Phương Bất Bại – người danh chấn giang hồ, vô công lẫn mưu trí có thể nói là tuyệt nhất thiên hạ, Nhậm Ngã Hành, Lệnh Hồ Xung cùng với Nhậm Doanh Doanh ba người họ, còn phải dùng quỷ kế, liên hợp với tiểu nhân mới có thể khiến Đông Phương giáo chủ ở thế hạ phong.... Giờ phút này lại run rẩy yếu ớt hỏi Kỳ Sam: Cậu ghét ta sao?

Kỳ Sam biết rằng, chỉ cần hắn gật đầu một cái, là có thể khiến người từng phong quang vô hạn kia, là bá chủ một đời từng ngạo nghễ nói: "Nhật xuất Đông Phương, duy ngã Bất Bại" bị đẩy vào vực sâu tuyệt vọng.

(*)Nhật xuất Đông Phương, duy ngã Bất Bại: ý là "Mặt trời mọc ở Phương Đông, duy ta Bất Bại".

Nhân sinh trên đời, chỉ là phù du mà khi chết chỉ còn cát bụi. Trong ngàn vạn con người, được một người như thế yêu thương, chính là viên mãn. Có được một người thấu tình đạt lý lại xinh đẹp như vậy là người yêu, Kỳ Sam cảm thấy chẳng còn gì có thể sánh bằng, có một người mà như được cả thiên hạ.

"Tự anh cảm nhận đi, so với việc tôi tự mình nói ra thì thuyết phục hơn nhiều."

Cúi đầu hôn lên hõm vai, Đông Phương dường như có chút sợ hãi mà rút người lại, đầu lưỡi trượt xuống liếm lộng xương quai xanh mê người, khiến cho người trong lòng không kìm được một tiếng ngâm khẽ.

Kỳ Sam ôm người nọ ra giường nằm xuống, tự mình nhanh chóng cởi bỏ quần áo và thắt lưng, sau đó mới đến quần áo của Đông Phương. So với quần áo hiện đại của mình thì lưu loát hơn, y bào của cổ nhân vốn rộng thùng thình, thực sự dễ dàng rất nhiều.

Hoàn chương 18

ôm mũi chạy đi

mất máu quá méo

~khụ, chương sau...

....

” Lực đạo thích hợp chứ?”

“Ân.....”

“Vậy tôi lại tiếp tục.”

“Ân.”

” Nhìn từ đằng sau, chỗ thắt lưng đẹp thật...”

“Người nói lung tung cái gì.....”

“Đừng nhúc nhích, anh là cử động là tôi xuống tay đó, như thế sẽ làm bắn chiếu.”

“Mai tôi giặt là được chứ gì.”

“Lão bà của ta thật ngoan hiền.”

“Đi xuống, đừng có đè nặng ta....”

19. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 19: Câu Chuyện Về Cái Đèn Bàn

” Lực đạo thích hợp chứ?”

“Uhm.....”

“Vậy tôi lại tiếp tục.”

“Cậu sáng đã làm việc vất vả, vẫn nên để ta giúp cậu một chút?”

“Không cần, tôi thích làm mà. Thoải mái chứ?”

“Uhm.”

” Nhìn từ đằng sau, chỗ thắt lưng đẹp thật...”

“Người nói lung tung cái gì.....”

“Đừng nhúc nhích, anh là cử động là tôi xuống tay đó, như thế sẽ làm bắn chiếu.”

“Mai ta giặt là được chứ gì.”

“Lão bà của ta thật ngoan hiền.”

“Đi xuống, đừng có đè nặng ta....”

“Được rồi, muốn ngủ rồi sao?”

“Thật sự không cần ta giúp cậu ắn vài cái sao? Lọ tinh dầu mát-xa này còn rất nhiều.”

“Không cần đâu, tôi ra tắt đèn.”

Kì Sam đang muốn quay lại tắt đèn ngủ vẫn còn đang sáng ngời cả phòng, đột nhiên “ping” một tiếng, sau đó nháy mắt tối đen một mảnh.

“Đông Phương.....”

“Không chú ý, lại cứ nghĩ nó giống như ngọn nến.”

Dù là ngọn nến cũng không đỡ nổi với phương pháp bạo lực đó a

~Kì Sam thực sự không nhớ nổi đây là lần thứ mấy cái đèn bàn bị Đông Phương giáo chủ một chưởng đánh nát rồi, xem ra có võ công cũng không thực sự là chuyện tốt, sẽ khiến người dùng nó sinh ra ý lại, sau đó thành việc không tốt. Chẳng hạn như lúc này đây, đồng chí đèn bàn đã hy sinh oanh oanh liệt liệt.

“Xem ra ngày mai phải đi tới cửa hàng bán đèn thôi.”

“Cậu từng nói cửa hàng đó không xa, không mất nhiều thời gian.”

“Chính thế. Bà bán hàng rất nhiệt tình với khách, lần nào cũng lôi kéo tôi nói chuyện không ngừng, nói là đi gặp bạn già cũng chẳng sai.”

“Ngày mai tôi đi cùng cậu.”

“Hử, không phải anh không thích ra ngoài sao?”

“Lần này tôi tự chọn kiểu dáng, dù sao chính mình thích sẽ không làm hư.”

“Vậy à

~” Kì Sam dài giọng, tỏ vẻ hiểu được, trong lòng thì thở dài: Người này đúng là khẩu thị tâm phi mà

“Kì ca, em đang chờ anh đó nha, hôm qua vừa mới nhập một loạt đèn bàn mới.” Trông coi bên ngoài cửa hàng là một cô gái tóc ngắn, thoát nhìn rất mạnh mẽ, nhìn thấy Kì Sam vừa bước tới liền chạy ra tiếp đón, để ý thấy Đông Phương bên cạnh, lại càng tươi cười: “Đây chắc là chị dâu đặc biệt mà Trần Trác nhắc tới phải không ạ? Tiểu tử kia đúng là mù rồi mà, chị dâu trông thế mà lại là nam nha! Cư nhiên chạy tới vùng vắng với em vì không dịu dàng được như chị dâu, quả thật ngược đời.”

Kì Sam khẽ cười, không phát biểu ý kiến. Đông Phương khẽ gật đầu với Đào Lộ, coi như chào hỏi.

Đào Lộ lại nói tiếp: “Nhưng mà hôm nay mới thấy, em cũng tự thấy xấu hổ. Kì ca à, anh quả thực sở hữu những thứ khiến mọi đàn ông trong giới làm ăn phải ghen tị!”

Cô gái một bên cảm khái, một bên vừa đi trước dẫn hai người qua sảnh bày mẫu hàng bên ngoài, vào bên trong.

“Cô ấy vừa gọi cậu là gì?” Đông Phương hỏi, trên tay bẻ mẻo trắng, vẻ mặt người lẫn mẻo giống nhau như đúc, hướng Kì Sam meo một tiếng.

Không khí trong nơi để vô số đồ đạc tinh mỹ của cửa hàng bỗng nhiên nồng nặc mùi dấm chua.

Kì Sam chỉ cười mà không trả lời, nhanh như chớp cúi đầu hôn lên mặt người nọ một cái, giáo chủ đại nhân trong nháy mắt đỏ bừng cả mặt, giả bộ xoa xoa lỗ tai Thịt Viên trong lòng, không nói câu nào.

Đào Lộ giới thiệu mẫu mới cho hai người, Kì Sam thường thường trao đổi cùng cô, Đông Phương im lặng đứng ôm mẻo, nhìn cứ như đang đi giám sát. Chỉ cần Đào Lộ hơi đứng gần Kì Sam một chút, sắc mặt y liền không tự giác mà lạnh đi mấy phần.

Kì Sam cuối cùng chọn một cái đèn bên ngoài in hoa văn sơn thủy, có chút hơi hướng cổ xưa. Chất liệu là bằng plastic, so với thủy tinh thì bền hơn một chút, ít nhất cảnh bể tan tành sẽ không quá hoành tráng.

Thừa dịp Đào Lộ mang đèn ngủ đi gói, Đông Phương giáo chủ đứng im như đèn đường bay tới, không mẫn không nhạt một câu: “Người cùng với vị cô nương kia quan hệ có vẻ rất tốt?”

“Có lẽ thế.” Kì Sam cười thừa nhận.

Đông Phương giáo chủ ánh mắt lạnh lùng, dịch mẻo nhỏ sang một bên, tay phải xuất ra, ngón tay tạo thành chiêu thức, nhắm vào Đào Lộ đang đưa lưng về phía bọn họ, chuẩn bị ra tay, bị Kì Sam nhanh tay lẹ mắt cản lại.

“Anh không định giết cô ấy đấy chứ?”

“Ta nhớ rõ cậu từng nói tại cái thế giới này không thể tùy tiện giết người. Chỉ muốn giáo huấn nàng ta một chút, làm cho nàng ta không thể ra khỏi nơi này, hôm sau cậu có đến, ta cũng không đi cùng.” Giáo chủ đại nhân thẳng thắn trả lời rất chi là đương nhiên.

“Cô ấy là chủ nơi này, trừ khi cửa hàng này đóng cửa, bằng không đều vĩnh viễn ở trong này làm việc.”

Đông Phương oán hận phát tay áo: “Thế thì bốn tọa làm cho cái cửa hàng này đóng cửa, sẽ không vi phạm pháp luật mấy người chứ hả?”

“Đúng là không phạm pháp, nhưng mà....” Kì Sam cầm tay y, cười nói: “Anh đúng là ăn dấm chua nên không cần biết phải trái gì cả. Đào Lộ là bạn gái của Trần Trác, anh nếu làm cô ấy bị thương, thế thì tôi đền bù cho cậu ta kiểu gì đây?”

“Ta....” Đông Phương giáo chủ bá đạo tàn nhẫn giờ như trẻ nhỏ làm sai mà cúi đầu.

“Anh đó.... Cho dù người khác không làm anh yên tâm, tôi còn không đủ để anh tín nhiệm sao?”

Đông Phương cuối cùng lộ ra từ tối qua nghe Kì Sam nói chủ cửa hàng này thế nào ra sao thì luôn buồn bực, gật gật đầu, cầm lấy tay Kì Sam.

Chỉ mới rời đi vài bước ra quầy gói hàng, Đào Lộ không hề biết trong thời gian ngắn ngủi đó, chính mình vừa trải qua kiếp số lớn nhất, hơn nữa còn được hóa giải một cách bình an. Thế nên mới nói thế sự vô thường a, mọi người không bao giờ biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Có thể vận mệnh chính mình đáng nhẽ ra bình lặng, nhưng chỉ cần người khác đàm tiếu vài ba câu là không chừng có thể hoàn toàn thay đổi.

Đến phút cuối tiền hai người một mèo rời đi, Đào Lộ vẫn không quên trêu chọc: “Kì Ca, cuối tuần này anh lại qua đây, chờ mong lần sau anh đại giá quang lâm tới đây à ghen!!”

“Anh đây thực ra rất mong không cần phải đến nhanh như thế, như thế anh sẽ chóng nghèo rớt mồng tơi mất.”

“Ai nha ~ nói nghe cứ như không có tiền vậy, em nghe Trần Trác nói công việc làm ăn của mấy người tốt đến mức khiến đơn vị bên cạnh phải hâm mộ ghen tị.” Đào Lộ bày ra bộ dáng coi thường, bước qua sờ sờ mèo nhỏ đang được Đông Phương ôm, cười trêu nói: “Chị nói này, mèo con nha ~ không được ham chơi mà làm hỏng đèn ngủ. Có sức khỏe đừng mãi phi thường là tốt, nhưng bốc đồng quá sẽ bị chủ nhân ghét bỏ, cẩn thận bị đem đi bán làm lẩu mèo lấy tiền đó nha.”

Kì Sam: Chỉ cười không nói.

Đông Phương: Đỏ mặt giấy dựa bị túm chặt, không làm được gì.

Thịt Viên: Meo meo meo meo meo ~~ [Phiên dịch: “meo” là vô tội.]

Mèo trắng nhà Kì Sam ngoại trừ tính cách ngạo mạn tùy hứng ra, thì thật sự rất ngoan ngoãn, rất nghe lời chủ nhân, tuyệt đối sẽ không làm cái việc đi giật đồ đèn bàn khiến chủ nhân phải đau đầu. Nhưng cũng không thể nói Đào Lộ chưa biết tốt xấu ra sao mà mắng oan nó, ai bảo Kì Sam thường xuyên đi mua đèn bàn toàn giải thích rằng mèo nhà hắn rất chi bướng bỉnh cơ chứ.

Sang ngày thứ hai, Kì Sam về đến nhà, thời gian so với mọi hôm muộn hơn rất nhiều, Đông Phương ngồi trên thảm lông với Thịt Viên ở phòng khách, thấy hắn bước vào liền hỏi: “Hôm nay bề bộn nhiều việc sao?”

“Trần Trác hôm này không đi làm, nên tôi phải làm luôn cả việc của cậu ấy, quên mất cả thời gian.”

“Cậu ta sao không đi làm?”

“Anh không biết à?”

Đông Phương giống như chưa phát hiện Kì Sam đang chế nhạo, tiếp tục làm như không có việc gì đặc sắc ôm Thịt Viên đang lăn lộn trên mặt đất gãi ngứa cho nó, bình thần trả lời: “Làm sao bốn tọa biết được.”

“Cậu ta phải đi chăm sóc bạn gái, chính là Đào Lộ mà chúng ta gặp ngày hôm qua, cô ấy đi bệnh viện khám họng, kêu là hôm qua đột nhiên bị mất giọng, rồi tự đứng lại nói được, sợ bị bệnh gì kỳ quái.”

Đông Phương bế mèo ngồi trên sô pha, sờ bộ lông của nó, nghe Kì Sam nói xong, lơ đãng hừ lạnh một tiếng: "Ai bảo cô ta nói bậy Thập Viên nhà chúng ta, bốn tọa chỉ tùy tay điểm huyết á huyết cô ta một canh giờ thôi."

Đang nói dở, một tiếng không cùng đồng loại cất lên: "Meo!" [chính là như vậy.]

Xem ra giáo chủ đại nhân nhà hắc còn có cả người cùng bao che khuyết điểm.

Kì Sam bắt đầu nhìn một người một mèo bên vực lẫn nhau, rốt cuộc bật cười. Trong lòng thì âm thầm oán thán: Nói Thập Viên như thế quả thật đáng bị trừng phạt. Nhưng mà Đông Phương, Đào Lộ nói vậy cần bản không có ý chỉ Thập Viên, đánh nát đèn bàn rõ ràng là anh cơ mà.....

Nụ hôn liên tiếp rơi xuống không ngừng, từ trán Đông Phương thẳng một đường xuống dưới đến khuôn mặt, cánh mũi, đến bờ môi hồng nhuận hơi hơi mím lại. Khi đầu lưỡi Kì Sam đảo qua điểm mềm mại nổi lên bên trái, thân thể Đông Phương đột nhiên căng thẳng, Kì Sam đem người nọ vây chặt chẽ dưới thân, không để y có cơ hội né tránh. Không chỉ dùng răng nanh cắn cắn, dùng đầu lưỡi trêu đùa, mà bên còn lại chưa được yêu thương cũng đã bị ngón tay hắc kẹp chặt vuốt ve. Cứ như vậy, cho đến khi chúng trở nên cương cứng, màu sắc ban đầu là hồng nhạt giờ biến thành màu đỏ tươi tiên diễm, ướt át sáng bóng trước ánh sáng ngọn đèn nơi đầu giường.

"Thoải mái chứ?"

Kì Sam hỏi câu này thật sự đang quan tâm đến cảm thụ của Đông Phương, nhưng biểu tình cười cợt lúc này lộ ra ý tứ đùa giỡn bị che giấu. Đông Phương đương nhiên chẳng còn mặt mũi nào mà thừa nhận, nhưng lại không thể lắc đầu làm trái với lương tâm, đành dùng tay che ngang mắt, nhắm mắt làm ngơ.

Kì Sam thừa dịp y không chú ý, vừa chen vào chỗ hai chân khép lại của y, vừa cúi xuống hôn xung quanh rốn người nọ. Cử chỉ ấy khiến hô hấp Đông Phương dồn dập, bật ra một tiếng hừ nhẹ, phản ứng như thể không còn nghi ngờ gì nữa, chính là cổ vũ Kì Sam tiếp tục "chiếm thành". Một tay hắc vẫn "đạo chơi" trên bờ ngực đang dần trở nên kịch liệt của Đông Phương, một tay khác rời xuống, chạm đến một nơi bằng phẳng mát tự nhiên.

"Không! Không cần....."

Đông Phương vừa dứt lời, đèn bàn đã bị y xuất ra một chưởng làm cho nát vụn dưới đất, trong phòng chỉ còn lại ánh trăng mờ ảo chiếu qua bức màn mỏng manh. Sau khi thích ứng với bóng tối mới chỉ miễn cưỡng nhìn được các vật cách mình một khoảng tương đối gần, biết Đông Phương để ý, Kì Sam cũng không chú ý đánh giá quá mức hình dạng nơi đó. Dù sao "trồng cây tới ngày hái quả", không cần phải vội vã.

"Được mà, tôi không nhìn đâu. Đừng lo lắng, nhé?"

Lí trí đang dần trầm luân trong sự âu yếm dịu dàng của Kì Sam, nhưng chính mình cũng chưa từng đụng tới khu ám ảnh cấm kỵ này, nay lại bị phơi bày cho người trước mặt, điều đó khiến Đông Phương trở nên bối rối, cả người giãy dụa, lộ rõ ra ý muốn che giấu cái nơi nọ.

Đối với đoạn ký ức dùng đạo tự cung kia, dù cho không hối hận nhưng vẫn không muốn nhớ lại, chỉ yên lặng thừa nhận từ đó mình đã có thay đổi lớn, rồi nuối tiếc chính mình chẳng thể trở thành nữ nhân thật sự. Vô cùng đáng tiếc, chỉ e Đông Phương Bất Bại thân là nam tử cuối cùng cả đời cũng không theo đuổi được ảo mộng. Người luyện "Quỳ Hoa Bảo Điển" mà tâm tính hoàn toàn thay đổi, chẳng còn một thể hệ kiêu hùng không màng danh lợi quyền thế, chỉ một lòng cầu mong được như nữ tử hiểu được đau đớn hạnh phúc nhỏ nhoi. Cứ như vậy mà mỗi lần lại thêm chua xót được tích lại, thẳng thắn mà nói thì trong lòng y đang có tảng đá đè nặng không sao bỏ ra được.

"Ta....Ta chỉ sợ cậu....."

Kì Sam sao lại không rõ ràng khúc mắc của Đông Phương, từ khi chính thức bắt đầu xác nhận thân phận của y, rồi xác định rõ tình cảm của chính mình với người nọ.....khúc mắc của Đông Phương cũng chính là khúc mắc của hắc. Đông Phương nếu mà phiền não, thì tài năng của Kì Sam chính là tìm ra phiền não ấy, làm người nọ không còn ngăn ngại.

Nhích tới gần Đông Phương, Kì sam chậm rãi hôn lên cái miệng nhỏ vẫn còn muốn nói, cuốn lấy đầu lưỡi đối phương mà dây dưa, dùng nó để làm tan đi bất an của người nọ. Tay lại cố chấp lần nữa an ủi vết sẹo ở chỗ đó, mỗi động tác đều vô cùng dịu dàng, biểu đạt được Kì Sam thật sự thương tiếc.

Người này tự quyết tuyệt tàn nhẫn với chính mình, không tiếc tự hại mình mà đối lấy phương thức tu luyện võ công để làm nên nghiệp lớn, đối với kẻ thù duy nhất có thể uy hiếp y lại luôn nhớ ân tình xưa cũ mà không nỡ ra tay.....Nghĩ vậy, Kì Sam không nhịn được cúi mặt khẽ mắng:”Anh đúng là đồ ngốc.”

Tâm tư Đông Phương toàn bộ đặt hết lên trên người Kì Sam, sợ vẻ mặt hân hậu biểu lộ ra chút ý tứ xem thường, hoặc nhìn vào mắt hân thấy sự chán ghét. Lúc này nghe được hân nói như vậy, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Nhìn người nọ lộ ra biểu tình sắp khóc, Kì Sam khẽ cười, đầu ngón tay đưa ra vuốt ve hai má Đông Phương.

“Anh hãy nghe cho kỹ, Kì Sam tôi chỉ thích anh, thích một người như anh, thân thể này, thích một người tên là Đông Phương Bất Bại, thích tất cả.....So với yêu thì còn nhiều hơn. Tôi sẽ bao dung tất cả của anh, chỉ cần anh nguyện ý tin tưởng. Thế nên, anh có tin tôi không?”

(Tiểu Dạ*tim đập, chân run, mặt đỏ bừng bừng*.....>/////////<>

Đông Phương há mồm, đôi môi run rẩy nghẹn ngào không nói nên lời. Cuối cùng như vật hiển tế mà thành kính nhắm mắt lại, chủ động hôn Kì Sam đang gần trong gang tấc, chẳng qua là, giáo chủ đại nhân khó được một lần chủ động đã rất nhanh bị cướp đi quyền chủ động.

Cho đến khi Đông Phương được hân đặt nằm xuống, thì thần trí đã sớm mờ mịt, Kì sam mới dời đến nơi nhả nhụi bóng loáng nào đó, cẩn thận liếm hôn.

“A.....”

Đông Phương không chịu nổi sự kích thích lạ lùng như vậy, Kì Sam khiêu khích hạ thân khiến y đỏ bừng mặt, theo phản xạ mở ra hai chân. Kì Sam thừa cơ chuyển đến phía sau, đầu lưỡi thăm dò nơi huyết khẩu khép kín, dùng nước bọt bôi trơn lần tìm cửa vào.

“Đừng như vậy.....Kì Sam, không cần.”

Đối với người không cùng thời đại như Đông Phương, hành động của Kì Sam quả thực quá mức hoang đường, không thể tưởng tượng được,cái cảm giác phía sau bị dị vật mềm mại tiến vào làm y vừa sợ vừa lúng túng.

Kì Sam rời đi, dùng ngón tay để mở rộng. Thấy y không thành thạo việc nam nhân hoan ái như thế, thật sự khó có thể tin được người này từng sung hạnh qua nam sung.

“Tên tiểu nhân họ Dương kia chẳng lẽ không làm vậy với anh sao?”

Kì Sam có thể bình thản nhắc tới “tình địch” như thế, bởi vì hân thực sự chưa bao giờ đem kẻ đó để vào mắt.

Đông Phương trầm mặc trong chốc lát mới trả lời:”Hân thường ngày đều xử lý công việc trong giáo, rất bận rộn. Thế nên không thể gặp ta thường xuyên, càng không nói đến....việc này.” Nhìn qua thấy khuôn mặt Kì Sam không chút thay đổi, chờ y nói, Đông Phương mới tiếp tục:Nếu có làm thì chỉ là ngẫu nhiên, đều là phát tiết qua loa rồi lập tức rời đi.”

Nói cách khác, cái tên tiểu nhân tiểu nhân mở miệng là a dua nịnh hót đó, chưa bao giờ có một cử chỉ thương tiếc với y, có làm cũng chỉ là cái việc như cầm thú đó?

Nhưng nếu có tình cảm, dù tham luyện quyền lực cũng vẫn có tâm chân tình với chủ nhân, người như thế sẽ không bị gọi là tiểu nhân.

Nghe y nói xong, Kì Sam cũng không có nửa câu an ủi. Như hân nói ngay từ đầu, hân khiến cho Đông Phương tự mình nhận ra tâm tư của hân.

Trong thời gian nói mấy câu đó, việc “khai thác” trong tay cũng đã xong, Kì Sam ngay lập tức đem dục vọng của chính mình nhắm ngay vào huyết khẩu vừa chỉ đủ chứa ba ngón tay, tiến vào.

“A ưm!”

“Đừng nắm chặt tay, bắt lấy bả vai của tôi.”

Nhanh chóng tiến vào trong, dùng đạo chạt chọi khiến Kì Sam không dám tùy tiện tiến thêm, hít sâu một hơi ức chế sóng nhiệt đang kêu gào trong cơ thể, một lần nữa trấn an Đông Phương về mặt đang đau đớn khổ sở. Tay ở trước ngực Đông Phương cùng khu vực mẫn cảm bên hông lại một lần nữa chạm ngời tình dục, ý muốn làm cho y thả lỏng.

Kì Sam khẩn trương đến nỗi bên thái dương ửng hồng gân xanh cùng với mồ hôi, làm cho Đông Phương khuôn mặt vốn nhợt nhạt nháy mắt đỏ bừng, sau đó điều chỉnh hơi thở, cố gắng thả lỏng, phối hợp với động tác của hắn.

Dần dần tiến vào từng tấc một, cố gắng giữ vững “trận địa” mà bên trong đó đã hoàn toàn căng mở tạo ra, tiến vào một mạch đến hết. Thấy Đông Phương không lộ ra thần sắc đau đớn, mới lùi lại đến gần huyết khẩu, rồi sau đó như được đánh một tiếng trống làm hăng hái tinh thần mà đâm vào chỗ sâu nhất.

“A.....”

Nghe thấy tiếng Đông Phương rên rỉ trở nên ngọt ngào, Kì Sam mới an tâm thả lỏng, ra sức tiến công.

“Chậm.....chậm một chút, ư...”

“Thích không?”

Đông Phương quay mặt đi không để ý tới hắn. Kì Sam cọ cọ cổ y, khẽ cắn vành tai nhỏ nhắn, một bên càn quấy cọ xát trong cơ thể mềm dẻo, một chút sau tìm được “yếu huyết”, càng thêm dùng sức va chạm hưởng vào chỗ đó. Mỗi lần đều phải lui tới cửa huyết trều sáp vài cái, rồi mới lần nữa hung hăng tiến vào, phía bên ngoài theo động tác của hắn mà tạo thành nếp nhăn, nội bích cũng ngẫu nhiên mà ửng lên mị sắc, mỹ điểm không thể tả.

Thân thể này dần dần bị Kì Sam tiến công mà phát ra lạc thú, nhịn không được mà ngâm khẽ một tiếng, hai người gắt gao quấn lấy nhau. Chất lỏng trong suốt phía dưới Đông Phương chảy ra, tràn bích bị ma sát không ngừng sinh ra chất bôi trơn, khiến Kì Sam ra vào càng thuận lợi, không chút băn khoăn, tần suất lần tốc độ trều sáp càng lúc càng nhanh.

“A! Quá nhanh....không, không thể a.....”

Lần đầu tiên gặp thân thể hòa hợp với chính mình đến như vậy, càng về cuối, Kì Sam càng không thể tự khống chế, va chạm càng mãnh liệt. Người dưới thân đã sớm xụi lơ cả người, tiếng cầu xin càng ngày càng khàn khàn, cùng với âm thanh thanh thanh than nhẹ, mị hoặc đến cực điểm.

Khoái cảm xa lạ từ phía sau khiến cho Đông Phương không chịu nổi phải rơi nước mắt, nội bích phía sau càng thêm thắt chặt bộ phận của Kì Sam, cuối cùng đến cao trào, Kì Sam phun ra chất lỏng mãnh liệt kích thích hạ thân run rẩy không ngừng.

Kì Sam không lập tức đem phần thân chính mình rút ra, mà giữ nguyên tư thế ấy, ôm lấy người đang khóc nức nở vào trong lòng, một tay vuốt ve cái eo nhỏ của y, tay kia gỡ vài sợi tóc dài rối tung ướt nhẹp vì nước mắt. Chờ y bình phục lại dự vị trong cơ thể, khôi phục thể lực.

“Xin lỗi, hình như tôi hơi quá,”

Đông Phương sụt sịt cái mũi, âm thanh nức nở đầy ủy khuất: “Ta cứ nghĩ mình sẽ bị người giết chết.....”

Kể nào có bản lĩnh giết chết Đông Phương giáo chủ chứ? Kì Sam bật cười, thật sự thì chỉ cần hắn dùng một cây tú hoa châm cũng có thể “thành toàn” mình. Nhưng trái lại một chương đẩy hắn ra Đông Phương cũng không hề làm, không phải sao?

“Tôi làm sao xuống tay được?”

Nói xong, vật vốn đang im lìm bỗng dựng nhẹ nhàng dựng lên, khiến cho Đông Phương giáo chủ giận mà vô uy, nghe ra lại có vài phần đáng thương, kêu to: “Kì Sam.....”

Kì Sam khéo miệng khẽ cong: “Anh yên tâm nghỉ ngơi đi, tôi không làm gì đâu.” Rồi sau đó bứt rứt rút ra.

Hắn không phải là kẻ háo sắc, chậm rãi chờ đợi, để cho Đông Phương có thời gian thích ứng, những việc chăm sóc nhỏ nhất Kì Sam đương nhiên có thể làm được. Huống hồ người đang nằm cạnh mình lúc này chân vẫn còn run run, xem ra vụ “kịch chiến” vừa rồi quả thật dọa y không nhỏ.

Áp hai má lên trán Đông Phương, một tay đặt bên cạnh cửa huyệt bị giầy vò đến sưng đỏ, nhẹ nhàng ôm lấy, xoa bóp cho mỹ nhân thả lỏng. Cho tới khi người trong nòng ngủ say, Kì Sam mới đi lấy khăn lông ướt lau khô người cho y.

20. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 20: Ngàn Vàng Không Đổi

Gọi điện thoại về nhà xong, Kì Sam quay lại đã thấy Trần Trác đứng bên cạnh thở ngắn than dài.

“Kì ca, hai ta đều là nam nhân, vì sao anh là người tra hỏi còn em lại là người bị tra hỏi cơ chứ?”

Từ sau lần tiếp xúc thân mật đầu tiên ấy, ngày nào đi làm Kì Sam cũng gọi điện thoại về nhà cho Đông Phương. Nguyên nhân chỉ có một, đó là ngồi nói chuyện cùng y, tránh y ở nhà một mình buồn chán. Còn nguyên nhân thứ hai cũng không có gì đặc biệt, chỉ là muốn nghe thanh âm người nọ mà thôi.

Điện thoại trong nhà muốn gọi đến cho hắn chỉ cần ấn số 8, vào ngày Kì Sam đi Tô Châu đã dạy trước cho Đông Phương, lo y ở nhà một mình, chẳng may có chuyện gì thì có thể liên lạc với mình ngay lập tức. Nhưng mà Kì Sam vẫn chưa từng nhận được điện thoại từ Đông Phương một lần nào, có lẽ là sợ quấy rầy hắn làm việc.

Thù Ninh đang ở bên cạnh thu dọn tài liệu, nghe vậy liền trả lời thay Kì Sam: “Tôi nói này, đồng chí Trần Trác, đến chớ hoang vên đường nhìn mặt chú đã phải đi đường vòng rồi, chú tuổi gì mà đòi đú với Kì ca?”

“Ý cô là so bạn gái tôi với chớ hả? Tôi đi mách cô ấy, để cô ấy xử lý cô.”

“Ái chà, xem ra chú đúng là có số chớ mà, cô ấy mà không tra hỏi thì thực có lỗi với chú rồi. Đến cả việc nhỏ như thế này cũng phải lôi bạn gái ra...”

“Tôi đây là thân sĩ thế kỉ mới từ xưa đến nay hảo nam không đánh ác nữ, đây là tốt cho cô, hiểu không hở?”

” Chì đây cám ơn Trần thân sĩ trước nha”

Kì Sam đối với việc hai người kia ngày nào cũng trình diễn màn khẩu chiến đầy mùi thuốc súng đã sớm không quan tâm. Bọn họ làm công việc này chủ yếu dựa vào cái miệng, thôi thì coi như bọn họ đang cùng nhau rèn luyện đi.

Miệng lưỡi Trần Trác sao thắng được Thù Ninh, vừa nói xong liền nhảy ngay ra chỗ Kì Sam: “Kì ca, anh dạy người ta mấy chiêu đi?”

“Dạy cậu cái gì?”

“Chính là cái phương pháp mà anh dùng để đối phó với chị dâu, khiến chị dâu yên tâm, hoàn toàn không quản chuyện của anh?”

Kì Sam nhướn mày: “Chẳng có biện pháp gì cả.”

“Hả?” Chưa kết hôn mà đã bị vợ hay ghen quấn chặt đồng chí Trần Trác không tin được.

Thù Ninh khinh bỉ liếc nhìn Trần Trác, đều đều nói: “Chị dâu của chúng ta không phải loại con gái bình thường đâu.”

“Thế chị dâu là người như thế nào?”

“Giống cậu.” Thù Ninh bắt đầu không kiên nhẫn.

“Hóa ra trong mắt cô ta là người vĩ đại như vậy, lúc trước bắt nạt người ta, thì ra là do ghen tị đó hả?”

“Trần mồm to, đồ xấu xí như chú thì có gì làm cho tôi ghen tị?”

Trần Trác dựng ngón trỏ tay trái lên, khua khua trước mặt Thù Ninh:”No! Cô ghen tị vì Đào Lộ có được một người bạn trai vĩ đại như tôi. Ai, thật đáng tiếc, ta không thích người hung dữ...”

Không đợi thằng nhỏ nói xong, Thù Ninh cười lạnh một tiếng, cả tập tài liệu duyên dáng bay thẳng vô mặt thằng nhỏ.

Kì Sam vốn không quan tâm nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, Thù Ninh hướng hẳn cười vô cùng rạng rỡ, phỉ phỉ tay quay trở lại làm việc. Ngày đó trong nhà nhìn Đông Phương gần như vậy, có lẽ cô phát giác được điều gì không chừng, nhưng nếu Thù Ninh không làm cho ra nhẽ, thì hẳn cũng sẽ không bận tâm.

“Cậu đã về?”

Kì Sam từ thang máy bước ra, đứng trước cửa chuẩn bị lấy chìa khóa thì cánh cửa đã mở trước hẳn một bước. Ngắc đầu lên lập tức đối diện với nụ cười chân thành của Đông Phương. Không cần hỏi Đông Phương làm thế nào có thể căn giờ chính xác như vậy, biết hẳn về mà cố ý mở cửa đúng lúc, dù sao người học võ có thể nghe được và phân biệt âm thanh, việc nhỏ ấy đối với Đông Phương giáo chủ mà nói căn bản không đáng nhắc tới.

Bước tới đứng trước mặt Đông Phương hôn lên trán y một cái, rồi mới đóng cửa lại, cùng nhau đi vào phòng khách.

“Buổi tối muốn ăn gì? Để tôi đi làm.”

“Cậu đi tắm rửa đi, đồ ăn có rồi.”

“Anh nấu rồi?” Kì Sam giật mình.

“Uhm, cứ theo trong sách mà làm, rất dễ.”

Không có lí do gì chính mình nhìn sách nấu được đồ ăn mà Đông Phương lại không làm được, nghĩ thông suốt điểm ấy, Kì Sam cũng không thấy kỳ quái nữa. Chỉ là một món canh hai món đồ rất bình thường, nhưng hương vị tuyệt đối không bình thường.....

“Lần đầu tiên làm mà đạt được đến trình độ này. rất khó đấy nhé!” Kì Sam nhét một thìa to thức ăn vào miệng.

“Trên đời này vốn có vô vàn việc khó.”

Đông Phương nói ra lời này cũng không phải muốn khoe ra bản lĩnh “vợ hiền” của mình. Y toàn tâm toàn ý vì Kì Sam mà xuống bếp, đương nhiên là dùng hết tâm tư để chuẩn bị, nếu hương vị chỉ tạm được, thì làm sao có thể mang lên cho Kì Sam dùng chứ?

Sau khi ăn xong, hai người ra ngoài tới một công viên nhỏ ngay bên cạnh đi dạo.

Nơi đó cũng chẳng phải phong cảnh hoàng tráng gì. Cảnh quan chủ yếu chỉ là rất nhiều hoa cỏ cây cối, chiếm nhiều diện tích nhất là một hồ nước, vì là công viên trong nội thành, nên hồ nước cũng không bị ô nhiễm quá mức nghiêm trọng, nước trong trong suốt. Núi giả với đình nghỉ cũng có, nhưng mấy thứ đó chỉ thu hút được mọi người vào mùa hè ra đó nghỉ ngơi, chứ không đạt được đến trình độ phải xuýt xoa chiêm ngưỡng.

(Tiểu Dạ: cô Yu à, cô đúng rồi, tôi thừa nhận cái cp này y như đôi vợ chồng già ế =..= Sợ quá.....)

Buổi sáng vào trong này nghỉ ngơi thưởng thức cũng chỉ có các cụ già, nhưng đến buổi tối thì không hề thiếu mấy đôi thanh niên yêu nhau đi vào trong này hẹn hò. Trời ban đêm mát mẻ yên tĩnh không nói làm gì, mà đèn điện cũng chỉ có ở những nơi có kiến trúc, thế nên một khi đã bước vào trong mấy bụi cây xanh um, thì cứ trốn ở dưới bóng cây nào cũng được, đều có thể khiến người ta không nhìn thấy.

Lúc này Kì Sam với Đông Phương đứng là đang đứng ở cạnh thảm cỏ xanh nơi bìa rừng.

Bây giờ chắc khoảng 8h tối, không tính là quá muộn, hơn nữa dạo này thời tiết oi bức, mọi người gần đây đều đến nơi này dạo mát, bên hồ cũng đã có tốp năm tốp ba vài cặp.

Kì Sam và Đông Phương đều không thích ồn ào, hai người chọn nơi không có người, ngồi xuống ghế đá dưới tán cây gần cuối.

“Nơi này cho tôi cảm giác có điểm giống với nơi xưa cũ, không có nhà cao tầng, không có ánh đèn màu sắc rực rỡ. Ra khỏi thành trấn là một con đường đất dày đặc những dấu vó ngựa, ven đường cũng có rất nhiều cây cối, so với nơi này thì cao hơn rất nhiều, ánh trăng cũng rất sáng....”

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên mang Đông Phương ra khỏi những tòa nhà cao tầng trong nội thành, cũng là lần đầu tiên Kì Sam nghe được Đông Phương nói về chuyện của thế giới thực sự của y, lần đầu nghe thấy giọng nói hơi chút tiếc nuối của người nọ, lại nói dài như vậy...

Cứ tưởng rằng y không nhắc tới, là vì nơi đó không còn tồn tại điều gì khiến y lưu luyến nữa, không bận tâm lưu lại nữa. Hiện giờ ngẫm lại, nơi đó dù sao cũng là cố hương thực sự của người nọ. Mà thời đại này, không có Nhật nguyệt thần giáo- tâm huyết nửa đời người của y, không có giang hồ của y, càng không có bằng hữu của y, thậm chí cả kẻ thù....Mặc kệ hiện tại này mới là chân thật đang tồn tại, nhưng nơi quá khứ kia có, thì mới có Đông Phương, mới xác minh được sự tồn tại.

“Dù cho mất đi Nhật nguyệt thần giáo,kỳ thật anh vẫn đang hy vọng có thể trở lại thế giới kia một lần nữa?”

Đông Phương Bất Bại giải bày mưu tính kế lúc này lại lộ ra thần sắc dẫn đó do dự chưa bao giờ có.Sau một lúc lâu, y im lặng dựa vào lòng Kì Sam, không tiếp tục đề tài nghiêm túc này nữa.

Yên lặng qua đi, trong bóng đêm vang lên một tiếng thở dài sâu kín:”Được công tử dùng chân tâm đối đãi, cuộc đời này như vậy là quá đủ, không còn cầu mong gì nữa.”

Kì Sam ôm người nọ, bóng cây trước mặt xào xạc lay động trong gió đêm, im lặng. Trong nội tâm Đông Phương, có lẽ cũng bất an giống như bóng cây lay động này. Mà loại tình cảm gắn kết này, không phải chỉ dựa vào tình yêu là có thể hóa giải. Kì Sam chỉ có thể ôm chặt y, cho y sự an ủi tĩnh lặng.

21. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 21: Tiểu Tặc Xui Xẻo

Không khí trong lúc nghiêm trọng bỗng xuất hiện việc ngoài ý muốn, không biết ở đâu ra có vài tiếng cười đùa chen vào phá vỡ bầu không khí.

“Người anh em à, cho bọn này mượn tạm bạn cậu chơi một chút nhé.”

Từ đâu đi ra bốn tên mỏ nhọn mũi tẹt mắt tin hin, nghe trong lời nói cũng biết đây chẳng phải người tử tế gì, hơn nữa lại còn ngông nghênh cầm trên tay con dao nhỏ ra vẻ khoe khoang.

Ở nơi tối tăm hẻo lánh không bao giờ thiếu mấy loại người vốn trình diễn các loại cẩu huyết (máu chó) cùng kiến huyết (thấy máu) này. Không nghĩ rằng hôm nay mình lại may mắn được gặp bọn chúng, sống nhiều năm như vậy, Kì Sam chưa bao giờ gặp phải cướp giết, nên cảm giác lúc này rất là mới mẻ.Còn về phần Đông Phương.....

“Cậu biết bọn họ?”

Phàm là người đi lại trên giang hồ, dù có đánh nhau ra sao cũng phải chú ý đến thân phận, nếu là cường đạo thì chỉ cần trực tiếp xông lên chém người rồi lấy đi của cải là xong. Không bao mở đầu bằng những lời hoa mỹ mà mở đầu bằng tiếng “leng keng” (ý ra rút đao ra chém lun ế =)=), rồi theo lẽ thường sẽ để lại một câu hung ác “Lưu lại mua mệnh tài”. Kẻ trộm vặt thì có lẽ là ngoại lệ, nhưng những kẻ ấy có đôi mắt nhìn người rất tốt, sẽ không bao giờ động chạm tới người có thân phận.

Cho nên cái “hiện tượng” trước mắt giáo chủ đại nhân cũng có thể nói là thật sự mới mẻ.

(Tiểu Dạ: hai vợ chồng nhà này.....ngàn trăm quá =.=)

“Hử, cũng coi như quen biết.” Kì Sam thờ ơ nói “Nếu nhớ không nhầm thì tên bọn họ hình như được gọi là.....ăn cướp.”

Đông Phương được “giảng dạy” xong thì gật gật đầu, đôi mày đang nhú vào lập tức giãn ra, ánh mắt nhìn về bốn tên kia y như khi Thập Viên nhìn thấy cuộn len tròn tròn, đều lấp la lấp lánh sáng.

“Ta có thể chơi cùng bọn chúng không?”

Đông Phương vẫn dựa ở trong lòng Kì Sam, nói ra câu đấy, người ngoài nghe thấy cảm giác có chút...Kì Sam không để ý tới trong lời nói có chút mập mờ ái muội, đối với yêu cầu nho nhỏ ấy của Đông Phương, hẳn đều không phản đối, cũng nuông chiều nghe theo ý của y. Nghe xong chỉ đơn giản nói: “Nhớ chừng cho bọn họ cái mạng.”

Vài cái tên “người đứng ngược lối” kia vừa nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ sung sướng mừng rỡ lẫn huênh hoang, cũng đã cảm thấy phía dưới nhộn nhạo.

Tên đứng giữa trông có vẻ như là đại ca, cũng mang vẻ mặt xấu xí hèn mọn nhất lên tiếng: “Các anh em, có nghe thấy không? Chính miệng người đẹp này nói là muốn chơi đùa cùng chúng ta, bọn mày xem có gì đáp lại em gái này không, ha ha ha!”

Coi bộ đám ăn cướp nhốn nháo này coi giáo chủ đại nhân tóc dài lẫn áo dài thành con gái rồi.

Tên lùn đứng bên trái nói: “Đương nhiên là mang hết bản lĩnh của mình ra làm cho em gái chơi vui vẻ rồi, hắc hắc!”

Thằng hói đứng bên phải nói: “Tiểu mỹ nhân mau mau chạy lại đây với ca ca nào!”

Cuối cùng là thằng mặt đỏ: “Em thấy thằng nhóc bên cạnh kia rất ngứa mắt, đại ca à, ta trước hết giải quyết nó đi?”

Trong lòng Kì Sam đối với lũ người ngu xuẩn mất đuôi miệng không sạch sẽ này sớm tức giận, nhưng không ra tay – tự mình hấn ra tay thì may mắn cho bọn này quá. Thế nên đè nén lửa giận, trào phúng nói: “Mấy người đang hai bề (hát đôi: một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói) bốn người à? Muốn cướp giật thì nên đề cao hiệu suất làm việc đi, đừng có làm chậm trễ thời gian của chúng ta.”

“Há! Thằng nhãi ranh này to mồm thật đấy, lúc này ông đây nhìn thì mày cũng nhìn lại ông đây phỏng? Đừng có kéo! Anh em, lên!”

Đông Phương nâng tay hướng về phía nhánh cây phía sau phát nhẹ, rơi xuống vài chiếc lá, nhìn như tùy ý vẩy tay đuổi đi bốn tên đang lao đến. Khi mấy con dao rơi xuống bùn cũng đồng thời tiếng kêu đau đớn vang lên liên tiếp, mỗi tên đều cầm lấy tay dao của mình, trên mỗi cổ tay đều có vết máu. Cùng lúc vang lên tiếng kêu thảm thiết không ngừng, không một kẻ nào dám mở mồm nói năng lung tung hay cầm lấy dao nhỏ lần nữa.

“Không phải các người nói cho ta chơi vui vẻ sao? Giờ ta chưa hết hứng, chặt đứt một gân tay các người rồi, bây giờ chơi tiếp sao đây?” Biểu tình Đông Phương thoáng chút mất hứng, không chờ mấy tên kia phản ứng lại, ánh mắt thoáng chốc trở nên lạnh lùng tàn nhẫn. Y bước ra khỏi lòng Kì Sam, đứng dậy bước tới chỗ mấy tên đang ngồi xổm đang che miệng vết thương, từ trên cao nhìn xuống bọn chúng, lạnh lùng nói: “Không phải muốn giải quyết hấn sao? Tất cả đứng lên hết cho bốn tọa!”

Bốn tên không những chọn thời điểm xấu, lại còn uy hiếp cướp giật sai đối tượng, vội vàng đứng bật dậy, lập cả lập cập, nhìn rất có tiết tấu.

Kì Sam khoanh tay, vẩy chéo chân, dựa vào ghế đã đằng sau, thảnh thơi xem “kịch vui”. Nhìn bộ dạng lúng ta lúng túng của chúng, thấy vừa buồn cười vừa đáng thương, không nhịn được bật cười.

“Ngài thủ hạ lưu tình a!” Mục đầu tiên đương nhiên là mở miệng “xin hãy thứ tha”.

“Để lại cái tay kia?”

Bốn tên gật đầu lia lịa như đập tới.

“Vả miệng.”

Trong Tiểu Lâm Tử yên tĩnh liên tiếp vang lên tiếng bùm bùm chát chát, rất nhanh xuất hiện trước mặt Kì Sam và Đông Phương là bốn cái mặt sưng phù biến dạng như đầu heo.

“Các người là bún thiêu đấy à? Bàn tay đánh không có tí lực nào, giữ lại cũng vô dụng. Không bằng bốn tọa ban phát ý tốt, giúp các người phế bỏ cho xong.”

“Không không! Có lực, nó có lực! Ngài xem, chúng tôi làm mẫu cho ngài xem.”

Nếu nói cái tiếng vừa rồi như là đánh muỗi, thì hiện tại bây giờ chính là đang phóng pháo, âm thanh rất vang dội chắc nịch

Giáo chủ đại nhân không bỏ mệnh lệnh, mấy tên đó chỉ có thể tự tát chính mình không ngừng, tên thì không nâng nổi tay, tên thì khoe miệng chảy ra tơ máu, từ trên rơi xuống vài chiếc răng nanh.

“Dừng.” Đông Phương ngẩng ngó chiếc lá cuối cùng trong tay, chậm rãi bước tới trước mặt tên mặt đỏ: “Ba kẻ kia bốn tọa có thể không truy cứu, nhưng còn người....Bốn tọa cảm thấy cái lưỡi của người có chút thừa thãi, để ta thay người cắt nó, được không?”

Đông Phương giáo chủ nhẹ nhàng buông một câu, ba tên được đại xá nhanh như chớp chạy mất tiêu, đồ kiếm cơm cũng quên cả mang đi (theo ta cái đó chắc là dao á), vẫn nằm chổng chơ tại nơi hiện trường chưa được gây án. Chỉ còn lại cái tên may mắn được điểm danh “ân sủng”.....

Mặt đỏ tiếp tục run lấy lấy: “Ta.....dù gì cũng là mồm kẻ cướp, đánh đã đánh rồi, ngài làm ơn bỏ qua cho ta đi.”

“Không cắt lưỡi cũng biết, vừa rồi người nói hần nhìn người, muốn giải quyết hần thế nào thì bốn tọa giải quyết người thế ấy.” “Hần” trong lời nói của Đông Phương, đương nhiên là Kì Sam.

“Là tôi nhầm, ngài coi như tôi chưa từng nói, chưa từng nói.”

“Nếu nói rồi có thể coi như chưa nói, cái lưỡi của người đúng là vô dụng thật rồi. Tự người há mồm, hay là muốn bốn tọa bóp cầm thì người mới há ra?”

Giáo chủ đại nhân chẳng qua chỉ bước thêm một bước nhỏ, đồng chí mặt đỏ đã ngay lập tức kích động tởm xỉu.

Đông Phương thả rơi lá cây, quay đầu lại nhìn Kì Sam, biểu tình rất là oán hận: “Ta còn chưa thực sự ra tay....”

“Nói cho cùng, anh nếu mà thực sự làm vậy thì chỉ bắn tay.” Kì Sam bước tới kéo y rời đi “Bọn chúng không biết võ công, làm anh thất vọng.”

“Chẳng lẽ nơi này thật sự không có người nào biết võ công sao?”

“Ừ, thực ra cũng có vài người học được nhưng cũng chỉ là vài chiêu đâm đá bề ngoài mà thôi, chứ còn nội lực khinh công này là loại tuyệt học, căn bản không có khả năng tồn tại.”

Xem ra câu nói “Cao thủ thường cô độc” là không sai. Đối với việc này, Kì sam cũng bó tay.

Hai người ra khỏi Tiểu Lâm Tử, Kì Sam có thể thấy rõ khuôn mặt Đông Phương chất chứa vài phần cô đơn. Y dừng bước, nhìn Kì Sam, cười rộ lên: “Như thế thì võ công của ta trở thành độc nhất vô nhị trên thế gian rồi.”

Đông Phương ở trong “Tiểu ngạo giang hồ” còn đứng đầu võ lâm, không kẻ nào đánh bại được. Dù cho nhân vật chính Lệnh Hồ Xung gặp được may mắn, cùng với Nhậm Ngã Hành có được võ công Hấp tinh đại pháp lợi hại vậy, hai người họ cuối cùng cũng vẫn phải liên hợp với hai tên cao thủ khác là Hướng Vấn Thiên và Thượng Quan Vân, thêm cả Nhậm Doanh Doanh, năm người hợp lại, thậm chí còn phải dùng mưu kế mới có thể hãm hại được người nọ....

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đông Phương Bất Bại dưới ngòi bút của Kim Dung chính là kỳ nhân. Cá tính dứt khoát không nói làm gì, lại có tu vi võ học, lại cao ngạo. Phải biết rằng, từ lâu Nhậm Ngã Hành vì có điều kiêng kỵ, mới đưa bản “Quý hoa bảo điển” thiếu cho y, mưu đồ áp chế.

Cao thủ giang hồ khi xưa nhiều là thể mà còn không đánh được, càng không nói đến người thể kỉ mới ngày nay cực ít vận động. Tuy biểu tình Đông Phương tỏ vẻ như vô vị, nhưng có lẽ thực tế cũng không thể không để ý? Khi mà một người không có đối thủ, có bản lĩnh mạnh thể nào cũng uống công.

Lúc này đang đứng trước mặt mình, dưới ánh đèn mờ nhạt bao phủ Đông Phương, chính là cái người kỳ tài thật sự....mỗi khi nghĩ đến điều này, Kì Sam luôn có chút lo sợ mất mát.

“Vô công của anh là độc nhất vô nhị của thiên hạ, còn anh thì là độc nhất vô nhị của tôi.”

Kéo người qua rồi giơ tay đem người nọ siết trong lòng, Kì Sam ôm y, lâu thật lâu không muốn buông ra.

“Phía trước có người....”

“Ở thời đại này, ôm nhau trước mặt mọi người không sao hết.”

“Dù cho cùng là nam với nhau?”

“Anh sợ sao?”

“Không.”

22. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 22: Khắc Ấn Vĩnh Hằng

1-5 được phép nghỉ 3 ngày, mấy năm trước Kì Sam đều lên kế hoạch đi du lịch trong 3 ngày này, năm nay có thêm một người, đương nhiên không thể như cũ được. Hơn nữa Đông Phương không có giấy chứng minh, chỉ riêng việc này thôi cũng đã rắc rối, tất nhiên không thể đi mọi nơi cùng hắn.

Ngày nghỉ đầu tiên không giống với sinh hoạt thường ngày của hắn: bảy giờ rời giường, mà ngủ thẳng một mạch đến trưa mới xuống bếp tìm đồ ăn.

Đông Phương đang phơi quần áo nơi ban công, mái tóc dài được tết lại một cách tùy ý, buộc ở phía trước.

Bộ đồ trên người lúc này là do chính tay Đông Phương cắt may, so với bộ trường bào màu đỏ đang thay giặt quả là “một chín một mười”. Vì là trang phục mùa hè, nhìn chung thì có vẻ đơn giản, nên bên ngoài được thêu chi tiết rất tỉ mỉ, hình hoa sen trắng. Mặt trên được thêu thủ công tinh xảo đến mức dù cho dụng cụ hiện đại có tinh vi đến đâu, cũng không thể đạt được đến cảnh giới xuất thần nhập hóa ấy được.

Kì Sam đi tới vòng tay qua thất lưng Đông Phương, cách một lớp quần áo mềm mại vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể lẫn nhau.

“Thức ăn đều nóng sốt, cậu đi ăn trước đi?”

“Anh đã ăn rồi à?”

“Chưa.”

“Tôi vẫn chưa đói, đợi lát nữa rồi hai ta cùng ăn.”

“Nếu thế thì phải chờ tôi phơi xong.”

Kì Sam cầm lấy quần áo từ trong tay người nọ, đẩy người nọ vào trong: “Cứ để tôi làm là được, ngoài này rất nóng, anh vào trước đi.”

Đem quần áo đang mặc ở giá áo chỉnh lại cho cân bằng, động tác Kì Sam rất nhanh nhẹn, thoáng chốc đã treo hết sạch.

Đông Phương dựa vào tấm kính thủy tinh cạnh cửa, cười với hắn: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngay cả chút ánh mặt trời bốn tọa cũng không chịu được hay sao?”

“Tôi chỉ sợ anh mệt thôi.” Đi tới kéo người nọ quay lại phòng, Kì Sam cố ý nhéo nhéo eo Đông Phương, bị giáo chủ đại nhân chụp được.”Được rồi, trước hết chúng ta đi ăn cơm trưa đã, rồi đến chiều tôi dẫn anh đi hiệu ảnh chụp vài kiểu.”

“Chụp ảnh là cái gì?”

“À....Là thứ có thể trong nháy mắt lưu lại hình ảnh, không bao giờ mất đi.

Lái xe tới hiệu ảnh mất khoảng nửa tiếng, khi đến nơi là vừa đúng hai giờ, lại chờ thêm tầm mười phút để thợ chụp ảnh chuẩn bị sắp xếp.

“Tiên sinh, nhờ ngài vén dùm tóc mai bạn ngài ra đằng sau tai, muốn làm chứng minh nhân dân thì ảnh chụp không được để tóc che hết mặt.” Thợ chụp ảnh còn trẻ tuổi, đeo kính, nói với Kì Sam đang đứng bên cạnh quan sát.

Kì Sam đi ra phía trước nơi Đông Phương đang ngồi ngay ngắn, sửa sang lại, thấy vẻ mặt y không được tự nhiên lẫn thoải mái, làm như xoay người mà thực ra là hôn lên trán y một cái, an ủi:”Chỉ cần nhìn vào cái máy màu đen kia là được, không cần căng thẳng.”

“Uhm.”

“Vậy đã được chưa?” Kì Sam hỏi thợ chụp ảnh.

“Dạ. Nhưng mà, còn quần áo trên người....”

“Quần áo?”

“Ách, quần áo đủ cả, không có vấn đề. Cái kia.....Ý tôi là tốt lắm.” Thợ vừa nói, vừa đẩy đẩy gọng kính.

Kì Sam vừa bước ra khỏi phòng nền, cũng đúng lúc trạng thái Đông Phương hoàn hảo, thợ chụp nhanh tay chụp đúng thời cơ mà ấn nút chụp, nhiệm vụ rời nhà lần này đã hoàn thành một cách dễ dàng.

“Hai vị có muốn chụp chung không? Cửa hàng chúng tôi đang có khuyến mãi đó!”

“Khuyến mãi? Hiệu ảnh của cậu tổ chức hoạt động à?”

Ở xã hội này, có cửa hàng nào hoặc thương trường nào lại tặng thêm cho khách hàng vô điều kiện vậy chứ?

“Không phải. Tôi chỉ thấy người yêu của tiên sinh mặc bộ trang phục cổ này thật sự rất đặc biệt, rất đẹp, tôi rất mong muốn có thể chụp để lưu lại trưng bày ở cửa hiệu.”

Lúc trước là “bạn”, giờ thành “người yêu”. Không hổ là nhiếp ảnh gia, coi bộ động tác thân thiết vừa rồi giữa Kì Sam và Đông Phương đã lọt vào mắt người kia.

Kì Sam nghi ngờ nhìn về phía thợ chụp ảnh, người kia bị ánh mắt sắc bén của hắn chiếu vào, vội vàng giải thích:”Đừng hiểu lầm, tôi sẽ không tự ý giữ lại ảnh của khách hàng, về phương diện đạo đức làm ăn tôi xin cam đoan, danh tiếng của hiệu ảnh chúng tôi rất tốt.”

Bất cứ ai thấy mình đột nhiên được quan tâm hay có chuyện liên quan thì dù ít dù nhiều, đều có phản ứng như vậy, Kì Sam cũng không ngoại lệ. Ngấm lại không khỏi tự giễu chính mình miễn cảm quá mức, đề nghị của người kia quả thật không tồi, đúng là nên cùng Đông Phương lưu lại một album ảnh.

“Vậy phiền cậu rồi. Cứ tính tiền đi, chúng tôi cũng không nên khiến cậu làm không công đúng không?”

“Ha ha! Tiên sinh à, ngài quả là rộng rãi, tốt lắm! Chụp hai ảnh thì tính tiền các vị một.”

Thế nên nhiếp ảnh sư mang kính rất là vui tươi hơn hờ chạy đi thay đổi bối cảnh, là cảnh trời xanh mây trắng, cỏ non mát rượi vô cùng đơn giản, tiếp theo chăm chú nheo mắt yêu cầu Kì Sam cùng Đông Phương ra đứng đúng vị trí, vừa nói thêm về biểu tình lẫn động tác nên làm ra sao, đương nhiên không thể thiếu phương diện biểu đạt qua ánh mắt như thế nào. Mọi việc xong xuôi, liền bày ra bộ dáng thỏa mãn thích thú, khiến cho hai người bị bài bố kia rất chỉ là bất đắc dĩ.

Bức ảnh thứ nhất là hai người ôm nhau trên thảm cỏ, trong mắt mỗi người chỉ có duy nhất người kia, cũng không đem ánh mắt nhìn vào ống kính.

Hình ảnh này nhìn thì tưởng đơn giản bình dị, mà xung quanh hai người, không cần cố ý tạo dựng, tự nhiên xuất hiện một bầu không khí ấm áp, đương nhiên đã chụp được cái hồn trong bức ảnh.

Bức ảnh thứ hai, Đông Phương bị yêu cầu làm vẻ mặt quyến rũ, ngồi ở sô pha bằng da màu đỏ thẫm, tay trái đặt lên trên sô pha, tay phải khoác lên vai Kì Sam, cổ ngẩng lên hiển lộ đường cong duyên dáng, ngồi ở sô pha đợi chờ nụ hôn từ Kì Sam.

(Tiểu Dạ: *rú* Kyaaaaaaaaaaaaaaaaa XD

)

Cuối cùng ảnh cuối là cảnh hai người mỗi cách xa nhau “tận” 2cm. Tình cảm vẫn chưa “dâng trào”, chẳng cần biểu đạt quá mức, thì ý tứ ái muội đã hàm xúc, không cần nói ra cũng biết.

Thợ ảnh chấm dứt tác nghiệp “nháy máy”, cực kỳ kích động cầm lấy tay Kì Sam lắc qua lắc lại, bắn liên thanh: “Cả buổi sáng nhàn rồi, cuối cùng cũng đã chụp được một bộ có thể nói là đỉnh cao của nghệ thuật cái đẹp!”

Đông Phương bình thần nhìn về phía hai cái tay tong teo của thợ chụp đang “đeo bám” trên tay Kì Sam kia, muốn “xử lý”, Kì Sam ngầm hiểu được liền rút tay về, ngược lại ôm y.

Kì Sam đương nhiên để ý tới cảm nghĩ của người nọ, nên nhanh chóng quay ra hẹn ngày lấy ảnh, kéo Đông Phương, vội vàng tới cũng lại vội vàng đi.

23. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 23: Giáo Chủ Học Lái Xe

“Chúng ta tỷ thí xem sao?”

....

” Tắm biển tử vi màu vàng kia làm điểm tới, thử xem xe cậu trước, hay ta trước.”

“Bổn tọa một thân khinh công, học lái cái vật công kênh này để làm gì?”

Kì Sam vốn đang cất lực thuyết phục Đông Phương tập lái xe, vì sau này làm xong được giấy chứng minh thư, cấp cho y một thân phận, thì những lúc bình thường Kì Sam không ở bên y, y có thể tự mình ra bên ngoài cho đỡ buồn chán. Chỉ cần hướng dẫn xong, còn lại tùy cho người nọ tự quyết, hơn nữa ngồi trong xe thì sẽ không cần thay quần áo, lại càng không bị ánh mắt xấu xa của vài kẻ khác như mấy tên lưu manh trong vườn hoa dạo nọ quấy rầy nữa.... Kết quả lại bị giáo chủ đại nhân buông một câu như đúng rồi.

“Tuy không có ích với anh lắm, nhưng học vẫn có chỗ dùng được.”

“Tôi hiểu được ý tốt của cậu. Cậu vì tôi mà chăm lo suy nghĩ, với tôi như vậy đã là thỏa mãn lắm rồi, chỉ là tôi không thể đi lung tung gây rắc rối cho cậu được. Tôi thực sự thích ở trong nhà, không cần phải ra ngoài thường xuyên.”

“Mị dân” không có hiệu quả, Kì Sam ngược lại chuyển thành chiến thuật “lùi một bước, tiến ba bước”: “Vậy theo tôi ra ngoài đi dạo đi, ngày hôm nay chúng ta cùng lái đc không?”

Đối với yêu cầu này, Đông Phương đương nhiên không từ chối: “Được.”

Ra phía sau khu tập thể, Kì Sam lái xe ra phía đường không phải đại lộ, mặt đường bằng phẳng, rộng rãi, khá ít người, lượng xe cộ đi qua đây cũng không nhiều, thỉnh thoảng mới có được một chiếc xe phóng qua.

Kỳ Sam cố tình giảm tốc độ xe: “Anh hãy nhìn kỹ từng động tác của tôi, chân đặt ở đây, kiểm soát phanh và tăng tốc, đây là bộ ly hợp (*) , dùng khi muốn rẽ các đường giao nhau...”

(*) Bộ ly hợp: Nhiệm vụ: -Tách đứt khoát động cơ ra khỏi hệ thống truyền lực khi cần sang số hoặc lúc khởi động. -Nối êm dịu trực khuỷu động cơ với trục hộp số khi xe bắt đầu chuyển động.

“Chúng ta tỷ thí xem sao?”

“Anh muốn làm gì?” Kì Sam đề phòng hỏi người nọ, tay trái rời khỏi vô-lăng, định ấn khóa của xe xuống, người bên cạnh hắn đã đi trước một bước: mở cửa xe, nhẹ nhàng phi thân ra ngoài. Cánh cửa xe vẫn còn đóng đưng, Kì Sam lập tức phanh lại.

Bên cạnh là hàng cây cây nhãn lâu năm sum suê tươi tốt ven đường, Đông Phương giáo chủ đứng trên đỉnh ngọn cây, nhìn xuống Kì Sam đang ở trong xe, nói: “Tầm viễn tử vi màu vàng kia làm điểm tới, thử xem xe cậu trước, hay ta trước.”

Trong nháy mắt Kì Sam bỗng cảm thấy vô cùng hối hận, chính mình đề nghị ra ngoài, thậm chí ban đầu còn hy vọng Đông Phương học lái xe, coi bộ bây giờ đã hoàn toàn sai chủ ý lúc trước....

“Kì công tử, nghĩ thế nào?”

“Được rồi, tôi mà thắng thì anh phải đáp ứng một điều kiện của tôi.”

“Chỉ cần cậu có thể thắng.”

Kì Sam ngồi lại trong xe, lấy tiếng còi xe làm hiệu lệnh xuất phát, tăng tốc độ xe lên, lớp xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng bèn nhọn, xe lao vút đi, bỏ lại đằng sau hai vệt khói dài.

Đông Phương bên kia cũng mượn dùng cây ven đường mà nhanh chóng lướt đi. Cây nào bị người nọ chạm qua, cành lá mới chỉ vừa kịp lay động, thì thân ảnh hồng sắc đã sớm dừng ở ngọn cây đằng trước, nhanh tới mức người thường không cách nào nhìn rõ động tác.

Cuộc đua nói thẳng ra thì cùng lắm chỉ hơn trăm mét, muốn biết tốc độ nhanh nhất của 1 chiếc xe hiện đại với khinh công đệ nhất vô lâm bên nào hơn, cũng không tốn đến thời gian 1 chén trà.

Phanh lại xe, Kì Sam đồng thời nhìn sang, đã thấy Đông Phương đứng bên đường tươi cười với hắn.

“Phạt thua thế nào đây?”

“Thì phạt tôi....không ép anh học lái xe nữa, được không?”

“Bổn tọa vốn không muốn học, người có năng lực làm khó dễ được ta, lời ấy của công tử thật không công bằng.”

“Phải, giáo chủ đại nhân dạy phải. Nguyên ý nghe theo giáo chủ xử lý, ngài muốn phạt ra sao đều được cả.”

(Tiểu Dạ: Vẹo quá, nghe nổi cả da gà =..=)

“Ta tạm thời chưa nghĩ ra.”

Kì Sam ngả đầu vào vai Đông Phương, ghé vào bên tai y, nói: “Chi bằng phạt tôi lần sau anh kêu “dừng” thì tôi sẽ buông ra, đề nghị này thấy thế nào?”

(Tiểu Dạ: nào nào, có gái nào không hiểu cái lời “ám muội” này không? Cái từ “dừng” này không phải tự nhiên mà cho vô nháy nháy đâu nha ~ ~ *cười gian*)

Đông Phương giáo chủ nghiêng người, dễ dàng đẩy người kia ra, thuận tay điểm đằng sau cổ Kì Sam một cái, phất tay áo quay vào trong xe, ngồi lên ghế bên cạnh tay lái.

Kì Sam bị điểm á huyết (huyết nói) chỉ có thể thở dài trong..... cảm lạnh, ai bảo lão bà của hắn là một người bản lĩnh, võ công cao cường thế chứ? Bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người tiến vào trong xe.

“Cho người nói cũng không được.” Đông Phương khẽ hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới yêu cầu giải huyết đạo của Kì Sam, đem tâm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nhông nhẽ không xong thì dùng “bạo lực” vậy. Kì Sam đơn giản “đã phóng lao thì phải theo lao” (*), vươn người lên tóm lấy cổ Đông Phương, kéo y lại gần, hôn sâu xuống.

(*) Câu gốc thực ra là: ” phá bình tử phá suất” có chỗ nó ghi là “vò đã mẻ lại sứ”. Nói thật là ta chịu lun (_) , tình yêu nào biết thì báo ta nha ~ ~:”>

Cho nên mới nói, trận người – xe đại chiến này, ai là người thắng cuộc cuối cùng....còn phải xét đã. =))

Hắn cười đến tà mị, âm thanh nhiễm màu tịnh dục gợi cảm vang lên trong xe: "Là do anh nói phải nhanh, lão bà...."

Phóng xe như bão táp đến tốc độ tối đa, mà dù có đi nhanh hơn nữa, thì... lộ trình cũng chẳng thể ngắn lại, bỗng nhiên Kì Sam đột ngột quẹo tay lái, ra khỏi đường cao tốc mà rẽ vào một con đường nhỏ.

"Đường này đâu phải đường ban đầu, định đi ra chỗ nào sao?"

"Đường tắt"

Giọng của Kì Sam đột nhiên trở nên khàn khàn khiến Đông Phương phải liếc qua xem thế nào, đang định hỏi nhưng cuối cùng không nói gì thêm nữa, tránh quấy rầy hắn lái xe.

Ven đường, đừng nói là xe, ngay cả bóng người cũng không có. Hai bên đường mọc đầy cỏ hoang cao đến thất lững, trông xa thấy có tấm ván gỗ viết trên vài dòng thông báo, nhìn có vẻ giống một nơi chưa bị khai phá xây dựng.

Kì Sam dừng xe lại, nơi này hoang vắng đến mức trước không nhà, sau không lều, ngay đến cả âm thanh xe cộ cũng không nghe thấy nữa.

"Sao tự dưng lại dừng lại chỗ này?"

Đông Phương quay sang hỏi hắn, Kì Sam tháo đai an toàn ra, nghiêng người qua chỗ Đông Phương, hôn.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể nhần nại lâu như vậy.....Anh không biết biểu tình vừa nãy của anh đẹp đến mức nào đâu."

"Nhưng bây giờ đang ở trong xe mà.... A!"

Kì Sam đẩy Đông Phương ngã xuống, chính mình thì nằm đè lên trên người y, tiếp tục cúi đầu hôn xuống, hai tay cũng không nhàn rỗi, một bên khơi lên tình dục của Đông Phương, một bên thì kéo trường bào lẫn y bào ra, tham nhập vào tiết khố.

"Kì Sam....." Đông Phương nhìn ra phía cửa sổ xe "Sẽ bị nhìn thấy."

"Đừng lo, nơi này không có ai."

Dứt lời, tiết khố theo câu trả lời thoát ly thân thể Đông Phương, phần thân dưới lớp lụa mỏng như ẩn như hiện, câu dẫn đến mê người. Kì Sam cởi bỏ trường bào, tay theo đó với vào ngực, trêu đùa điểm mẫn cảm của người nọ.

"Uhm...."

"Nơi này của anh thật mê người...."

Chỉ một câu mà khiến cho Đông Phương ngượng đến đỏ hồng cả người, đẩy Kì Sam đang dùng tay không ngừng xoa nắn ngực mình. Kì Sam lại hôn lên phần thân dưới của y.

"Không cần!"

Đông Phương lúc này mới bắt giác nhận ra chỗ mê người mà Kì Sam nói là nơi nào, nhất thời sợ hãi cùng với thẹn thùng xen lẫn cùng một lúc, giây dựa muốn ngồi xuống ngăn lại, nhưng vẫn còn bị đai an toàn cản trở, không chỉ hơi thở đã trở nên hỗn loạn, đến mức thở không ra hơi, mà tầm mắt cũng bị tầng tầng lớp lớp quần áo trên người ngăn cản.

Y ghen ngào tuôn ra dòng nước mắt, cầu xin Kì Sam: "Đừng nhìn, không nên nhìn...."

"Ở trước mặt tôi, anh không cần bận tâm, cứ tin tôi."

Hai chân Đông Phương bị tách ra vòng sang hai bên Kì Sam, vẫn như trước không kìm được mà run rẩy. Kì Sam thương tiếc vuốt ve phần trên bị liếm láp đến ẩm ướt, ánh mắt nhìn vào Đông Phương đầy kiên định mà cũng ngập tràn tình cảm sâu sắc.

"Thật xấu."

Đông Phương đối với cơ thể của mình lúc nào cũng tự ti, cực kỳ không muốn Kì Sam nhìn tới nơi đó. Ban ngày ở nhà, hai người hiếm khi có cử chỉ thân mật, mà kể cả có, chỉ cần Đông Phương ngăn cản, Kì Sam sẽ nghe theo lời y, không chăm chú nơi đó. Ban đêm tắt đèn thì có thể thoải mái hơn một chút. Nhưng kể từ lúc đó trở đi, có nên xem hay không, Kì Sam so với bản thân Đông Phương sớm đã muốn biết rõ ràng ra sao rồi.

Giống như những người đang yêu, đều có chung một suy nghĩ, dĩ nhiên không muốn đối phương nhìn thấy bất cứ mặt không tốt nào của mình, Đông Phương giáo chủ đương nhiên không ngoại lệ. Nhưng Kì Sam lại thấy sự phản ứng đó của Đông Phương rất đáng yêu.

“Đáng lẽ ra lúc này anh không nên để ý đến chuyện này chứ?”

Dùng lời nói để phân tán đi sự chú ý của Đông Phương, ngón tay Kì Sam lúc này bất ngờ tiến vào khẩu huyết đang khép kín, cùng lúc đó lại hôn lên đôi môi Đông Phương, ngăn lại tiếng hừ nhẹ từ người nọ.

Không gian nhỏ hẹp trên xe quả thật được phát huy đủ trăm phần trăm, bởi thế Kì Sam chỉ có thể dùng tư thế ngồi ngay phía trước Đông Phương mà tiến vào, tại thời điểm hấn ra vào, thân xe cũng chuyển động, không còn nghi ngờ gì nữa, điều này đối với Đông Phương quả thật là một sự tra tấn.

“Ah a.....Kì Sam!”

“Sao vậy?” Kì Sam không chút để ý trả lời, cắn lên cần cổ Đông Phương một cái, khiến cho một vùng trắng nõn trở nên đỏ ửng.

“Cậu nhanh lên.....”

Không đợi Đông Phương nói hết, tần suất của Kì Sam đã nhanh hơn. Mỗi lần va chạm đều vừa nặng vừa sâu, hung hăng xỏ xuyên qua nơi yếu ớt, khiến cho Đông Phương nghẹn ngào không nói được gì.

Hắn cười đến tà mị, âm thanh nhiễm màu tình dục gợi cảm vang lên trong xe: “Là do anh nói phải nhanh, lão bà....”

“Bổn tọa muốn người...chấm dứt nhanh chóng! A....”

Rõ ràng bình thường thì tố chất cơ thể vô cùng tốt, hơn nữa còn là Đông Phương giáo chủ võ công cao thủ, nhưng ở thời điểm nào đó thì lại có vẻ cực kỳ yếu ớt. Mà cái “thời điểm nào đó” ấy, giống như lúc này đây, khi bị Kì Sam áp chế.

Những lúc như thế này, cá tính kiêu lời cao ngạo ngày xưa đã bị thay thế bằng giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại, làm cho Kì Sam muốn hung hăng khi dễ y. Nhưng dù ra sao, thì kẻ bại trận vẫn luôn là Kì Sam, trong thâm tâm luôn luyến tiếc muốn được thực sự “bắt nạt” người nọ.

Để xứng đáng làm người yêu thì điều quan trọng nhất chính là: Bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu, đều phải hiểu được chính xác trong lời nói người kia là muốn hay không muốn, thích hay chán ghét, lúc nào là thật, khi nào là giả.

Cho nên đến khi Đông Phương dù thế nào cũng không mở miệng năn nỉ Kì Sam, mà ngược lại cắn môi dưới, yên lặng chịu đựng, Kì Sam ngay lập tức hiểu rõ bây giờ nên dừng lại.

Hắn lặp lại động tác, trườn sát thêm mấy chục cái vào nơi trọng yếu kia, cho đến khi Đông Phương mang theo giọng mũi ngọt nị, co rút thân thể, mới bắn thẳng toàn bộ vào bên trong, chấm dứt cái trận không phân biệt địa điểm hoan ái này.

Rõ ràng là bị “yêu thương” quá độ nên huyết khẩu tội nghiệp hơi hơi mở ra, chất lỏng màu trắng hòa lẫn đỏ tươi chậm rãi chảy xuống, hình ảnh này quả thật khiến người ta phải phun máu.

Kì Sam vất vả “trấn an” lại hạ thân vừa bị “xao động”. Đông Phương sớm đã mỗi mết không chịu nổi, tình triêu chưa lui mà trên mặt đã mang theo bộ dạng ngái ngủ. Ban sáng mới bị Kì Sam “ăn” một lần, lại không như hấn lần ra ngủ trưa, lúc này không chống đỡ được cơn buồn ngủ là lẽ dĩ nhiên.

“Giờ về rồi sao?” Đông Phương miễn cưỡng nâng mắt lên hỏi Kì Sam.

Kì Sam xoa xoa hai má, trấn an y: “Ừ, về nhà. Anh cứ ngủ một chút đi.”

Được Kì Sam cam đoan, Đông Phương lúc này mới yên tâm nhắm mắt lại, cuộn mình lên ghế, say ngủ. Kì Sam khởi động xe một lần nữa, bon bon lái về nhà.

24. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 24: Tay Làm, Hàm Nhai

Giời ơi cầu hôn rầu

~ XD

Khi quý thứ 3 kết thúc, từ một công ty tư nhân nhỏ, Kì Sam dẫn dắt Trần Trác cùng Thù Ninh, kiếm được rất nhiều lợi nhuận. Thế cho nên hắn tiếp tục thông báo tuyển dụng thêm hai người nhân viên làm hậu cần, lại thuê thêm một gian đầy đủ thiết bị ở tầng lầu này nữa, không chỉ có văn phòng riêng, mà ở sảnh ngoài còn bố trí cả phòng khách, bốn người công nhân viên thì cứ theo đó phân chia ra mỗi vị trí ở đại sảnh theo ý của hắn.

Nói chung so với chỉ làm việc như trước thì giờ xứng đáng với chức vụ hơn nhiều rồi, lại còn cho các công ty nhỏ hơn thuê phòng, mỗi năm xuống thu tiền thuê, số tiền cũng là quá đủ.

Sau đó Kì Sam còn mua một ngôi biệt thự ngay dưới sườn núi, sau khi sửa chữa, cuối năm mang theo Đông Phương cùng Thịch Viên, hai người một mèo song song bước vào.

Khu phòng trọ nhỏ giờ đã sang tên, coi như là quà cưới dành cho Trần Trác và Đào Lộ -hai người sắp sửa kết hôn, đổi lại chính là một câu hùng hồn của cậu ta: "Huynh đệ với nhau em sẽ không bao giờ thất sủng anh!". Kì Sam chỉ là vô tình mà nhận được nhân viên có tâm, chẳng qua có hiệu quả như vậy thật khiến người ta vui mừng, điều này cũng chứng minh lúc hắn ra khỏi trường đại học, mang theo đứa em trai nhỏ này, quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Như sáng sớm ngày đó đi leo núi, cũng như mang theo cả Thịch Viên nằm ngoan ngoan trong ba lô, còn có nhân vật trọng yếu – mấu chốt khiến Kì Sam lên núi lần này: Đông Phương.

Người nọ vẫn y như lần đầu tiên Kì Sam nhìn thấy: y bào đỏ tươi tung bay trong gió núi, hòa cùng mái tóc đen dài phiêu động, tuấn dật phi phàm. Kì Sam cũng không ăn mặc phong phanh như mùa xuân năm đó đơn giản, mà khoác thêm một cái áo dài, lại quàng một chiếc khăn ba màu: đỏ-trắng-đen.

Thịch Viên cũng đã lớn hơn rồi, cân nặng tỉ lệ thuận với cái đầu, không chạy chơi lung tung, chỉ biếng nhác nằm dưới tán cây, trên ba lô, gả gặt ngủ, coi bộ không muốn ra chỗ thăm cỏ ươt dầm sương nữa.

Chỗ lúc trước làm cho Thịch Viên lẩn lẩn, hiện nay trên bề mặt đá cũng bắt đầu mọc ra cỏ dại, lại thêm khí hậu, nên cũng sắp héo rũ ố vàng.

"Nếu lúc đó tôi không gặp được anh ở trong này, có lẽ sẽ không thành công được như bây giờ. Với ý tưởng lẩn suy nghĩ của mà anh lại phải chịu thiệt ở nhà như vậy, không khỏi cảm thấy có chút đáng tiếc." Kì Sam nhìn về phía Đông Phương, giọng nói đầy vẻ cảm động.

Sự nghiệp của Kì Sam thành công, thì Đông Phương chính là một công thần giấu mặt. Có rất nhiều chuyện mà một người không thể giải quyết toàn bộ, Kì Sam chính là một người trẻ tuổi có năng lực lẫn quyết đoán xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng như thế. Đông Phương lúc nào cũng bình tĩnh tỉnh táo, sáng suốt mà sắc bén, những ý kiến quan điểm xung quanh về lợi ích của bản thân thường làm cho sức phán đoán người ta dao động, nếu chỉ một mình Kì Sam tự lập, đương nhiên cũng đạt được thành tựu, nhưng tuyệt đối sẽ không thể đạt được tất cả chỉ trong hai ba năm ngắn ngủi như thế này.

Đông Phương cũng không để ý lời của hắn, thản nhiên trả lời: "Người mà mất đi cái này, tất sẽ có được cái khác. Tôi ở trong thế giới này của cậu, đã có được thứ tốt nhất, những cái khác đối với tôi đều không quan trọng nữa."

Kì Sam tự mãn cười: "Thứ có thể khiến anh bỏ đi tất cả ấy, là tôi, đúng không?"

Đông Phương giáo chủ liếc hẳn, khẽ nhếch môi, ngón tay thon dài chỉ sang bên cạnh: "Là nó." (aka Thịt Viên)

(Tiểu Dạ: hớ chưa~~ hớ chưa anh =)))

Kì Sam lấy từ trong người ra một cái gì đó, ném một phát trúng ngay balô, mèo trắng nhỏ vô tội bị quấy rầy giấc ngủ hừ hừ mấy tiếng, lấy tay vuốt vuốt đầu vài cái, sau đó giương mắt mắng chủ nhân nhà mình vô duyên vô cớ kiểm chuyện với nó, meo một câu dữ dội, rồi tiếp tục lim dim ngủ.

Cái này là trả thù trắng trợn mà — mèo nhỏ mập mạp chỉ vì một câu của giáo chủ đại nhân, mà được "sủng hạnh" maximum thành mục tiêu ghen ăn tức ở của Kì công tử.

"Bắt nạt con mèo nhỏ này, cậu không sợ bị người ta chê cười à."

Đông Phương đang muốn bước ra chỗ tán cây nơi Thịt Viên đang nằm, tay lại bị Kì Sam kéo lại. Ngay lập tức một chiếc nhẫn bạc được đeo vào ngón áp út bên tay trái y. Y hoang mang nhìn về phía Kì Sam, ngạc nhiên đến mức không biết nên nói gì.

"Đây là nhẫn cầu hôn, anh có nguyện ý cùng tôi sống hết cuộc đời này không?" Kì Sam tươi cười nhìn Đông Phương, ánh mắt chân thành, nghiêm túc.

Đông Phương cổ vể như hiểu được vài phần ý tứ trong lời hắn nói, nhưng vẫn không dám tin mà hỏi lại: "Cầu hôn?"

Kì Sam đặt một cái nhẫn khác vào tay Đông Phương: "Nếu anh đồng ý, thì đeo lại cho tôi. Chúng chính là thứ chứng minh cho tình yêu suốt đời của cả hai người."

"Tôi....có thể ư?" Hạnh phúc ngay trước mắt như thế này khiến Đông Phương giáo chủ bỗng nhiên trở nên e dè nhút nhát.

Con người đa phần là vậy, càng để ý bao nhiêu, thì càng e ngại không dám dễ dàng chạm vào bấy nhiêu.

"Anh có tin tôi hay không?"

"Tất nhiên tin."

"Vậy còn gì phải do dự nữa?"

Đông Phương nhỏn cười, đeo nhẫn vào cho Kì Sam.

"Thịt Viên là người làm chứng cho chúng ta." Kì Sam bế mèo lên, vỗ vỗ đầu nó, đặt nó ngồi xuống, sau đó kéo Đông Phương hướng về phía mặt trời mọc, quỳ xuống: "Trời đất chứng giám, hôm nay Kì Sam ta và Đông Phương Bất Bại cùng nhau nắm tay, nguyện chung sống suốt đời, không bao giờ rời xa, sống chết cùng hưởng."

"Ta cũng ước nguyện như vậy."

Hai người song song lễ bái ba lần, lễ bái thiên địa rồi sau đó phu phu giao bái. Lễ nghiã trong đó đọng đầy tình cảm chân thành, nên không chỉ vì đơn giản mà có thể xem thường được. Không có cha mẹ hai bên lẫn khách khứa, cũng chẳng có rượu tiệc ê hề, nhưng đây chính là một hôn lễ đẹp nhất, viên mãn nhất.

"Tập tục truyền thống đã xong, giờ chúng ta đến phần hiện đại, đi đóng dấu."

Khuôn mặt Đông Phương đang đỏ ửng lên vì vui sướng, chỉ cảm thấy tâm trí lẫn cơ thể đều đang lâng lâng, cứ như là mơ vậy, lo sợ nếu hé miệng thì sẽ tỉnh mộng đẹp, nên nghe Kì Sam nói, cười đến dịu dàng, dùng ánh mắt cong cong hỏi Kì Sam: Con dấu làm cái gì?

Kì Sam ôn lấy thắt lưng người nọ, kéo người nọ lại gần, hôn lên đôi môi Đông Phương.

Thịt Viên xoay lại chỗ ba lô, cái đuôi đằng sau tung tủy vung lên vung xuống, nhìn thấy thứ gì đó màu đỏ lấp ló trong bụi cỏ, liền kêu kêu ra. Hóa ra nó chính là một cái hộp nhung nhỏ, là chiếc hộp đựng nhẫn, và cũng chính là thứ Kì Sam dùng để ném nó lúc nãy.

25. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 25: Gặp Gỡ Mọi Người

Phía sau nhà mới trồng một dãy trúc thành một rào chắn hình vòng cung, ở bên trong đào vài cái mương nhỏ dùng để ngăn rắn rết. Sau về đằng sau nữa là rừng núi, cây cối dọc theo sườn dốc mọc thẳng tắp, càng lên cao lại càng thêm rậm rạp. Đường lớn chỉ kéo dài đến khu nhỏ này, lân cận còn có khoảng mười ngôi biệt thự, đều cách nhau một khoảng khá, không tính là hàng xóm làng giềng được, mà cũng riêng tư yên tĩnh. Lên trên nữa chính là đường núi gập ghềnh, xe không thể lên.

Dưới đường lớn có người dân trồng ô mai xung quanh để đem bán, từ trên cửa sổ nhà Kì Sam nhìn ra ngoài, có thể thấy được những tán lá xanh ngắt, lấp ló sắc đỏ của những trái ô mai. Bên đường còn dựng vài chiếc lều con, cho mấy người làm thuê ở tạm, phía ngoài kê bàn, thêm cả biển quảng cáo điện tử, cách làm mới mẻ này rất thu hút người vào mua.

Sau khi được nghỉ dịp cuối năm, Trần Trác dắt vợ chưa cưới của mình là Đào Lộ, cùng với Thù Ninh, xuôi theo vườn ô mai, tới nhà Kì Sam chúc mừng. Cả ba đều nghĩ quà mừng tân gia ngoại trừ đồ gia dụng hay trang sức, thì hoa quả trái cây vẫn chiếm đa số, đến nhà người ta sao có thể đi tay không, nên rất cuộc, Trần Trác hai tay hai túi ô mai lủng lẳng bên hông, hùng dũng bước đi.

“Mấy người muốn chuyển nhà tới đây ở cùng nhau tiếp hả?”

“Hắc hắc! Kì ca, phòng anh dù sao cũng nhiều, bọn em mà dùng thì bọn chúng lại chẳng xúc động dạt dào ấy chứ.” Trần Trác cười hi hi, lách qua Kì Sam đang mở cửa cho bọn họ, xuyên qua vườn hoa tới nhà chính, phóng thẳng vào phòng khách, vứt người cái phịch xuống sôphá: ” Nếu biết trước đi lâu như vậy mới đến, thì em lái xe một mạch đến đây luôn cho xong....”

Trong lúc Kì Sam pha trà, thì Thù Ninh cùng Đào Lộ đem mấy thứ vừa mua mang vào trong bếp, hoa quả gì gì đó.

Sắp xếp xong xuôi, Đào Lộ không chút lưu tình cho tên chồng sắp cưới đang nằm như chết rồi một đạp:”Con trai mà hơi tí mà mệt với chả mỗi, bắt con gái bọn tôi làm bao việc.”

“ Mẹ sắp nhỏ tình lực dồi dào lắm cơ mà.....Làm xong vẫn thừa ra cho người ta một đạp lại còn.”

Thù Ninh điềm nhiên nâng chén trà nhấp một ngụm, tựa lưng vào ghế xem hai anh chị kia liếc mắt đưa tình, bình thản như không.

Ngôi nhà vốn im lặng giờ trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Đông Phương từ trên tầng bước xuống, Thịch Viên theo sát đằng sau y, trông cứ như người hầu nhỏ. Cũng vì Kì Sam, nên y đối với ba người đột nhiên tới chơi kia cũng không tính xa lạ gì nữa, giờ gặp nhau cũng có thể khe khẽ cười, chấp nhận đón tiếp.

Mọi người vui vẻ ầm ĩ một chút, chốc lát sau đã bắt đầu chuẩn bị làm cơm trưa, mấy người kia sáng sớm đã ra chợ mua hải sản tươi sống, sau đó sang chợ khác mua thức ăn dùng để nấu lẩu rồi một mạch thẳng tiến biệt thự Kì Sam, chính thức khai mạc đại tiệc.

Thế nên Kì Sam và Trần Trác bị hai cô đẩy đi rửa hải sản, còn họ thì làm thức ăn, riêng Đông Phương được ưu ái vô cùng giao cho nhiệm vụ đơn giản nhất: dọn bàn ăn, lấy bát đĩa.

“Có cần ta giúp không?” Dọn bàn ăn xong xuôi, Đông Phương bước đến bên cạnh Kì Sam, hỏi.

“Không cần đâu, mấy thứ này tanh lắm, anh cứ ra phòng khách đi.”

Kì Sam vừa nói xong, lập tức xung quanh nhốn nháo hẳn lên.

Trần Trác trưng ra vẻ mặt vô cùng nguy hiểm, huýt huýt sáo.

Đào Lộ nhìn Trần Trác đầy kì thị, sau lắc lắc đầu: “Đều cùng là người yêu a, tại sao chỉ có mình lại vớ phải hàng phé phẩm chứ?”

“Hàng phé phẩm là nói ai vậy?”

” Người nào vừa trả lời chính là hàng phế phẩm.”

” Đào Lộ, đừng dừng nặng tay như vậy nghen!” Thù Ninh nhắc nhở cô, nhưng biểu tình trên mặt hoàn toàn là cười trên sự đau khổ của người khác. ” Em nói này Kì ca, ngâm nước nhiều quá sẽ bị nhăn ngón tay đấy, anh nếu mà xong rồi thì qua đây rửa thức ăn dùm em được không?”

” Vậy sao? Nếu cậu không muốn rửa sạch, thì lát nữa chỉ cần ngồi nhìn bọn anh ăn là được.”

” Ê, cô có phân biệt đối xử thì cũng không cần phải rõ ràng như thế chứ....”

Đông Phương đứng bên cạnh Kì Sam, nghe lời hần nói thực sự không nhúng tay vào, chỉ giúp mọi người bày đồ ra bàn ăn.

Khi ăn năm người chia làm hai trường hợp, Kì Sam gấp cho Đông Phương cả thịt lẫn rau, chất thành một đống, còn bốc khối nghi ngút. Trong bát Đào Lộ cũng được Trần Trác gấp cho, chẳng cần tự mình ra tay. Còn lại Thù Ninh cô đơn lẻ bóng, không gấp cho ai mà cũng chẳng có ai gấp cho, một bên ai oán hồng nhan bạc phận, một bên thì ăn đến quên trời quên đất.

Kỳ thật dưới chân bàn còn một người độc thân nữa.

” Thịt Viên cứng, hai chúng ta thành couple nhé?” Thù Ninh bế mèo lên trên bàn, để nó ngồi cạnh mình.

“Meo ~”

Vì thế trên bàn cơm có thêm một vật trắng trắng, lúc đầu còn ngoan ngoãn ăn thức ăn của mèo trước mặt, nhưng rất nhanh, cục cứng đã bị đĩa hải sản rù quấy, nhoi nhoi người chuẩn bị tấn công.

” Ê! Thù Ninh, cô cố ý phá hoại đúng không?” Trần Trác kêu to, dùng tay cản mèo lại ” Nhóc kia, nếu muốn thì kêu một tiếng “ca ca” xem, được thì anh cho nhóc một chút?”

“Thịt Viên, cản hần!”

“Meo!”

“Á.....Cái áo khoác yêu thích nhất của tôi....Xuống mau xuống mau.”

Bên này gà bay chó sủa, bên kia có ba người hoàn toàn không ảnh hưởng gì, chỉ tập trung càn quét đồ ăn trên bàn. Kì Sam liên tục bóc tôm, Đào Lộ không ngừng gấp rau gấp thịt, không thèm nhìn đến Trần Trác đang thắm thương như con cò hương.

” Cô sao lại không giúp cậu ta?” Đông Phương thấy cô vừa ăn lại còn vừa vỗ tay khen ngợi, không khỏi cảm thấy kì quái: “Hai người không phải vợ chồng sao?”

Đào Lộ húp xong ngụm canh, hua hua tay, tỏ vẻ chán không thèm khinh:” Tên đó cứ mở miệng ra là nguy hiểm rồi, y học cũng bó tay.”

Kì Sam đưa thịt tôm đến bên miệng Đông Phương, ý bảo y ăn đi: ” Chúng ta cứ ăn, kệ bọn họ.”

26. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 26: Đùa Vui Nhỏ, Tình Cảm Lớn

Kì Sam chưa bao giờ nói về lai lịch của Đông Phương cho đám người Trần Trác, đối với phong cách ăn mặc của y chỉ đơn giản nói là ý thích cá nhân, bản thân hần cũng thích y mặc như vậy. Sếp đã nói như thế, đương nhiên không ai phản đối, huống hồ Trần Trác và Thù Ninh cũng không phải những người cổ hủ rởn tuếch.

Còn về tính hướng của Đông Phương, Kì Sam không có ý giấu diếm, điều đó không cần hần nói, trong lòng mọi người có thể hiểu được, cũng cùng biết ý không nói ra, mà họ cũng ngầm hiểu nhau, không đề cập tới vấn đề này.

Thù Ninh thì khỏi phải nói, khi cô còn đang làm ở siêu thị thì đã nhìn ra được giới tính của Đông Phương. Còn Trần Trác lần đầu tiên nhìn thấy Đông Phương thì không thực sự chú ý, chỉ một lòng đòi tới đòi lui

kháng nghị Kì Sam, dù sau đó còn ngồi ăn cơm cùng bàn, nhưng cũng không để tâm tới. Tới khi được Đào Lộ nói cho mới biết “chị dâu” thần thánh của mình hóa ra là nam nhân.

Nhưng dù là thế, bọn họ đều không để ý quá nhiều tới chi tiết đó. Ba người thường xuyên đến biệt thự Kì Sam chơi, cùng kêu Đông Phương là “chị dâu”, mà lại còn kêu rất chi là vui mừng.

Không thể không nói, giáo chủ đại nhân thỉnh thoảng vẫn khá là đề phòng Thù Ninh, nguyên nhân là vì lời nói mang hàm ý cực kỳ khiêu khích của cô khi ở siêu thị.

Có vài ngày, Thù Ninh thường tới gặp sếp, nói là nghiên cứu địa hình, hơn nữa còn thích làm mấy cái động tác thân mật với Kì Sam trước mặt Đông Phương. Ví dụ như bám vào cánh tay hắn, thanh âm nói chuyện hoàn toàn không hợp với hình tượng giỏi giang chín chắn, nũng nịu cứ như nữ sinh tuổi mười bảy thanh xuân mơ mộng, trò đùa dai này làm cho lộ dấu chưa được ủ tới nồng độ cao nhất.

Đối với Thù Ninh, thì hành động đó chỉ coi là đùa vui thôi. Cơ mà với Đông Phương giáo chủ nhà ta, thì thành “ngựa thịt gọi đòn.”

Người ta nói: Quá tam ba bận, nhưng Đông Phương thì lại chẳng dễ dàng bỏ qua cái hành động xảy xa đến lần thứ ba trước mặt y thế kia.

Nhân cơ hội được Kì Sam ngầm đồng ý, Thù Ninh trong hai ngày chuẩn bị đến gần Kì Sam lần thứ ba, Đông Phương bắn hạt quả nho trong đám hoa quả trên bàn dùng để đãi khách vào đầu gối của cô. Vừa mới đứng lên bước được nửa bước ra chỗ Kì Sam, Thù Ninh đã lảo đảo ngã ngựa lên sôpha, tuy rằng không bị thương, nhưng đối với con gái, thì thà bị đau còn hơn bị mất hình tượng.

Bị hãm hại mà không biết khiến Thù Ninh ai oán không thôi.

Kì Sam mỉm môi nhin cười, tốt bụng dời mắt làm bộ không thấy cảnh vừa xong.

Đông Phương giáo chủ ôm mèo, dứt khoát cho nó ăn.

Từ đó về sau, “Quá tam ba bận” Thù Ninh đã phải trải qua những tháng ngày khổ sở bị ai, cổ họng đột nhiên không phát ra tiếng, thân thể bỗng dưng cứng ngắc lại không cử động được khiến một loạt tật xấu trên người cô xuất hiện. Người nào đó ném trái xoan ba lần gian khổ chỉ biết thở dài: Quả nhiên quá ba lần sẽ bị trời phạt a.....

“Sếp à, chất xám của em trong một đêm đều kết hết tinh hoa vào đây đó, em tan ca xong còn phải qua chỗ anh vất vả làm việc, tốt xấu gì anh cũng cho em thêm chút tiền thưởng đi chứ.....”

“Kết quả làm việc đâu?”

“Anh thấy có đạt yêu cầu không?”

“Không.”

Sếp Kì chỉ cần một câu, nhân viên đang khóc lóc kể khổ ngay lập tức biết ý: “Coi như trả trước tiền lương đi, em sẽ tiếp tục cố gắng mà.....”

Khi “chị dâu” của Thù Ninh trước mặt cô ôm lấy sếp nhà cô hun ngay một phát thị uy, cô rút cuộc ai oán lệ rơi hướng sếp đang phát tay kêu mình té đi giờ bốn ngón ra — tăng lương thêm 4 số đi.

Sau khi hôn đoạt lại quyền chủ động, Kì Sam tinh lực dạt dào giờ thẳng ngón trở, quơ quơ: Một giá không đổi.

Không cần nhờ cô, Kì Sam cũng có thể tự mình dỗ dành lão bà. Dĩ nhiên không có tác động bên ngoài thì tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Bị dùng xong rồi đá như thế, Thù Ninh uất ức phun trào, giờ ra hai ngón tay như hai cái kéo: hai số! Sau đó làm động tác “Nghỉ việc”, nắm một quai túi xách, rút lui.

Sự thật là bởi Kì Sam không để ý tới sự cầu xin của Đông Phương, anh dũng quá nên không biết tiết chế, bị Đông Phương giáo chủ quăng cho cái nhìn lạnh lẽo, không còn cách nào khác đành nhờ sự giúp đỡ của nhân viên, giả vờ “xuất tường”, mượn nó để kích thích ái nhân kiêu ngạo của mình hòa hoãn lại.

Chỉ có Trần Trác là đáng thương, sau này lại bị áp bức thôi à.

27. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 27: Đại Tiệc Thỏa Thích

Giáo chủ đại nhân bị nói trúng, thẹn quá hóa giận, vẫn dụ dằng tựa bên Kì Sam, nhưng khuôn mặt lại lạnh tanh hừ một tiếng: “Trong thiên hạ đâu chỉ mình cậu họ Kì, bốn tọa dùng cái họ này, chẳng có ý gì sâu xa cả.”

....

Lúc đầu khi Đông Phương điền giấy cấp chứng minh nhân dân, Kì Sam còn chưa mua biệt thự dưới chân núi, nên khi bưu điện gửi tới, dĩ nhiên là ở địa chỉ khu tập thể cũ, vừa đúng lúc có mặt Trần Trác, vậy nên thuận tiện mang đến cho Kì Sam luôn.

Mở giấy chứng nhận ra, đầu tiên đương nhiên là xem xét giới tính, khi xác định tất cả đều là “nam”, Kì Sam mới yên tâm. Khi điền đơn, hẳn cố ý viết chữ to, rộng, xấu xấu một chút, chỉ sợ người ta chỉ chú ý đến cái ảnh chụp tóc dài, mà xem nhẹ việc xác định giới tính.

Trên thực tế, con trai để tóc dài ở một số nước Châu Âu có rất nhiều, căn bản chẳng có gì lạ. Trung Quốc tuy rằng cũng có, nhưng lại cực kì hiếm.

Mặt trước ghi tên, Kì Sam hỏi ý kiến của Đông Phương, để tự ý quyết định, cuối cùng lấy tên Kì Bách. Vì họ khẩu là nhập vào nhà Kì Sam, thế nên lấy thân phận là anh trai Kì Sam. Kì Sam lúc đầu còn tưởng rằng thủ tục kiểu này phức tạp rắc rối lắm, rốt cuộc chỉ cần giải quyết được một nơi, thì các thứ khác đều dễ dàng.

Về tên gọi, dĩ nhiên không thể dùng tên thật là “Đông Phương Bất Bại” được. Bốn chữ này dễ khiến người thời nay chú ý, hơn nữa một người hiện đại lại có cái tên nổi tiếng như vậy, sẽ khiến dư luận chú ý.

Thảo luận đề tài này là khi hai người đang ăn cơm, Kì Sam nghe xong bụng bát xuống, tựa lưng vào ghế, kéo Đông Phương ngồi lên đùi mình, ôm lấy y, cười đắc ý vô cùng.

“Khi đó tôi còn chưa nói muốn kết hôn với anh, mà đã theo họ chồng, vậy là anh chịu thiệt nhiều hơn, hay là tôi hơn?”

Giáo chủ đại nhân bị nói trúng, thẹn quá hóa giận, vẫn dụ dằng tựa bên Kì Sam, nhưng khuôn mặt lại lạnh tanh hừ một tiếng: “Trong thiên hạ đâu chỉ mình cậu họ Kì, bốn tọa dùng cái họ này, chẳng có ý gì sâu xa cả.”

” Vậy sao.....Không có ý gì ư.....” Kì Sam cố ý kéo dài giọng “Còn cái này nữa, tại sao lại không đặt là Kì Đông hay Kì Phương?”

“Bách và Bại đồng âm với nhau.”

“Vậy tại sao không lấy “Bách” (: số 100) mà lại có người cứ khư khư lấy “Bách” là cây “Bách”(: Tên 1 loại cây) ấy nhỉ..... Có lẽ nào, vì Sam Bách đều cùng loại, đều là họ nhà cây?”

Đông Phương giáo chủ quay đầu liếc hẩn một cái, lấy đũa gấp thức ăn nhét vào miệng Kì Sam, ngăn hẩn tiếp tục trêu chọc mình. Thanh âm có chút tàn nhẫn:” Đừng có vừa ăn vừa nói, tập trung vào chuyên môn đi.”

” Cám ơn vợ yêu quan tâm.” Kì Sam phớt lờ, ý cười trên mặt ngày một sâu:”Ăn no chưa?”

Kì Sam đột nhiên hỏi một câu chả liên quan, Đông Phương giật mình, ngoan ngoãn trả lời:”Rồi.”

“Nhưng chồng của anh vẫn còn đói đây này.”

Đông Phương nghe xong liền đứng dậy:”Vậy cậu nhanh ăn cơm đi.”

Kì Sam vòng hai tay qua thắt lưng y, khiến Đông Phương nhất thời không thể động đậy:” Nói ra câu đáng yêu như thế rồi muốn đi là đi được hay sao?”

“Bổn tọa nói như thế lúc nào...Nói cái gì.”

Đông Phương trên đùi Kì Sam vặn vẹo thân thể, hai tay kéo ống tay áo Kì Sam, rõ ràng là muốn giãy ra. Nói thật: Giáo chủ đại nhân chỉ cần đánh ra một chưởng, thì dù cho là mười người như Kì Sam cũng chẳng thể lại gần. Nhưng y sẽ không làm như vậy, thậm chí ở một số thời điểm bị chọc đến phát khóc, cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc động thủ với Kì Sam.

Chính điểm này mới tạo nên thói hư tật xấu của Kì Sam, khiến hắn nhiều khi giống như bây giờ: đã hứng lên thì không kiêng nể bất cứ cái gì.

Hắn khẽ cắn lên vành tai của Đông Phương, bàn tay đang đặt ở thắt lưng theo đó mà cử động, dễ dàng cởi ra tầng tầng lớp lớp quần áo, chạm đến vùng da thịt ấm áp.

Tiếng hô hấp của Đông Phương giáo chủ dần trở nên nặng nề, đuôi mày khòe mi đóng đầy mị ý, quay đầu oán giận trừng mắt nhìn Kì Sam: “Cậu không phải nói mình đói sao?”

“Thế nên tôi mới đang ăn nha, anh không cảm thấy à?”

“Cậu! Cậu...” Nghe hắn nói xong, nháy mắt cả thân thể Đông Phương chợt trở nên cứng ngắc, phía dưới nơi nào đó không thuộc về mình. Cái sự nóng cháy không bình thường ấy khiến y vừa nghĩ đến đã lập tức muốn thoát ra, lại cố tình bị ôm lấy không buông.

Kì Sam để y ngồi dựa vào bàn ăn, hai tay cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người Đông Phương, cẩn thận nhìn ngắm làn da trắng muốt không sót một chỗ, điều khiến người ta chú ý nhất chính là hai viên đỏ sẫm mê người kia.

“Anh nói xem, tôi bắt đầu ăn từ nơi này được không?”

“Câm miệng!”

“À...Thì ra là miệng.”

Kì Sam gian trá cười cười, quay lên bắt lấy đôi môi Đông Phương, dọc theo khớp hàm không rời một tấc, liếm lộng qua một vòng, rồi lại cắn mút, đem đôi môi ban đầu nhột nhột thành đỏ tươi, dưới ánh sáng trở nên ướt át sáng bóng.

“Tiếp theo là ở đâu đây?”

Lúc này Đông Phương mím môi, không trả lời.

“Im lặng nghĩa là để cho chồng quyết định sao? Nếu thế thì tôi sẽ không khách khí đâu nha!”

Dù sao vẫn là do hắn quyết định, mặc kệ giáo chủ đại nhân ý kiến ý cò gì, đêm nay mỹ vị trước mặt, Kì Sam công tử chắc chắn ăn sạch rồi.

__Hoàn chương 27__

– Cây sam:

– Cây bách:

.....

28. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 28

Hai chân Đông Phương bị đặt dựa vào bàn, chỉ có thể dùng hai tay chống lên mặt bàn để giữ cho thân thể cân bằng, tư thế như vậy chính là bộ dáng hoàn toàn “rộng mở”, tùy ý cho Kì Sam “ngắt” lấy. Kì Sam cởi quần y xuống, phía dưới hoàn toàn trần trụi tiếp xúc với mặt bàn bằng đá lạnh lẽo, khiến toàn thân Đông Phương khe khẽ run lên.

Hai chân Đông Phương mới chỉ khép vào, ngay lập tức đã bị Kì Sam mạnh mẽ tách ra, đem hai chân chính mình chen vào ngăn cản động tác của Đông Phương, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa sau lưng để trấn an y, còn

phía trước vẫn tiếp tục tấn công không ngơi nghỉ.

Lưu luyện hôn trên bờ ngực Đông Phương, rồi sau đó chậm rãi đi xuống, theo ánh sáng nơi ngọn đèn Kì Sam cẩn thận nhìn vào nơi vẫn còn lưu lại sẹo kia, không tưởng tượng nổi làm thế nào lại có thể quyết tâm hạ thủ đến vậy. Trong lòng càng thêm thương tiếc Đông Phương, cúi xuống nhẹ nhàng hôn.

Có lẽ là do việc để ý tới nơi đó mà dâng trào tình cảm, Kì Sam lần này không còn đủ kiên nhẫn an ủi dịu dàng như lần trước nữa. Khi Đông Phương đang chìm trong biển tình, hậu huyệt mới chỉ dung nạp được hai ngón tay, Kì Sam một lần nữa hôn môi Đông Phương, làm dời đi lực chú ý của y sau đó lập tức xâm nhập vào.

Kinh ngạc xen lẫn đau đớn khiến Đông Phương bật ra tiếng, cắn vào khoe miệng Kì Sam.

Kì Sam nhanh chóng vòng qua eo y giúp y chống đỡ thân thể, hai chân Đông Phương buông thõng giữa không trung lại bởi va chạm của mặt bàn lấn va chạm trong cơ thể mà lay động liên tục, khiến máu ở hai chân Đông Phương không thể lưu thông, lòng bàn chân trở nên lạnh lẽo. Kì Sam cầm gan bàn chân xoa bóp vài lần, để cặp chân thon dài ấy quãng qua lưng chính mình, càng giúp cho Kì Sam thêm toàn lực chiến đấu.

Chiếc bàn vì động tác của hai người mà khê rung lên, đồ sứ trên bàn đá kêu leng keng, bàn chân mà sát với mặt bàn cũng phát ra tiếng. Hòa lẫn với tiếng thở dốc của Kì Sam, tiếng của Đông Phương lúc trầm thấp, lúc lại cao vút do rên rỉ khó nhịn.....Quả thật có thể so sánh với hòa âm hoa lệ.

Luật động vừa sâu vừa chặt chẽ lại liên tục không ngừng như vậy, cuối cùng tới khi thân thể Đông Phương co rút, cắn nát khoe môi Kì Sam thêm lần nữa, Kì Sam mới bắn thẳng vào nơi tư mật, chất lỏng màu trắng theo động tác rút ra mà nhỏ thành giọt trên mặt bàn, tạo nên hình ảnh dị thường đậm mỹ.

Dù gì cũng là bàn ăn, Đông Phương không thể coi như là giường mà thả lỏng cơ thể nằm xuống được, thân thể yếu ớt đến độ không có Kì Sam đỡ thì bản thân chẳng thể bước đi, đành phải ngồi tại nơi này, dựa vào lòng Kì Sam, ổn định lại hơi thở.

“Mệt như chết thế sao?”

“Không sao.” Đông Phương lười biếng trả lời, lập tức ngẩng đầu lên nhìn Kì Sam cảnh cáo: “Cậu không được làm nữa.”

“Được, yên tâm đi.” Miệng thì đáp ứng, nhưng khoe mắt Kì Sam còn đang liếc tới cái đồng hồ ở góc bàn ăn, lợi dụng lúc Đông Phương không chú ý liền giơ tay cầm lấy cái nhỏ nhất, đút vào hậu huyệt còn chưa khép kín kia.

“Cậu không tuân thủ lời hứa!”

“Anh cứ bình tĩnh xem nào, cái thứ nhỏ như thế sao lại là của tôi được.”

(Tiểu Dạ: *ôm mặt rú* Mất dạy quá rồi ~ Oa oa oa oa ~)

Đông Phương nghi ngờ nhìn hấn, đem lực chú ý tập trung vào nơi bên dưới, bởi vì khăn trương nên tạo thành co rút, ngược lại làm cho thứ bên trong tiến vào càng sâu. Vật thể lạnh như băng lại thô ráp ấy bị giữ lại trong tràng đạo, khiến một người chưa từng biết sợ hãi như y lần đầu tiên để lộ ra nét hoang mang trên mặt, thân thể cũng hơi hơi run rẩy.

“Thứ đó.....Là cái gì?”

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm đau anh đâu. Xem nè, là cái này.”

Bên góc bàn ăn là thứ màu đỏ đỏ, chính là ô mai mà Kì Sam lúc nấu cơm thấy khát đem ra từ tủ lạnh, giờ vẫn còn lạnh lạnh.

Kì Sam cầm một viên ô mai đến trước mắt Đông Phương, bỏ vào miệng mình nhai vài cái, sau đó hôn lên đôi môi của y, đem viên ô mai chua chua ngọt ngọt ấy đẩy vào miệng y, giống như trao đổi mỹ vị. Đến thở dốc cũng còn khó khăn, lưỡi trong miệng cứ bị cuốn lấy không buông, Đông Phương chỉ còn cách nuốt viên ô mai xuống, dòng nước đỏ tươi từ khóe miệng y chảy dọc xuống cần cổ, mê hoặc khôn cùng.

Nơi huyết khẩu vẫn còn tồn tại một viên ô mai. Đông Phương nghiêng người dựa vào Kì Sam, tư thế như thể càng tiện cho Kì Sam táy máy tay chân.

“Cậu còn muốn nữa?” Đông Phương giảo chủ căn rằng, ngữ khí hàm chứa tức giận, chỉ là sau khi trải qua hoan ái, thì thanh âm thật sự thiếu tính thuyết phục, ngược lại trở nên giống như là oán thán nũng nịu.

“Muốn tôi ngừng, thì gọi một tiếng cho tôi nghe?”

“Kì Sam.....”

“Không đúng nhé.” Kì Sam dùng sức trên tay đẩy vào một cái, viên ô mai thứ hai đã lọt vào hậu huyết. Không những thế còn cố ý đến gần hôn lên vành tai Đông Phương, trầm giọng khiêu khích y: “Còn một viên nữa, anh biết thứ tôi muốn nghe mà.”

Đối mặt với sự uy hiếp của viên ô mai thứ ba, Đông Phương do dự trong chốc lát mới kêu một tiếng nhỏ xíu: “.....Phu quân.”

Không cần phải nói cũng biết đáp án này chỉ có chuẩn không cần chỉnh, cơ mà ô mai vẫn cứ tiến vào.

“Người giỡn, đùa bốn bốn tóa!”

Lần này thì đến thanh âm Đông Phương cũng trở nên nghẹn ngào, khóe mắt ầng ậc nước, đôi mắt đẹp trợn lên. Bàn tay nắm chặt lấy quần áo Kì Sam, thân thể dung chứa ngoại vật như vậy, ngay cả khe động cũng không dám.

“Tôi có nói dừng, nhưng không nói sẽ dừng cái gì mà, thế nên sao có thể gọi là đùa giỡn được chứ.” Kì Sam ôm y đứng xuống sàn nhà, sửa sang lại quần áo cho y, chỉnh lại vạt áo.

“Cậu không lấy ra sao?”

“Uh, rất nhỏ, tạm thời không lấy ra cũng không sao.” Kì Sam nói như đúng rồi.

“Còn quần.....”

Hạ khổ Đông Phương vẫn còn lẻ loi nằm tê tái dưới sàn nhà, coi bộ Kì Sam thật sự không định mặc lại cho người ta rồi.

“Trong nhà đâu còn ai, hơn nữa còn vạt áo dài như vậy để che mà.” Tự mình Đông Phương không thể đứng vững, Kì Sam liền ôm y ra ngoài phòng khách, vừa đi vừa dặn:” Không được lợi dụng lúc tôi không chú ý mà tự mình lấy ra, nếu để tôi phát hiện là sẽ phạt anh đó.”

Cái động tác kia rõ ràng vô cùng ôn nhu, vô cùng dịu dàng chăm sóc người yêu, cứ như là bạn trai tốt, nửa điểm cũng không có tí gì là đùa bốn cả. Cảm giác thấy Đông Phương ở trong lòng mình nghe xong, thân thể khe co rúm vào, khiến Kì Sam không nhận được bật cười thành tiếng, trong lòng thì cẩn thận suy xét: Có phải mình đùa hơi quá trớn không nhỉ?

Để Đông Phương xuống sôpha mềm mại xong xuôi, Kì Sam quay trở lại phòng bếp dọn dẹp tàn cục của cái bàn.

Không biết Thập Viên từ đâu chui ra, lon ton chạy đến cạnh bên cạnh Đông Phương, nhún nhún mình hướng sôpha nhảy. Cả thân hình đổ ập vào người Đông Phương, lại còn như đổ thêm dầu vào lửa, nằm lim dim bên đùi y nghỉ ngơi thư giãn.

Thứ không chút tiếng động từ trong cơ thể đã khiến y lo âu thì chớ, giờ lại thêm sức nặng bên trên đùi mình đè xuống như vậy.....Cho tới bây giờ người trăm trận trăm thắng, cần quét vô lâm Đông Phương giáo chủ y, lần đầu tiên trong đời được ném trải trạng thái đứng ngồi không yên.

30 phút sau —

Kì Sam đi gấp quần áo giặt ban sáng, không cần treo thì gấp lại gọn gàng, sơ mi dễ nhăn thì lấy bàn là ủi

cho phẳng.

Bình thường việc này có thêm cả Đông Phương cùng làm, nhưng mà lúc này, người nọ còn đang cố gắng ngồi im không nhúc nhích, không dám xô dịch trên sôpha tí milimet nào. Thập Viên vẫn đang nằm trên đùi y, thỉnh thoảng lại không nằm yên mà ngo ngoe vài cái, xòe móng vuốt cào cào vài cái, rất không an phận.

Một tiếng sau —

Kì Sam cầm quyển sách ngồi bên cạnh Đông Phương, nhìn trông rất chăm chú, hoàn toàn tập trung, dường như đã quên mất người bên cạnh mình đang không được tự nhiên, đang liên tục dùng ánh mắt xin sự giúp đỡ của hắn.

Đến cả hô hấp mà Đông Phương cũng không dám dùng sức, thái dương bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hai gò má cũng trở nên ửng hồng.

Đông tác cho dù yên lặng, không có nghĩa là thân thể cũng ngưng hết mọi cảm giác. Cho dù cố duy trì y nguyên một tự thế, thì bên hông cứ liên tiếp nảy lên từng đợt tê dại hòa với từng đợt mãnh liệt không thể khống chế cứ nảy lên trong lòng, không ngừng khiêu khích sự nhẫn nại nơi y.

Cứ mỗi lần thở dốc kéo theo cử động cơ thể, khiến cho mật huyết co lại chạm vào ba viên ô mai. Cái thứ bên ngoài cứng như sỏi, đồng thời lại phủ đầy lông tơ mảnh nhỏ, bị thứ đó không ngừng ma sát trong nội bích mẫn cảm mềm mại chặt chẽ như thế, khiến vài lần đôi môi Đông Phương đang mím chặt không kìm được thốt ra vài tiếng rên rỉ.

Sự khoái cảm ấy chậm rãi kéo dài gần một tiếng đồng hồ, từ nãy đến giờ bị giày vò, rốt cuộc Kì Sam cũng đưa tay ra lau đi mồ hôi trên mặt Đông Phương, đụng vào làn da vốn đã nóng bừng giờ lại thêm sôi trào hơn nữa.

“Sao lại nhiều mồ hôi thế này, nóng đến vậy sao?”

Kì Sam ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Đông Phương, cuối cùng bàn tay càng trượt xuống, theo cổ áo vói vào trong quần áo. Giống như như có như không mà kích thích khối thân thể xinh đẹp này phải bốc cháy, không chỉ dùng ngón tay trêu đùa điểm nhỏ nhỏ lên, mà còn cố ý để đầu Đông Phương tựa vào vai mình, khiến y không thể không ngồi sâu xuống sôpha, đè ép huyết khẩu. Đồng thời vừa hôn lên cần cổ y, lại vừa hướng bên tai y khẽ thổi.

Đông Phương khé cự mình né tránh, chẳng ngờ động tác ấy khiến cho hậu huyết co rút lại một chút, làm cho ô mai chui sâu vào bên trong.

“Ân ư....”

Vì mấy viên ô mai mà không nhịn được khoái cảm, chuyện này quả thật làm cho Đông Phương từ biểu tình

đang nhẩn nhện bỗng chốc chuyển thành khó xử, hai mắt dần mờ mịt nước, dâng lên nơi khoé mắt nhưng vẫn kiêu ngạo không chịu rơi xuống.

Kì Sam tuy rằng có đôi khi không nhịn được mà muốn trêu chọc Đông Phương, nhưng chưa bao giờ quá trớn, cố tình không biết phải trái cả. Nhìn thấy y khó xử đến vậy, lập tức dừng lại hết thảy mọi động tác. Kì Sam là ngồi chính giữa sôpha, Đông Phương thì ngồi ngay bên phải, thấy bộ dáng y như vậy, vội vàng vòng tay ra đằng sau lưng người nọ, ôm y vào lòng an ủi.

“Đừng khóc, không thoải mái thì cứ nói cho tôi biết.”

Một loạt động tác liên tiếp như vậy không thể tránh được sự ma sát trong cơ thể, Đông Phương hai mắt nhắm lại từ trong ngực hấn ngẩng lên, đáng thương cầu xin:” Lấy nó ra đi.....Ta không muốn.”

Tuy mỗi lần trước mặt Kì Sam đều dịu dàng mềm mại, nhưng chung quy mà nói thì Đông Phương giáo chủ vẫn luôn kiêu ngạo như xưa. Nói ra cái điều xấu hổ ấy, khiến y cũng tự thấy hoảng sợ với chính bản thân mình.

Hôn lên đôi môi còn chưa hết sưng đỏ, hai tay Kì Sam quàng qua người bên cạnh, đem chân mình đặt xuống, ôm lấy đầu gối y cùng đùi đặt lên trên sôpha mềm mại, tư thế này khiến cho nửa người Đông phương ở trên ghế, bộ vị trung gian toàn bộ đều phơi bày, hơn nữa còn là hoàn toàn rộng mở.

(Tiểu Dạ: có ai không hình dung được tư thế kg a? Theo ta nghĩ thì là mà anh Sam ngồi ở sôpha, còn cho mỹ nhưm ra ngoài, mặt đối diện vs mặt anh ấy.)

Xóc vạt áo lên, ngón tay Kì Sam theo hạ thân trần trụi kia tiến vào huyết khẩu đang muốn khép kín, làm cho hậu tràng dần cứng ngắc trở nên mềm mại, cũng đồng thời khiến thứ bên trong thêm đi sâu xuống dưới.

“Nhanh vậy sao, nó sẽ không nát chứ?”

Đối diện với câu hỏi ân cần của Kì Sam, Đông Phương xấu hổ vô cùng, quay mặt đi, cắn chặt răng chịu đựng tiếng rên rỉ. Đối với tình trạng trước mặt cũng như tư thế này của mình cảm thấy xấu hổ không thôi.

“Cứ thoải mái, rất nhanh như vậy là tốt mà.”

Gập tay lại, đốt ngón tay gấp khúc kéo căng nội bích, dẫn đường cho viên ô mai dần dần đi ra. Điều này khiến Đông Phương dù đã tự mình vừa trải nghiệm bị vật cứng chèn vào tràng vách cũng vẫn thấy sợ hãi, hơn nữa tốc độ so với lúc đầu thì nhanh hơn rất nhiều, tự nhiên cảm giác cũng sẽ mạnh hơn, giống như nơi kia có thể bị cắt qua bất cứ lúc nào.

Cực hình dài đằng đằng rồi cũng qua đi, theo hai tiếng vang nhẹ, hai viên ô mai đã nằm gọn trong tay Kì Sam. Bản thân hẳn cũng bởi vì vẻ mặt mê loạn của Đông phương mà bắt đầu có cảm giác, cảnh đẹp trước mặt như vậy, chịu được phỏng chừng sẽ chẳng phải là nam nhân bình thường.

(Tiểu Dạ *ngoáy mũi* anh vốn không còn là nam nhân bình thường nữa mà =..=)

“Xem ra còn một viên cuối cùng đành nhờ anh tự mình cố gắng rồi.”

Cố ý xấu xa dọa người nọ, lại còn giả vờ mặt nhăn mày nhíu, Kì Sam tỏ vẻ rất chi là khó xử. Mặt khác, viên ô mai kia tuy rằng nhỏ nhất, nhưng vị trí cũng là đang ở nơi sâu nhất bên trong. Nhìn qua thì có vẻ khó giải quyết, nhưng chắc chắn không thể gây ra bất cứ nguy hiểm gì được.

Nước mắt ứa khuất rồi cuộc rơi xuống, Đông Phương tóm lấy bả vai Kì Sam, bắt lực nghẹn ngào đứng lên: “Kì Sam,ta....Cậu giúp ta.....”

“Ngoan, đừng khóc.” Kì Sam hôn lên dòng nước mắt trên mặt y, bàn tay vỗ vỗ an ủi người nọ: “Tôi sẽ giúp anh, không cần phải sợ.”

Một bàn tay giữ nguyên ở phía sau lưng đỡ lấy Đông Phương, một tay khác trêu đùa vật nhỏ miễn cưỡng, dùng răng nanh khẽ cắn lên xương quai xanh tinh xảo, mượn nó để một lần nữa khơi mào tình dục cho Đông Phương làm cho y dời đi lực chú ý.

“A....”

Rồi đem phân thân ngẩng cao của mình đâm vào mật huyết, đầu tiên hậu huyết nhọt nhọt co rúm, sau đó từng chút một thẳng tiến nơi tư mật sâu trong. Thẳng đến khi đỉnh phân thân chạm vào viên ô mai, thì lại chỉ hơi hơi lui về phía sau, ước lượng khoảng cách rồi thông thả tiến vào, bảo đảm khi dùng lực cũng sẽ không khiến nó làm thương tổn đến Đông Phương.

“Ừ.....Ân a!”

Hiển nhiên tính khí nóng rực mạnh mẽ này so với viên ô mai thô ráp lạnh như băng làm Đông Phương thấy an toàn hơn nhiều lắm. Về mặt y không mang theo chút hoang mang sợ hãi, khóe mắt vương mị tình, tiếng rên khàn khàn đầy quyến rũ hòa cùng với sự ngọt ngào như được lấp đầy trong biển tình.

Đông Phương như vậy kích thích lý trí ít ỏi còn lại trong đầu Kì Sam, hôn lấy người kia đầy mãnh liệt dồn dập, nhưng lại không nhận được xâm nhập tới đỉnh, khiến Đông Phương không kịp phải thốt lên tiếng kêu sợ hãi.

“A.....Đau! Không,, đừng như vậy.” Đông Phương lắc đầu quấy quậy, chẳng màng đến lòng tự trọng mà cố gắng nín nhịn sự xấu hổ, nếu là bình thường sẽ tuyệt đối không bao giờ có thể dùng giọng điệu mềm mại cầu xin như vậy: “Quá sâu a, không thể.....”

Kì Sam ôm chặt cái người đang giãy dụa kia, cảm giác được thứ rời khỏi theo hắn là viên ô mai quái ác giờ trượt xuống huyết khẩu. Ngón tay vẽ thành hình dáng của vật nhỏ phía sau, Kì Sam nhất thời bỗng nổi tên tính xấu, không kìm được muốn trêu đùa người kia.

Đường như là vừa nãy bị làm cho sợ hãi, Đông Phương căn bản không phát hiện viên ô mai khiến y lo lắng kia đã được Kì Sam lấy ra.

Cánh tay ôm Đông Phương hơi hơi lỏng ra, Đông Phương sớm đã bị ép đến không chút sức lực, theo xu thế buông người xuống khiến phân thân Kì Sam lúc đầu dừng ở cửa vào giờ nhét vào cơ thể. Sự đâm sâu kịch liệt ấy làm tăng khoái cảm thêm mấy chục lần, trong nháy mắt dừng đạo bị lấp kín run rẩy không thôi, điểm mẫn cảm bị mạnh bạo va chạm đồng thời, đầu ngực cũng bị ngón tay Kì Sam xoa nắn.

Kích thích lớn như vậy khiến giọng điệu Đông Phương ngày càng trở nên nghèn nghẹn:” Đừng như thế.....Xin cậu....”

“Khó chịu ư?” Kì Sam dừng lại, vươn tay quệt đi vài sợi tóc dài ướt sũng mồ hôi dính vào làn da Đông Phương.

Động tác trước sau đều dịu dàng như một, Kì Sam tuy thỉnh thoảng nổi hứng đùa ác, nhưng tuyệt đối không bao giờ làm gì thương tổn đến Đông Phương. Dù bất cứ khi nào, đều để ý chăm sóc y.

Cái vấn đề đáng xấu hổ như vậy đương nhiên Đông Phương sẽ không trả lời, đành giống như cô vợ nhỏ bị trêu đùa dựa vào lòng Kì Sam, đem mặt chôn trong bờ vai hắn, lặng im không ư hử câu gì.

Nếu vợ kháng nghị, Kì Sam đương nhiên sẽ sửa đổi. Không nhanh không chậm thông thả tiến vào, mà lực đạo không nặng không nhẹ giống như mát xa, tiết tấu luật động mãi đến cuối cùng mới nhẹ nhàng xẹt qua điểm mẫn cảm kia một chút. So với sự đánh chiếm mãnh liệt lúc này, thì sự dịu dàng này với người nào đó đúng là sự tra tấn ngọt ngào.

Con người Đông Phương luôn mang biểu hiện như cô gái hay ngượng ngùng, mặc kệ đã làm bao nhiêu thứ, thì trước mặt Kì Sam vĩnh viễn có vẻ xấu hổ thẹn thùng, trừ khi bị Kì Sam trêu chọc, còn nếu không sẽ chẳng bao giờ làm mấy động tác ẩn chứa hàm ý mong muốn đòi hỏi cả. Lúc này y trông mong nhìn Kì Sam, cúi đầu nói một tiếng:”Cậu nhanh lên.....”

Kì Sam kinh ngạc nhìn sự xấu hổ sâu trong đáy mắt y, nghi ngờ bản thân có lẽ nào nghe nhầm hay không, trước đây Đông phương hướng hắn chỉ có kêu dừng lại, chứ chưa có bao giờ giục hắn như vậy đâu. Khó trách hắn tin không nổi:”Anh vừa nói cái gì à?”

Mặt Đông Phương đỏ bừng như nước sôi, giấu không được, đơn giản dâng đôi môi mình lên hôn miệng Kì Sam, mang thân thể nóng như lửa của mình cọ cọ lên người Kì Sam. Khoái cảm tê dại một đường từ sau huyết chạy lên sống lưng, Kì Sam không cho y giải tỏa, đành phải tự mình làm.

Đồ ăn dâng tận miệng, Kì Sam vô cùng hài lòng. Đông Phương của hắn vốn khờ dại hay xấu hổ khiến hắn cũng tự nhiên sợ làm tổn thương y, chẳng qua khó mà có được lần nhiệt tình thế này, cũng chưa từng lần nào phong tình như thế, bộ dạng này khiến Kì Sam cũng cực yêu thích.

“Anh không nói rõ ra, tôi sao biết anh muốn gì được, vậy làm thế nào đây?”

Đông Phương trừng mắt liếc hắt một cái, quay đầu không nhìn người kia, giọng mũi nồng đậm chứa đầy ý tứ làm nũng: “Cho ta.....”

Dù sao cũng mất hết mặt mũi rồi, nhưng ít nhất trong lời cầu hoan, hay lúc này đây cũng không còn được bộ dáng thanh lãnh thường ngày. Hiện giờ y thậm nghĩ mau chấm dứt cái tình hình dai dẳng này, còn để lâu thì không chừng Kì Sam lại nghĩ thêm ra mấy cái trò đáng xấu hổ gì gì nữa.

“Duy trì tư thế này lâu sẽ làm chân anh khó chịu, chịu ta lên phòng nhé, được không?”

“Ừ.”

Hai chân vẫn quàng qua lưng Kì Sam, bên trong cơ thể vẫn gắt gao bao vây phân thân của hắt, theo từng bước từng bước chân của Kì Sam mà nội bích bị ma sát một chút, hai viên nhỏ kề sát quần áo Kì Sam đang sưng lên đỏ hồng, theo thân thể bị ôm lấy trượt lên xuống mà không ngừng cọ xát vào lớp vải dệt thô ráp của đối phương, rất nhanh đã sưng đỏ thành một mảng.

Phòng ngủ ở trên tầng, bước đến chân cầu thang, Kì Sam chẳng hề buông Đông Phương ra như dự đoán, mà ngược lại ôm lấy bước càng nhanh. Đông Phương không nén nổi kinh ngạc nhìn về phía hắt, Kì Sam nở nụ cười dịu dàng, trầm giọng bảo: “Muốn ôm sát một chút.” Sau đó quyết đoán bước lên.

“Ách a.....” Đông Phương kêu lên một tiếng ngân vang, đem mặt vùi thật sâu vào lồng ngực Kì Sam. “Cho ta xuống đi.”

“Cho xuống là muốn tự mình đi sao? Không nói đến việc nhấc chân đi lên cầu thang, anh có xác định là mình đứng được hay không?” Kì Sam vừa nói, vừa buông tay cho Đông Phương rơi xuống một chút, phân thân chực chờ chuẩn xác đâm trúng mẫn cảm trong cơ thể y, Đông Phương cả người khe khẽ run lên, bám chặt lấy Kì Sam, không dám thả lỏng.

Trọng lượng thân thể dồn xuống, hơn nữa mỗi lần Kì Sam nhấc chân đều dẫn tới lực đạo chèn lên, so với bất cứ lần hoan ái nào trước đây đều sâu nhập mãnh liệt hơn rất nhiều, lặp đi lặp lại như vậy cứ như tra tấn Đông Phương vậy. Mỗi lần y hơi tụt xuống Kì Sam đều ôm lấy, bước một bước lên cầu thang đồng thời thêm một lần nữa áp chế thân thể y, chỉ trong hai mươi mấy bậc ngắn ngủi đã làm cho Đông Phương nức nở không ngớt, không nói nổi ra lời, chỉ có thể quẩn quanh rên rỉ.

Đến phòng ngủ nơi giường lớn mềm mại lại là một hồi kịch chiến.

Tình hình trên đây vẫn không thay đổi mấy, Kì Sam tiếp tục chơi ác biến hóa mọi góc độ, ý vào việc Đông Phương là người tập võ sẽ mềm dẻo hơn người bình thường, không ngừng thay đổi đủ loại tư thế, đem giáo chủ đại nhân như tảng thịt bò lăn qua lăn lại, một tác cũng không tha.

Sau đó lợi dụng việc tắm rửa để vừa tắm tấp vừa hưởng thụ “ăn” món trắng miệng, Đông Phương sớm đã không còn sức để chống cự, chỉ có thể thỉnh thoảng thốt ra vài tiếng thở dốc vụn vặt, phải dựa vào cái ôm của Kì Sam mới không chìm trong nước.

Trong lúc đó có vài dòng nước màu đỏ theo sự tiến ra của Kì Sam chảy ra, trôi nổi trên mặt nước, bên trong còn lẫn vài vụn nâu nâu, rõ ràng đó chính là từ quả ô mai bị bỏ vào dũng đạo chật hẹp mới nát ra như vậy.

Kì Sam thì thầm bên tai y: "Ô mai ngọt không?"

"Hừ...." Đông Phương giáo chủ lườm hẩn một cái, đáng tiếc là chẳng có lấy nổi tí lực sát thương nào, mà trông giống kiểu hờn dỗi của người yêu hơn thì có.

"Tôi nếm lâu đến vậy, vẫn thấy chúng.....ngọt không bằng anh."

Kì Sam nâng cầm người nọ lên, buổi tối hôm nay hai người họ không biết đã hôn biết bao nhiêu lần. Ở trong nước mãnh liệt co rúm rồi một lúc sau, cùng với tiếng động càng lúc càng lớn, cuối cùng lại chiếu vào tròng đạo nóng hổi sâu trong.

"A...." Đông Phương nhanh chóng bám chặt vào lưng Kì Sam, một lúc lâu sau khi dư vị dần tan, y mới yếu ớt mở miệng: "Kì Sam, ta mệt muốn chết."

"Ừ, tôi biết. Anh cứ nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi, tôi giúp anh tẩy rửa sạch sẽ rồi ôm anh về giường ngủ nhé?"

Đông Phương mơ mơ màng màng mỗi một gật đầu đồng ý: "Được."

Nhìn người yêu dấu của mình say ngủ, Kì Sam cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán y. Phóng ra thêm lần nữa dưới làn nước ấm áp, rồi mới nhẹ nhàng tắm rửa sạch sẽ cho Đông Phương.

29. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 29: Tái Kiến Tiêu Ngạo

Nếu người y đang cực lực tìm kiếm kia, chỉ là giấc mộng Nam Kha trong lúc hôn mê, thì tại sao lại còn chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út bên tay phải chứ?

Chân núi nơi đây, quanh năm sương mù bao phủ, vách dốc cheo leo cao ngất, đáy cốc sâu thẳm khôn lường.

Người trên núi không một ai có đủ bản lĩnh trèo trên vách đá cheo leo mà xuống xem đáy cốc, không những thế nơi này bao trùm sương mù dày đặc, muốn vào rừng chặt cây hái thuốc còn khó nữa là. Hơn nữa, ngọn núi này vốn thuộc phạm vi cai quản của Thần giáo, khiến người người sợ còn không kịp.

Giờ tại đáy cốc vốn tưởng chẳng chút dấu chân người lại đầy lên khói bếp, từng dải khói lững

thường bay tới gần sườn núi, bị gió thổi tan đi.

Ngồi giữa đồng cũi trên một phiến đất quay món ăn thôn quê ấy là một người với mái tóc dài chạm đất, trường bào đỏ tươi nổi bật giữa những tán cây xanh ngất. Y một tay che vết thương nơi bụng, tay kia thì chẳng chút để ý tới lửa đã lan nhanh lên giá, khuôn mặt thanh lệ vô song giờ trở nên tái nhợt, thần sắc đờng đầy bị thương.

Một tháng trước y từ trên đỉnh núi rơi xuống, thế giới kì lạ kia dường như hoàn toàn biến mất, thời gian quay ngược trở lại vào lúc y bị đoạt vị, bị trúng kế đẩy xuống vách núi. Vết thương trên người khiến y không thể rời khỏi vùng đất này, dựa vào chút cây cỏ bên cạnh chữa ngoại thương, còn đêm đến thì đều tĩnh tọa điều trị nội tức, mong rằng sớm có thể quay về với người đó.

Đến hôm nay, nghĩ vết thương đã sắp khỏi, liền vội vàng ra khỏi núi. Nhưng khung cảnh bên ngoài dãy núi lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Trên ngã tư đường, người đi đi lại lại đều mặc bố y văn kể (*), đao kiếm bên hông, bên tai nghe được tiếng kéo kẹt của bánh xe, tiếng lọc cọc của vó ngựa. Thế giới này mới là nơi nguyên bản y thuộc về, nhưng như vậy lại càng khiến y thêm tuyệt vọng. Hóa ra bản thân, quả nhiên đã trở lại ư....

Ven đường có một thầy tướng số để râu dê, phía sau là một tấm vải bạt, trên ghi: Kiếp trước kiếp sau, năm trăm năm đều rõ.

Y ôm một tia hy vọng, đi tới hỏi:” Tiên sinh có biết Trung Quốc ở nơi nào không?”

Thầy tướng số vuốt vuốt chòm râu, đáp:” Trong thiên hạ chưa hề có quốc gia nào tên vậy.”

“Người không phải tự xưng thông sâu hiểu rộng năm trăm năm trước sau đều biết sao?”

Thầy tướng số như biết trước, nâng cằm:” Đúng vậy.”

Y châm chọc nói:” Nếu đúng như vậy, thì một đất nước của bốn trăm năm sau mà không biết ư?”

Râu dê cụt hứng: “Đi đi! Không tới xem tướng số thì đừng có mà gây rối.”

Y vung tay áo thoát cái đã biến mất giữa phố, một lúc lâu sau có tiếng kinh hô giữa đường cái đông đúc:” Có người chết! Thầy tướng số xưng là bán tiên chết bất đắc kỳ tử.....”

Y ở trong núi ngày ngày vát vã đốn củi xây nhà cũng dần xong, y ở trong rừng hái được thảo

đem ra chợ bán, đổi lấy đồ dùng sinh hoạt cũng dần đủ.....y mỗi lần hỏi thăm không có kết quả cũng dần hết hy vọng.

Nếu người y đang cực lực tìm kiếm kia, chỉ là giấc mộng Nam Kha trong lúc hôn mê, thì tại sao lại còn chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út bên tay phải chứ?

Đợi đến khi thương thể trên người khỏi hẳn, y thay một thân lam y bình thường, đem mái tóc dài buộc cao đơn giản đến cực điểm, dứt khoát rời khỏi ngọn núi.

Chẳng mấy người trên giang hồ nhận được khuôn mặt thật sự của y, dịch dung thì lại phiền toái, y bèn dán lên bộ râu rậm rạp, che kín tới nửa khuôn mặt. Một đường xuống phía Nam, không có bất cứ ai chú ý.

Từ lâu trà quán không còn nghi ngờ gì là nơi có các tin tức tốt nhất nữa. Y ngồi một mình ở một góc sáng sủa để nghỉ chân, cách một bàn là một tên công tử nhà giàu còn khá trẻ đang ngồi khoa môi múa mép với đám người, khoe khoang tinh thông hiểu rộng, ăn đủ các món sơn hào hải vị, trên trời dưới biển chưa món nào mà chưa nếm qua.

Y nguyên bản trong lòng đã không vui vẻ gì, gặp đám người khoác lác kia càng khiến y bực mình hơn nữa, liền cười lạnh:”Ăn hết mọi mỹ thực trong thiên hạ sao? Vậy các hạ có biết bánh ngọt là điểm tâm gì, Pizza là loại thức ăn gì, rượu vang là loại rượu gì không?”

“Cái này.....Tại hạ quả thật chưa nghe thấy bao giờ.”

“Hừ!” Y để lại ngân lượng, đứng dậy rời khỏi cái nơi hỗn tạp này.

“Công tử xin dừng bước, có thể cho tại hạ biết quý tính đại danh được không?”

Y dừng lại một chút, đáp:”Kì Bách.”

Âm thanh như nước uyển chuyển, mà không hiểu sao nghe xong lại cảm thấy chút vị chua xót.

Ven đường nghe được tin tức về Nhật Nguyệt Thần giáo, các ân oán từ trước y gây ra,sa sút có, náo nhiệt có Nhưng nơi vô lâm thị thị phi phi này, đã sớm không liên quan gì tới y. Y giờ đây chỉ toàn tâm toàn ý, nghĩ sao có cách tìm được đường trở lại, quay về bên người kia, một lần nữa.

Giang Nam phồn hoa, Linh Nam ấm áp, nhưng vô luận phía nam nào đi nữa, nếu thời đại bất đồng, sao có khả năng tìm được nơi muốn tìm kia cơ chứ. Kể cả địa điểm có giống, cũng chẳng là vật, là người thuộc về mình.

Đường xa tít tắp không có điểm dừng, thân ảnh đơn bạc đi khắp mỗi tấc đất Trung Nguyên. Trong ngoài đất nước, vô luận núi cao hay gò đất, chẳng có nơi nào mang tên “Thái Sùng Sơn”.

Hai người bên nhau, dù có cả một đời, lại sợ một ngày trôi đi. Giờ đây, trên con đường dài này, chỉ mình y lẻ loi đơn độc, và cái lạnh lùng bất tận của thời gian.

Sau vài năm phong sương, y quay lại chân núi. Nhà gỗ vẫn còn đây, nhưng trên bề mặt đã có nhiều chỗ bị ăn mòn, cũ nát đi nhiều. Phòng đầy bụi bặm, mạng nhện giăng tứ phía.

Mang theo một tia hy vọng cuối cùng, lợi dụng vách đá nhô ra trên khe núi, y nhún người đạp lên vài cành cây cheo leo, thả người nhảy lên đỉnh núi, đứng trên đó, không chút do dự mà lao xuống vực sâu không đáy – lúc trước chính nhờ việc này mà y gặp được người kia, giờ đây y làm cho cảnh tượng ấy tái hiện lại một lần nữa, thì liệu có thể xảy ra kỳ tích nữa hay không?

Vòng đi vòng lại, không biết mệt mỏi mà thi triển khinh công bay lên đỉnh núi, rồi lại cố chấp nhảy xuống vực sâu. Nhưng dù y có lặp đi lặp lại bao nhiêu lần đi chẳng nữa, cũng chỉ thêm một lần lại một lần thất vọng nữa mà thôi.

Chân vừa chạm đất, y thấy một mảnh vải đỏ từ y phục mình bị mắc vào cây đại thụ trước mặt. Mảnh vải đỏ tung bay theo gió như cười nhạo y giống kẻ khờ khạo, nhưng khi đi khắp thiên hạ chỉ để tìm được con đường trở về nơi đây, thì không phải chính là suy nghĩ ngu ngốc hay sao?

Trên núi bắt đầu đồn đại bàn tán, có người chỉ tay lên trời thề thốt, rằng hồn ma của giáo chủ đời trước ở Hắc Mộc Nhai hiện thân, không ngừng lặp đi lặp lại cái chết của mình. Nhất thời khiến cho dân chúng sống cạnh hoảng sợ, dù cho là đêm tối hay ban ngày, cũng không một ai dám bén mảng tới nơi đó.

Lúc người dân trên núi còn đang hoang mang lo sợ thì y đang ngồi dựa vào cánh cửa gỗ, ngoảnh mặt ra ngoài, ánh mắt âm trầm không chút sinh khí, đôi môi khô khốc chỉ khẽ thì thào lặp đi lặp lại một cái tên, cũng là trùng họ với y: “Kì Sam....”

“Đông Phương, Đông Phương? Anh có nghe thấy tôi gọi không?”

Không biết đã ngồi bên cửa nhà gỗ đã bao lâu, hơi thở của y dần dần yếu đi, trái tim cũng cô rút đau đớn, đôi mắt cũng không còn sức mở ra. Lúc này đột nhiên cảm thấy có người đang lay vai y, nhấm nạy gọi tên, đúng là cái người mà y hao hết tâm huyết vẫn không thể tìm thấy được ấy.

Chú thích:

(*) “Bổ y văn kê” ý là : vải thô búi tóc

– *Giấc mộng Nam Kha:*

Nam: Phương Nam, nước VN, người VN. **Kha:** cành cây. **Mộng:** giấc chiêm bao.

Nam Kha là cành cây phía Nam. Mộng Nam Kha là giấc mộng khi nằm ngủ say dưới cành cây phía Nam.

Diễn tích: Theo Dị Văn Lục, Thuần Vu Phần đời Đường, ở đất Quảng Lăng, nhà có cây hòe to, sống lâu năm, cành lá sum suê rậm rạp. Nhân khi vui sinh nhật của mình, Thuần Vu Phần uống rượu say, nằm ngủ quên dưới cây hòe, mộng thấy mình bay lên không trung, vào một nơi có đề bảng: Đại Hòe An Quốc, được quốc vương nước ấy thương, gả công chúa cho, rồi được bổ đến làm Thái Thú đất Nam Kha, công danh thật hiển hách. Sau, Thuần Vu Phần cảm quân đánh giặc, chẳng may bị thua. Còn công chúa ở nhà bị đau bệnh chết. Vua nước Đại Hòe An nghi ngờ, rồi cách chức đuổi đi. Thuần Vu Phần buồn chán và uất ức, liền giật mình thức dậy, thấy mình đang nằm dưới cội cây hòe, nơi cành cây phía Nam, nhìn lên thấy một con kiến chúa đang nằm trong một tổ kiến lớn.

Thuần Vu Phần nằm suy nghĩ về giấc mộng vừa qua của mình, chợt tỉnh ngộ, hiểu rằng nước Đại Hòa An là cây hòe lớn, cành cây phía Nam là đất Nam Kha, vua nước Đại Hòe An là con kiến chúa, dân chúng là toàn ổ kiến.

Thuần Vu Phần cảm câu chuyện trong mộng, tỉnh ngộ biết cảnh đời là ngắn ngủi, không định liệu được việc gì cả, bèn dốc lòng tìm đạo tu hành.

Trong văn chương thường dùng diễn tích này với các từ ngữ: Giấc Nam Kha, giấc hòe, để chỉ cuộc đời là phù du mộng ảo; công danh phú quý như giấc chiêm bao.

Đông Phương nằm ngủ trên giường đến chín giờ sáng mới tỉnh giấc, sau đó liền kè kè theo đuôi Kì Sam. Dù cho hấn có làm cái gì, vẫn luôn không rời nửa bước.

.....

Cổ găng nâng mi mắt nặng trĩu lên, ánh sáng vàng quất ầm áp bao phủ nơi đầu giường, gương mặt lên vừa đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt người nọ đang chăm chú nhìn mình, tức thì trong lòng tràn ngập trăm ngàn nỗi tơ vò xen lẫn bi thương không nói nổi thành lời.

“Tỉnh rồi sao? Có phải mơ thấy ác mộng không?”

Thấy y vẫn mang vẻ mặt hoảng hốt, Kì Sam xoay người xuống giường, định đi ra ngoài rót cho Đông Phương cốc nước. Bỗng một bàn tay nắm lấy vạt áo từ đằng lưng hấn, cả thân hình run rẩy nép sát trong lòng ai kia, ôm chặt lấy hấn, luôn miệng nói: “Cậu đừng đi.....Không cần đi.”

(Tiểu Dạ: ôi mỹ nhưm a ~~ òa TT^TT)

Áp lực cùng với sự cô đơn trong mộng vẫn còn lưu lại trong lòng Đông Phương, nhận ra việc trở lại chốn xưa chỉ là một giấc mơ mà thôi, thì khẽ thả lỏng nhưng lại không thể khống chế bản thân muốn òa khóc không ngừng, đem bản thân mình nép sát trong lòng Kì Sam, im lặng nhẫn nhịn.

“Được, không đi.” Đối với loại tình huống này thì việc mang nước đến rồi nghe y giải thích thì tốt hơn, nhưng e là y sẽ không chịu. Kì Sam ôm người nọ một lúc lâu, khẽ vỗ nhẹ lên đầu y, nói: “Tôi sẽ không đi, nhưng quần áo trên người anh đều bị mồ hôi ra làm ướt hết rồi, nếu không thay thì mai sẽ bị cảm mất, tôi đi pha nước nóng cho anh tắm, thư giãn một chút, được không?”

Đông Phương tuy gật đầu đáp ứng, nhưng hai tay lại vẫn như cũ nắm chặt cánh tay Kì Sam. Kì Sam thấy Đông Phương hiếm khi lại để lộ ra vẻ mặt yếu đuối như thế, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu không biết Đông Phương mơ thấy gì mà lo lắng không yên như vậy, nhưng hẳn tuyệt đối không hỏi y vào thời điểm thế này.

Phòng tắm ngập tràn hơi nước ấm áp, Đông Phương nửa nằm trong bồn tắm lớn, thân thể hơi nghiêng dựa lên đùi Kì Sam, hai tay đặt ở thắt lưng hắn. Còn Kì Sam thì ngồi ngay bên bồn tắm lớn, cầm vòi hoa sen xả xuống mái tóc dài của Đông Phương, thỉnh thoảng lấy ngón tay gỡ ra vài sợi tóc rối ẩm ướt mồ hôi, sau đó dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau cho khô.

Cho đến khi hắn gội xong mái tóc dài, mới phát hiện ra Đông Phương vẫn đang ghé vào đùi hắn đã ngủ từ lúc nào, sắc mặt so với lúc bình tĩnh thì tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn một chút mệt mỏi.

Không có thời gian rảnh đi thay chăn màn, Kì Sam đành đem người này nằm vào chỗ của mình. An trí chỗ cho Đông Phương xong, sắc trời cũng dần sáng, bản thân cũng không thấy buồn ngủ nữa, nên vào phòng bếp nấu cháo, thuận tiện gọi cho Trần Trác và Thù Ninh, thông báo với họ một tiếng rằng có thể hôm nay mình không đi làm được.

Cũng vì lo rằng khi Đông Phương tỉnh lại không thấy mình đâu, Kì Sam chỉ ra ngoài để tắt nồi cháo rồi ngay lập tức quay trở lại trong phòng, tìm một quyển sách ngồi xem bên cạnh giường.

Ngày mới đến, Kì Sam cảm thấy mình đúng là nên nhìn xa như vậy, không đi làm quả nhiên là một quyết định chính xác.

Đông Phương nằm ngủ trên giường đến chín giờ sáng mới tỉnh giấc, sau đó liền kè kè theo đuôi Kì Sam. Dù cho hắn có làm cái gì, vẫn luôn không rời nửa bước.

Đối với hành động đầy tính trẻ con này của Đông Phương, Kì Sam thấy rất buồn cười, nhưng mà cũng không tổ bất cứ thái độ gì hết, nếu đi theo mình mà làm y an tâm, thì cứ để như thế đi. Nhưng cũng có vài địa điểm cá biệt.....

“Tôi muốn vào trong WC đi tiểu, anh cũng đi cùng sao?” Kì Sam khoanh tay trước ngực, tựa vào cánh cửa nhà vệ sinh, cười toe toét.

(Tiểu Dạ: *đắm* A Sam anh biến thái quá, suốt ngày bắt nạt mỹ nữ!!!!)

Giáo chủ đại nhân đỏ mặt quanh co cả ngày trời, cuối cùng nghĩ ra được một biện pháp vẹn cả đôi đường: “Ta không vào, cậu đừng nóng cửa là được.”

Kì Sam còn thật sự như đúng rồi giả vờ suy nghĩ đăm chiêu, rầu rầu nói: “Vẫn không được, nếu tôi chỉ lơ là một chút, anh bỗng nhiên biến mất thì làm sao bây giờ?”

Nói xong trực tiếp kéo người đi vào. Giáo chủ đại nhân quay lưng về phía Kì Sam, đem mặt đối diện với cánh cửa nhà vệ sinh bằng thủy tinh, cẩn cẩn môi dưới ảo não không thôi. Bỗng nghe tiếng khóa kéo vang lên rõ ràng, vội vàng vàng không quản Kì Sam mà chạy ra ngoài, vẫn còn nghe thấy tiếng cười đắc ý của Kì Sam vọng lại từ phía sau vì thực hiện thành công hành vi trêu ghẹo.

Đi xuống được một nửa cầu thang, Kì Sam đột nhiên dừng lại, cứ như thế mà đứng như phỗng giữa cầu thang. Đông Phương đang đi phía sau hắn một bậc bị bất ngờ đột ngột, không kịp phản ứng mà bổ nhào vào lưng hắn, chưa kịp ổn định thân mình đã bị Kì Sam ôm lấy rồi bế bổng lên, trong nháy mắt sợ tới mức kêu thành tiếng: “Cậu làm cái gì vậy? Ngã bây giờ...”

Ở trong phòng khách vòng vòng vài lượt, Kì Sam đem người nọ đè lên sôpha, trầm giọng đe dọa: “Tôi cảm thấy nên làm cho anh mệt đến mức không còn sức để mà nằm mơ nữa.”

Đông Phương ngửa mặt lên nhìn hắn, bình thản nói: “Kì Sam, ta đói.”

“Thật sao? Vừa ăn cơm trưa xong được có một tiếng cơ mà.” Đối với khuôn mặt đầy nghi ngờ của Kì Sam, Đông Phương chỉ gật đầu lia lịa. “Được rồi, anh muốn ăn gì nào? Bánh ngọt, súp? Hay là ra ngoài ăn cái gì khác?”

“Ừm, để ta xem đã....”

Vì thế một hồi trêu đùa như vậy liền bị Đông Phương vui vẻ nói ra một câu mà dập tắt, trở lại yên bình ban đầu. Tại sinh hoạt chung của hai người thì người chủ đạo chính là Kì Sam cũng có khi để cho giáo chủ đại nhân dốt mũi, hơn nữa còn vui vẻ chịu đựng bị như thế.

Đông Phương đem sự việc trong mơ tối qua kể cho Kì Sam, đổi lại Kì Sam nói một câu “Mộng thường hay đi ngược lại với sự thật” trấn an, trong lòng cũng an tâm hơn nhiều. Thêm cả việc Kì Sam nghiêm túc hứa hẹn với y: “Nếu thật sự có ngày anh quay về nơi đó, thì tôi sẽ đi cùng anh.” Giáo chủ đại nhân lần này mới thực sự yên tâm thoải mái.

Ngày tiếp theo Kì Sam trực tiếp mang người nọ đi làm cùng. Kỳ thật hết thì hết hôm qua “di chứng ác mộng” của Đông Phương đã không còn nữa, và cũng chẳng còn tò tò đi theo Kì Sam nữa, nhưng Kì Sam vẫn muốn mang y đi cùng để thay đổi không khí.

Trần Trác thấy vậy đắc ý rung đùi, giả vờ thỗn thức: "Tự bản thân em thấy không nên mang theo Đào Lộ đi cùng, chỉ cần tưởng tượng ra cảnh một ngày hai mươi tư giờ có cô ấy kè kè bên cạnh, quá là khủng bố đi."

Thù Ninh kháng nghị: "Sếp, anh sao có thể đem nơi làm việc này biến thành nơi cho vợ chồng hai người ân ái ái ái chứ? Có phải anh cố ý đả kích người con gái độc thân này không hả?"

"Nếu cô có bạn trai, tôi cũng cho cô mang cậu ta đi theo." Như thế còn có thể có thêm lao công miễn phí, Kì Sam hoan nghênh còn không kịp.

"Em ngày mai sẽ đi tìm một người cao to khỏe mạnh như núi, để hấn ta chần giữa hai người, xem ai người còn khoe khoang tình cảm được không."

Lúc này đây đang ngồi bên cạnh Kì Sam, giáo chủ đại nhân kiêm chức vụ quản gia mở miệng: "Tiền tư nhân thuê người làm không đáng chi trả."

Thù Ninh bị ai đối mặt sự thật: "Được rồi, hai sếp cứ tự nhiên tiếp tục đi."

30. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 30: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [nhất]

"Ta thật sự cần đi cùng cậu sao?"

"Việc đó là dĩ nhiên mà, hay là anh muốn đi nơi khác?" Kì Sam suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Hoặc thừa dịp nghỉ đông lần này, tôi mang anh đến thành cổ chơi vài ngày, nơi đó có rất nhiều kiến trúc vẫn tồn tại suốt mấy trăm năm lịch sử, nói không chừng trong đó có nơi mà khi xưa anh từng đi qua."

Đông Phương nhẹ nhàng lắc đầu, cự tuyệt đề nghị của Kì Sam.

"Dù cho cảnh vật có như xưa, nhưng vẫn khác, đây là sự thật không thể tránh khỏi. Ta cũng không có ý muốn quay lại nơi đó, có cậu đi cùng, dù là nơi hoang vu cần cỗi ta cũng nguyện ý. Nhưng lần này cậu còn phải về nhà cha mẹ, ta đi theo, liệu có được hay không?"

"Ừm, anh nói xem có gì không ổn nào?"

"Cha mẹ của cậu....."

Kì Sam chợt nhận ra: "Náo loạn cả nửa ngày, hóa ra là con dâu nhỏ lo lắng khi đi gặp cha mẹ chồng à."

"Cậu nói lung tung gì thế hả." Giáo chủ đại nhân vội vội vàng vàng phủ nhận.

“Đến đây, để vi phu nhìn kỹ xem nào.” Kì Sam nâng cằm Đông Phương lên, ôm y thật sát, thật sự đang đánh giá khuôn mặt của Đông Phương: “Bên trái này bên phải này, vợ ta không hề xấu chút nào mà, còn lo lắng cái gì nữa hửm?”

Cô vợ “xấu” trong miệng Kì Sam, giờ đang được hân ôm vào trong lòng, dùng tay giật giật lông trên người Thập Viên, nhỏ giọng phản bác: “Cậu cũng biết ý ta muốn nói không phải thế mà....” (*giọng cao vút* Kute ~~~~~)

“Meo....” Thập Viên rên rỉ, xoay xoay thân mình nhằm tránh bàn tay Đông Phương mong y giờ cao đánh khẽ, mắt mèo xanh trong veo ngược lên, ủy khuất nhìn về phía chủ nhân cầu xin lòng thương xót: “Meoooo~~~”

“Được, tôi biết mà, chỉ trêu anh chút thôi. Anh đừng trêu nó, không khéo mèo nhỏ này cáu lên sẽ dùng móng cào anh bị thương đó.” Kì Sam kéo tay Đông Phương lại nắm trong tay mình, giải cứu được cho đám lông trắng tinh của Thập Viên mập mạp.

“Bổn tọa là người có thể dễ dàng bị thương sao?” Đông Phương hừ nhẹ một tiếng, rút tay ra tiếp tục kéo kéo lỗ tai Thập Viên, kéo chân trước để nó đứng thẳng mặt đối mặt với chính mình: “Tiểu tử kia, ngươi sẽ cào ta hử?”

Thập Viên rất thức thời mà híp híp mắt, cọ cọ vào tay Đông Phương: “Meo.”

Kì Sam lắc đầu thở dài: “Nhóc con này nếu không là mèo, thì cái bộ dáng lúc này, không khác gì tên tiểu nhân nịnh nọt.”

“Như vậy có nghĩa là nó ỷ lại vào chúng ta, chẳng lẽ cậu không thích bộ dạng ngây thơ này của nó sao?”

“Nếu mà không thích thì đã không nuôi nó rồi, nhưng mà...” Kì Sam mang theo ý cười, tiến tới khẽ hôn lên khóe môi Đông Phương: “Tôi càng thích của anh hơn.”

“Bổn tọa làm sao có,có.....Như vậy.” Nói xong còn ôm Thập Viên dịch dịch ra, là do xấu hổ nên tránh Kì Sam ấy mà.

Kì Sam kéo người nọ lại, trộm cười trong lòng: Thế này mà nói không ngây thơ sao? Ngoài miệng thì lại kêu: “Giáo chủ đại nhân à ngài tuyệt đối không có như thế, là do ánh mắt tiểu nhân không tốt. Nhưng mà nên mang Thập Viên cho người ta trông chừng, đường xá xa như thế không có cách nào mang nó theo cùng được.”

“Đưa đến nhờ ai nuôi vậy?”

“Tôi nhờ Thù Trữ rồi, buổi tối cô ấy sẽ đến mang Thập Viên sang, giao cho cô ấy thì chúng ta có thể yên tâm.”

Đông Phương rầu rĩ nói: “Nhưng sẽ không chu đáo được như ở nhà.”

(Tiểu Dạ: mỹ nhưn cũng mạnh quá đi, cứ như mẹ không nỡ xa con ế XD~~)

“Cô ấy sẽ chăm sóc Thập Viên cẩn thận, chỉ mười ngày thôi mà.” Nhìn thấy Đông Phương còn định nói tiếp, Kỳ Sam vội chuyển ngay đề tài, tiếp tục quay lại việc về nhà lần này: “Tôi chợt muốn đi mua chút quà mang về, anh đi cùng tôi nhé?”

“Bao giờ thì đi?”

“Tôi đã đặt sẵn vé máy bay rồi, 9h sáng mai đi tới sân bay thì khoảng đến trưa là tới.”

“Không phải tự mình lái xe sao?”

“Lái xe thì mất nhiều thời gian hơn, sợ anh mệt, đi máy bay thì vừa nhanh vừa tiện, lại vừa thoải mái.”

“Ừm, cậu chuẩn bị là tốt rồi, đều nghe theo cậu cả. Quà cáp thì cậu tự đi mua đi, ta phải ở nhà thu xếp để buổi tối người ta đến đón mèo nhỏ này. Còn cả hành lý nữa, cậu sao không nói sớm cho ta biết, vẫn còn chưa sắp xếp....”

“Không vội, để đến lúc về chúng ta cùng xếp.” Kỳ Sam kéo người nọ đi, Đông Phương còn chưa kịp nói thêm câu gì đã bị kéo ra khỏi cửa cùng nhau đi mua đồ.

31. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 31: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [nhị]

Ông chú lái xe taxi vừa thấy bọn họ ngồi xuống là nói chuyện không ngừng, suốt nửa tiếng đồng hồ, mỗi lần một đề tài vừa chấm dứt, thì ngay lập tức bắt đầu ngay được sang chuyện khác. Từ vấn đề giao thông ở thành phố đến danh lam thắng cảnh, sang đồ ăn mới ra gần đây rồi chuyển tới thời sự chính trị.....Chủ đề cứ loạn cào cào hết cả lên, không những thế còn nói hăng say tới mức “mưa xuân” văng tứ tung, hai hàm răng cứ như không khép lại được.

Ông chú có khi ngừng lại nhìn Kỳ Sam đang ngồi đằng sau như chờ hấn phát biểu nhận xét vài câu, Kỳ Sam cũng bình thản thỉnh thoảng đáp lại, nhưng lực chú ý vẫn nhằm tới Đông Phương đang dựa vào vai mình, lấy tay day day hai bên thái dương cho y, từ lúc xuống máy bay đến giờ người này không được khỏe cho lắm.

Có thể liên quan tới việc hôm qua biết được phải đi gặp người nhà Kỳ Sam mà hết sức khẩn trương, lại thêm việc áp suất trên không, nên sau khi máy bay cất cánh được tầm một tiếng đồng hồ, Đông Phương liền có dấu hiệu say máy bay.

Nhìn vẻ mặt y tuy bình thản không thay đổi, nhưng sắc mặt lại trắng bệch, rồi lòng bàn tay

đổ mồ hôi lạnh như thế đã sớm biểu hiện phản ứng chân thật nhất, làm cho Kì Sam nhìn thấy không khỏi đau lòng nhưng cũng lại vô cùng khó xử. Dọc theo đường đi cầm tay Đông Phương tán gẫu vài câu, ý muốn làm y thả lỏng tâm tình, tạm thời quên đi mục đích chuyến đi này.

“Cậu trai, vợ cậu cũng giỏi phết nhỉ? Đi lâu như thế này cũng chưa kêu dừng lại chút nào? Không phải Lưu tôi đây nói khoác, tôi mà lái xe thì tuyệt đối là đẳng cấp, tốc độ vừa phải mà chạy còn êm, dù cho người say xe đến đâu đi nữa, ngồi lên xe tôi đảm bảo không nôn ói bao giờ, mà có khi còn khỏe thêm nữa là....” Giáo chủ đại nhân đang nằm gọn trong vòng tay Kì Sam giương mắt nhìn tài xế một cái, rồi nhanh chóng nhắm lại. Kì Sam xoa xoa hai má y, ý bảo y đừng để ý. Cười nói với tài xế:” Anh ấy chỉ là lâu rồi chưa về nhà mẹ, nên hơi khẩn trương hồi hộp chút thôi.”

Thân phận hiện tại của Đông Phương giáo chủ là anh trai Kì Sam mà, nên chuyến đi này, chẳng đúng là về nhà mẹ để còn gì.

” Đúng là không nên à. Lốp trẻ hiện nay a, lúc nào cũng bận bịu với công việc, nhưng dù thế nào cũng phải dành thời gian về nhà thăm nom cha mẹ già chứ, làm thế nào mà để vợ người hồi hộp khẩn trương đến thế chứ? Không nên chút nào! Cậu xem xem vừa khéo thời điểm này còn đúng vào năm mới nữa chứ?”

“Ông chồng thất trách” Kì Sam gật đầu lia lịa.

“Ấy, đến rồi!” Bác Lưu tài xế phanh két một tiếng, đỗ lại trước cửa ngôi nhà ba tầng nho nhỏ đang khóa.”Cậu với vợ ngồi trong xe một lát, tôi đi trước mang hành lý của hai người xuống dưới cho.”

“Cám ơn chú.”

“Nơi này chính là nhà cậu à?” Đông Phương đứng thẳng người, bình tĩnh hỏi Kì Sam.

Càng đến gần, y ngược lại càng khôi phục trấn định lại thần thái tự nhiên. Chỉ là khi đến một nơi xa lạ, tự nhiên lại bộc lộ ra dáng vẻ giáo chủ uy nghiêm, thần sắc nghiêm nghị, so với bộ dáng dịu dàng trong lòng Kì Sam vừa nãy thì cứ như hai người.

“Ừ, chúng ta vào nhé?”

“Được.”

Kì Sam khẽ hôn y một cái, nắm tay Đông Phương bước xuống xe.

Bác Lưu lái xe đi tới, thuận tay mở cửa cho hai người ra:”Tất cả đồ đạc các thứ tôi mang

xuống hết rồi đấy.”

Nói là hành lý, thật ra cũng chỉ có hai cái vali, một cái đựng quần áo của hai người, cái kia cơ bản toàn đựng quà cáp. Kì Sam cảm ơn tài xế, thanh toán tiền xe, rồi cầm lấy vali hướng cửa bước vài bước, cửa liền mở ra.

“Mẹ đang nghĩ làm sao lại có taxi dừng trước cửa nhà mình lâu như thế, hóa ra là con mẹ đã về.” Bước ra là một người phụ nữ tầm khoảng năm mươi tuổi, ăn mặc giản dị nhưng vẫn không mất đi vẻ đoan trang, đúng là mẹ của Kì Sam.

“Mẹ, con đã trở về.” Kì Sam đi lên phía trước một lúc lâu rồi mà không thấy mẹ mình ôm mình một cái.

“Nếu Trung Quốc không có tập tục về nhà vào năm mới thế này, mẹ thấy con cũng chẳng biết phải về đây đâu nhỉ. Đạo này con sống có tốt không? Nào tới đây để mẹ nhìn một cái!”

Nói xong đứng cạnh cửa chăm chú nhìn đứa con nhà mình, Kì Sam nhanh chóng chạy lại gần bà: “Mẹ, y chính là người con từng nói với cha mẹ, con dâu mẹ.”

“Bác gái, bác khỏe không ạ.” Nhập gia tùy tục, Đông Phương lấy tập tục chào hỏi hiện đại vấn an mẹ của Kì Sam.

Kì mama cười lớn: “Nếu con bác đã nói thế, thì cháu cũng kêu bác một tiếng mẹ đi. Chúng ta vào nhà rồi nói tiếp, ba con sáng sớm đã chờ mấy đứa rồi đấy, nhưng cũng chưa dám đi ra cửa.”

Hai người một trước một sau theo mẹ Kì Sam bước vào phòng. Đông Phương tuy rằng vẫn còn chút khách sáo, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản tao nhã, đối với việc hôm nay tới gặp người nhà Kì Sam, sớm đã không còn cảm giác bất an không yên.

“Thế nào, tôi đã sớm nói với anh cha mẹ tôi ở chung với nhau rất hòa thuận đúng không? Anh cứ tự đào hồ chôn mình, nghĩ vẫn nghĩ vợ đâu không, nhìn anh làm bản thân thành bộ dạng yếu đuối thế này.” Kì Sam xách hai túi vali đi bên cạnh Đông Phương, hai tay không bỏ ra được, liền lấy bả vai khẽ huých y, vẻ mặt tươi cười trêu chọc giáo chủ lão bà nhà hắn.

“Do hồi xưa cậu lừa ta, bốn tạ khó mà tin được lời cậu nói.” Giáo chủ đại nhân ngữ khí không ra hỉ nộ, nhưng thật ra đã đưa tay xách giúp Kì Sam một túi hành lý.

“Không cần đâu, tôi có thể xách được.” Kì Sam đem hai túi về cầm một bên, còn tay kia nắm chặt tay Đông Phương, dắt y cùng đi tới phòng khách. “Tôi làm gì có bản lĩnh đi lừa giáo chủ Đông Phương anh minh thần võ chứ? Để tôi nhớ kỹ lại xem là lúc nào nào, ở nơi nào khiến anh hiểu lầm như thế? Ấy, có phải buổi tối hôm đó hay không—“

Còn chưa kịp nói xong đã bị giáo chủ đại nhân lấy tay che lại:”Ta thấy cậu chỉ cần dùng miệng của mình để ăn thôi là được rồi, không cần phải nói năng gì hết.”

(Tiểu Dạ: vậy còn hun thì xoooooooooooooooooooooooooooo?!!!!

Khởi Vũ: cái đó là 1 phương diện khác ~~~ *huýt sáo*)

Kì Sam nhân cơ hội vươn đầu lưỡi liếm nhẹ vào lòng bàn tay y, khiến Đông Phương sợ tới mức rút tay lại.”Nếu không nói thì làm sao có cách nào nói yêu anh được, như thế không phải sẽ khổ sở lắm sao?”

“Nếu được như thế, bốn tọa mừng còn không kịp.”

“Anh thật sự nghĩ như vậy sao? Từ nay về sau tôi không nói nữa?”

Hai người sóng vai cười đùa đi vào trong phòng, ông Kì đang ngồi ở bàn trà nghe điện thoại vừa ngẩng lên đã thấy một gương mặt xa lạ đang nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền với con trai mình. Tóc đen dài như thác đổ, ông tay áo dài rộng, nhìn qua bộ dạng này, không phải là người con trai mà con mình nhắc tới qua điện thoại đến trăm ngàn lần, khẩn cầu bọn họ tiếp nhận đây sao? Hơn nữa lại lịch thì khó dò, không hề giống người bình thường.

32. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 32: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [tam]

“Cha” Kì Sam là người đầu tiên mở miệng, sau đó nắm lấy bàn tay Đông Phương, ánh mắt lộ vẻ cổ vũ.

Đông Phương phối hợp với ánh mắt người kia, tiến lên vài bước trước mặt ông Kì, cung kính khom người, gọi một tiếng:”Bác.”

“Ừ, về rồi à.” Nhìn hai người hỗ trợ cho nhau trước mặt, ông Kì vờ như không để ý khẽ ho khan một tiếng:”Trước tiên cứ ngồi xuống nghỉ ngơi đi, mẹ con mang đồ lên cho mấy đứa ăn.”

“Để con đi giúp mẹ.” Kì Sam đặt vali sang một bên, để Đông Phương ngồi đối diện với cha mình, sau đó rót cho y một cốc nước:”Tôi sẽ quay lại ngay.”

Con mình vừa rời đi, ông Kì vốn đang nhìn điện thoại liền chuyển sang phía Đông Phương vừa được rót nước. Tuy ánh mắt thì vẫn chăm chú vào màn hình di động, nhưng vẫn thường hay liếc sang đánh giá người đang ngồi cạnh mình.

“Bác có gì muốn hỏi, xin mời nói ra, nếu cháu biết, sẽ thành thật nói hết.” Đông Phương đặt cốc nước xuống, đón nhận ánh nhìn của ông Kì, một câu nói ra kính cẩn lại khéo léo, không

kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Khụ! Cũng không có gì thắc mắc hay nghi ngờ gì hết.” Ông Kì tắt điện thoại, nói tiếp:”Về chuyện của cháu, Kì Sam đã năm lần bảy lượt nói rõ ràng hết cho các bác rồi. Tuy rằng khó tin, nhưng mặc kệ cháu đến từ nơi nào, nếu nó quyết định sống với cháu, hai bác là cha mẹ cũng sẽ tôn trọng ý kiến của nó, dù sao cuộc sống của nó cũng là do nó tự quyết, tự mình bước đi. Hai đứa quyết định ở chung với nhau như thế, những ngày về sau sống tốt là được rồi,”

“Bác.....” Đông Phương có lẽ không nghĩ tới ông Kì lại là một người hào sảng đến vậy, nghe ông nói xong, ngoài ý muốn cảm thấy có chút bất ngờ.

Y vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị cha mẹ Kì Sam chỉ trích, thâm tâm nghĩ rằng chắc chắn hai bác sẽ khó mà đồng ý cho con trai của mình lại đi sống chung với một người con trai khác, thế nên đã tính toán việc ứng đối tất cả mọi trường hợp bị trưởng bối gây khó dễ. Phải làm sao để Kì Sam không khó xử, mà cha mẹ Kì Sam ít nhất cũng chấp nhận mình—dù cho bản thân phải vứt bỏ tôn nghiêm, quỳ gối cũng được.

Ông Kì phẩy tay:”Thằng nhóc Kì Sam đó đã thêm cháu vào hộ khẩu nhà chúng ta rồi, cháu cũng không cần phải kêu là bác, cứ gọi ta như nó gọi đi. Ai.....”

Lần đầu gặp mặt chỉ nói với nhau được vài câu ngắn ngủi như thế, cuối cùng kết thúc chính là một tiếng thở dài đầy ý vị sâu sắc của ông Kì.

Ánh mắt sắc bén của Đông Phương giáo chủ đương nhiên nhìn ra được bên trong vị trưởng bối đang nói ra những lời hào phóng thoải mái này, đang giấu trong lòng nỗi niềm không biết làm sao cho phải, nội tâm cũng ít nhiều khúc mắc với “chàng” vợ này. Cũng không biết Kì Sam ở nơi mình không nhìn tới, đã vì cả hai mà cố gắng biết bao nhiêu.

Cuộc sống của Kì Sam đã có tất cả những gì mà hắn mơ ước, mà bản thân mình đây, có khả năng làm cái gì cho hắn đâu cơ chứ?

Bên này trong phòng khách giáo chủ đại nhân đang tự mình nghi ngờ chính bản thân, hơn nữa lại còn có xu hướng dần dần xấu đi. Mà bên kia, tại phòng bếp Kì Sam đang đối mặt với đủ lời hỏi han của Kì mama.

“Ra ngoài làm việc có vất vả hay không? Con xem người gầy đi bao nhiêu rồi kìa.....Hồi xưa con đến phòng bếp còn chưa có đặt chân một bước, thế mà lần này quay về không ngờ lại còn giúp mẹ một tay, sống ở ngoài một mình cũng không dễ dàng đúng không con?”

“Ngày nào cũng ăn cơm, học được bếp núc không phải tốt sao hả mẹ?” Kì Sam khéo léo chuyển đề tài. Nói càng nhiều về vấn đề này, sẽ chỉ càng làm cha mẹ thêm lo lắng, chỉ bằng cái gì cũng không nói thì hơn.

“Còn cậu kia.....” Kì mama dừng một chút, mới mở miệng nói tiếp:”Thật sự là người đến từ thế giới kia?”

Về thân phận thật sự của Đông Phương, Kì Sam ban đầu đã không nghĩ sẽ giấu diếm cha mẹ, dù cho hai người có tin hay không. Nhưng cũng tránh không nói quá nhiều, để cha mẹ đỡ lo lắng, chỉ đơn giản nói qua vài câu mà thôi.

“Dạ, cha mẹ cứ coi như anh ấy là một đứa con nữa là được, không cần lo lắng gì đâu.”

Kì mama đặc biệt vì bồi bổ thân thể cho đứa con vất vả quanh năm làm việc bên ngoài, mà tỉ mỉ hầm tịnh canh nguyên cả buổi sáng, rót một thìa vào bát thổi nguội, nêm vị, rồi lấy gia vị bên cạnh nêm cho vừa, xoay cổ vài cái. Một bên đối với đứa con luôn ung dung bình tĩnh kia dần dò đầy ý vị sâu xa: “Mẹ là lo y một ngày nào đó đột nhiên sẽ trở về thế giới kia, con mẹ biết làm sao cho tốt, con biết mẹ lo lắng gì mà... Ai, canh này được rồi, mang bát ra đây”

Làm mẹ, thì luôn quan tâm tới con mình nhất, mà tất cả cũng đều làm vì con cái mà thôi.

Kì Sam đưa tay đỡ lấy bát, cười cười:”Nếu thật xảy ra như thế, thì con sẽ đi cùng anh ấy.”

“Con với chả cái, vì cậu ta mà bỏ cha già mẹ yếu hử?”

“Ai nói? Mẹ với ba có tí gì gọi là già đâu.”

“Anh giả vờ không nhìn thấy tóc vợ chồng tôi bạc ra rồi hử? Lại còn dám nói dối trơn tru thế. Ày, cứ tưởng lấy đàn ông thì sẽ nghĩ đến mẹ nó một chút, cuối cùng y hết nhau có vợ quên mama.”

“Dạ, canh này của mẹ, mau bưng ra, không sẽ nguội mất.” Lo rằng mẹ mình chồng chất giáo huấn suốt một năm sẽ nhân dịp dạy dỗ, Kì Sam vội vàng mang bốn bát canh cho vào khay, rồi đi ra ngoài.

Người kia nếu một ngày nào đó trở về nơi cũ kia.....Vấn đề này không phải Kì Sam chưa từng nghĩ tới. Rất nhiều lần hẩn tỉnh giấc sau cơn mộng mị, xác định rằng người trong lòng mình vẫn còn đang tồn tại ngay đây, thì mới yên lòng.

Hắn đã ví dụ rất nhiều lần, nếu Đông Phương rời khỏi thế giới hiện tại này, thì sẽ đi tới nơi đâu? Về cái thế giới Tiểu ngạo ấy, hay là tan biến mãi mãi giữa chốn hư vô? Dù thế nào đi chăng nữa, Kì Sam đã xác định rằng mình sẽ không bao giờ phản bội Đông Phương, quyết không để y lẻ loi đơn độc nữa.

33. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 33: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [tứ]

Về nhà đến hôm sau vừa đúng là Tết âm lịch, thị trấn nhỏ đã náo nhiệt ồn ào từ sáng sớm, phố xá khắp nơi đều đông đúc lũ trẻ con chơi đùa nói cười ầm ĩ, tiếng pháo nổ suốt không dứt bên tai.

Đông Phương vừa mở mắt một cái đã thấy ngay ánh mắt dịu dàng tràn đầy ý cười của Kì Sam đang nhìn mình. Kì Sam hôn lên tóc mai y, nói: "Chúc mừng năm mới."

"Chưa có ai nói vậy với ta bao giờ cả."

"Sau này năm nào tôi cũng sẽ nói thế với anh."

Mái đầu đen vùi vào trong tay Kì Sam, Đông Phương dựa vào trong lòng hắn, vẽ mặt dịu dàng, vui vẻ.

Hai người trong lúc còn đang tóc mai vấn vít, cùng trải qua khoảnh khắc nhẹ nhàng của buổi sớm mai, bỗng nhiên bị phá hỏng bởi tiếng gõ cửa, cùng với tiếng gọi to tướng non nớt của một đứa bé con: "Cậu! Mẹ kêu cậu dậy. Cậu! Mau dậy...."

Kì Sam cúi đầu thở dài, nếu hắn mà không mở cửa, thì nhóc con kia đảm bảo sẽ đập cửa đến khi tay sưng đỏ lên thì thôi, khi ấy thì hắn lại còn phải ra dỗ cho thêm

Hắn dậm chân lại cẩn thận cho Đông Phương, còn chính mình thì xuống giường mở cửa. Bóng người nhỏ nhỏ theo cánh tay hắn mở cửa mà chạy vào trong, vẫn còn lăm bầm oán hận: "Cậu, cậu dậy muộn thế....."

"Không phải cậu dậy muộn, là cháu đến quá sớm, lúc này mới có bảy giờ."

Cậu bé con đi đến bên giường, chỉ chỉ vào Đông Phương đang khoác áo sơ mi ngồi trên: "Vì cháu muốn nhanh đến nhìn mẹ." Bàn tay mập mạp nắm lại hắn lên nắm cái rãnh con con.

Kì Sam ôm lấy nhóc con ngồi bên cạnh mép giường, hỏi đứa cháu ngoại: "Sao cháu biết anh ấy là mẹ?"

Bé con xoay xoay 2 vòng bên mép giường sau đó nhảy xuống, không nói câu nào mà chạy thẳng ra ngoài.

"Nhóc con đó là con của chị tôi, ba tháng nữa là vừa tròn năm tuổi." Kì Sam sớm quen với tính cách hiếu động của tiểu quỷ này, cũng không để tâm, tùy ý để cho nhóc ta chạy ra chạy vào, rồi ra khỏi phòng họ.

"Của chị cậu? Vì sao chưa thấy cậu nhắc đến bao giờ?"

Kì Sam đem áo khoác mặc vào cho Đông Phương đang chuẩn bị rời giường, cười cười trêu chọc: "Chỉ nói với

anh rằng cha mẹ muốn gặp thôi mà anh đã lo lắng đến mức không ngủ cả đêm rồi, nếu còn kể ra thêm một người chị nữa, tôi sợ anh chẳng chịu về ấy chứ.”

Đông Phương híp mắt liếc hắt một cái:”Kì công tử còn có chuyện gì mà chưa nói thật với bốn tọa hay sao?”

Không đợi Kì Sam trả lời, bé con đã chạy vào trong phòng, trong tay còn cầm theo khung ảnh. Đi tới trước mặt Kì Sam và Đông Phương, giơ lên cho hai người xem:”Papa nói cho cháu biết.”

Ảnh ở trong khung chính là bức ảnh hai người ôm nhau chụp lúc làm chứng minh thư. Khi đó cả hộ khẩu cũng kí gửi về, ý là muốn cho cha mẹ xem, không ngờ rằng nhóc con này cũng biết.

“Papa cháu thật hâm, dạy sai rồi. Phải gọi là cậu, nhớ chưa?”

“Dạ.” Bé con ngoan ngoãn gật đầu, sửa lại:”Cháu chào cậu, cháu là La Hòa.

Đông Phương đi tắt vào, rồi ngồi xổm xuống nhìn bé con, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé:”Cháu thật đáng yêu.”

“Cháu cũng thích cậu!” Nhóc con không chút sợ hãi mà hôn chụt lên mặt Đông Phương một cái, còn lưu lại dấu nước miếng nhoè nhoét.

Kì Sam thấy thế giơ hai tay ra, ngay lập tức tóm lấy đứa cháu ngoại cho ra ngoài cửa:”Nhóc con, không cần đem cái điệu bộ học ở nhà trẻ ra áp dụng trên người cậu mi, đi xuống dưới nói cho mẹ cháu, cậu dậy rồi.”

“Nhưng cháu vừa mới nói rồi! Cậu, cậu mau thả cháu xuống đi.....”

“Vậy xuống nói thêm lần nữa.” Kì Sam thả bé con xuống, nhìn nhóc ta giãy dụa muốn chạy vào phòng lần nữa, liền xoay người đóng cửa lại.

Mà Đông Phương giáo chủ bị đứa bé con năm tuổi đánh lén thành công kia vẫn còn chưa phục hồi được tinh thần, chờ cho Kì Sam mở miệng gọi y, sắc mặt vẫn không khá lên được, còn có chút đăm chiêu ngồi lại ở bên giường.

“Làm sao vậy? Bị nhóc con nhiệt tình đó dọa rồi sao?” Kì Sam lấy khăn tay lau đi nước miếng dính trên mặt Đông Phương.

Đông Phương hoàn hồn, nhoẻn cười với Kì Sam, nhẹ nhàng nói:”Không phải, ta thật sự thích nó.”

Kì Sam lắc đầu:”Trẻ con bây giờ ngày càng Tây hóa.”

Phòng khách dưới tầng vì có một tiểu quỷ hoạt bát mà có vẻ náo nhiệt vô cùng, cha mẹ Kỳ Sam ngồi cạnh đứa cháu ngoại, bên cạnh có một đôi nam nữ còn trẻ, chính là người chị lớn hơn Kỳ Sam hai tuổi Kỳ Dung cùng với chồng cô là La Triệu Thanh. Nhà họ ở không xa lắm với nhà cha mẹ, nên mới có thể đến đây chúc Tết từ sáng sớm.

Nhìn hai người một chút, bé con La Hòa chạy tới trước mặt họ, rành rọt nói: “Chúc hai cậu năm mới vui vẻ!” Sau đó trông mong nhìn bọn họ. Đợi cho Kỳ Sam đưa bé một phong bao lì xì đỏ thắm, mới tùm tùm cười chạy về chỗ cha mẹ.

Tiếp đến là tới lượt người lớn nói chuyện, chị Kỳ Sam rất vừa lòng với “chàng” em dâu lần đầu tiên gặp mặt này, với tinh thần gái đã lấy chồng, đập em trai mình ra, lôi kéo Đông Phương hỏi han đủ thứ. Hành động ấy không phải là nghi ngờ về lai lịch Đông Phương, mà thuần túy chỉ là lòng hiếu kỳ mà thôi.

“Chị, chị đừng hỏi khó anh ấy.” Kỳ mama chuẩn bị vào bếp dọn bữa sáng, Kỳ Sam cũng đi theo giúp mẹ, trước khi đi không quên dặn Kỳ Dung một tiếng.

“Rồi chú cứ an tâm, chị không bắt nạt vợ chú đâu mà lo.”

“Muốn bắt nạt thì chị phải có gan trước hẵng.”

Thực sự thì việc Kỳ Sam lo lắng là sợ chị mình vô ý nói lung tung vài câu thôi. Tâm tư Đông Phương hẳn cảm hơn với người khác nhiều lắm, có tâm sự gì thì sẽ lại buồn rầu, mà cũng chẳng thẳng thắn nói với mình, vả lại, hẳn cũng không muốn sự quan tâm của Kỳ Dung lại trở thành ngọn nguồn phức tạp cho bản thân.

Ông Kỳ còn đang chơi với cháu ngoại, mà anh chàng vị vợ hắt hủi – La Triệu Thanh đầu tiên nhìn thấy giáo chủ đại nhân đã không giấu nổi sự sợ hãi. Bề ngoài đeo cặp kính trông thì có vẻ thư sinh, nhưng nói trắng ra là đồ một sách. Thảo nào mà Kỳ Sam bảo hẳn bị hăm trước mặt con hắn, dù gì thì hắn cũng là giáo sư đại học văn hay chữ tốt, cơ mà nhất thời trong lúc này thì chẳng nghĩ được từ nào để miêu tả cái người vô song đang trước mặt mình đây.

34. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 34: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [ngũ]

Mấy ngày nay ở nhà, đa số thời gian của Kỳ Sam đều bị đứa cháu chiếm lấy, chỉ tới chạng vạng khi bé con về nhà mình, thì hắn mới có thời gian chăm sóc Đông Phương. Dẫn y ra ngoài thăm thú, đến những nơi khi xưa hắn từng tới, rồi kể cho y nghe vài tin đồn thú vị, hoặc không thì ở nhà ngồi trò chuyện với cha mẹ, kể về chuyện làm ăn của Kỳ Sam.

Kỳ Sam cố gắng làm cho Đông Phương thấy thoải mái khi sống ở đây, mà thực tế thì người nhà hắn cũng đối xử với Đông Phương rất tốt cũng nhìn ra được điều thật lòng quan tâm tới y. Nhưng cũng có rất nhiều chuyện không phải nói theo ý mình mà là được, cũng chẳng thể nghĩ rằng từ nay về sau mọi việc đều sẽ thuận lợi, sẽ hoàn mỹ.

Người ngoài có lẽ không nhìn ra, nhưng Kỳ Sam lại biết, mấy ngày nay về nhà, Đông Phương dường như

đang che giấu tâm sự. Chỉ cần liếc mắt một cái thôi, Kì Sam đã có thể biết được người kia đang buồn hay vui.

Trời tang tảng sáng, trong phòng vẫn tối đen như mực. Trong cơn mê Kì Sam tựa quây xoay người, chạm thấy bên cạnh là một mảng lạnh lẽo, mở mắt ra liền nhìn thấy người nhẽ ra nằm bên cạnh mình giờ đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Rạng sáng, gió lạnh thổi vào, ngay đến cả người đang nằm trong chăn như Kì Sam cũng còn thấy rét run.

Bước lại gần rồi ôm y từ phía sau, nhận thấy quần áo đã lạnh cứng. Kì Sam đưa y lên trên giường rồi dùng chăn bọc lại, nhìn Đông Phương đang khép hờ hàng mi: "Anh đứng ở đó bao lâu rồi?"

"Vừa mới thôi." Đông Phương tránh đi tầm mắt của hắn.

Vừa mới mà toàn thân đã lạnh đến thế này sao? Kì Sam chẳng phải người dễ lừa, nhưng lúc này cũng không truy cứu gì nữa.

"Được rồi, bây giờ anh nên đi ngủ đi, không có sự cho phép của tôi, anh không được rời giường đâu đấy." Kì Sam đem y nằm vào chỗ ấm mà mình vừa mới nằm lên, còn bản thân thì tính sẽ xuống dưới chuẩn bị bữa sáng.

Từ đầu đến cuối Đông Phương đều trầm mặc cúi đầu, tùy ý để Kì Sam đưa mình lên giường, nhưng cũng chính vì thế, mà khiến cho biểu tình của y hoàn toàn hiện ra trước mặt Kì Sam.

"Cái này là sao vậy?" Kì Sam sờ lên mặt y, một giọt nước chưa kịp khô chạm vào tay hắn, gió sương gì đó chắc chắn không thể ngưng tụ lại thành thế này được: "Anh khóc?"

Chớp mắt, thêm một giọt nước mắt nữa theo khóe mắt Đông Phương chảy xuống gối.

Nhìn y im lặng rơi lệ, Kì Sam rất đau lòng, mà an ủi cũng chẳng biết nên an ủi thế nào cho phải, chỉ có thể ôm y, kéo y thật chặt vào trong lòng.

"Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc là làm sao vậy, hả?"

"Kì Sam, ta có thể làm được gì cho cậu?"

"Sao tự dưng lại hỏi như thế?"

Không lẽ y thức đêm không ngủ là bởi vì tự hỏi về trách nhiệm cá nhân sao? Kì Sam thật sự lại hiểu thêm lần nữa về lão bà đến từ nơi kì lạ này, rõ ràng đang sống hạnh phúc, vậy mà y lại có thể tìm ra được lí do

để làm bản thân không thoải mái, vô duyên vô cớ mà buồn rầu.

“Cậu cái gì cũng đều chăm sóc ta chu đáo, vì ta làm cũng rất nhiều, cũng rất yêu chiều ta. Nhưng còn ta...”

“Nhưng anh lại chẳng thể làm cho tôi bất cứ điều gì?” Kì Sam hỏi ngược lại, mà người trong lòng không ngờ còn gật đầu thừa nhận, khiến Kì Sam bực mình hết sức: “Anh nghĩ cho kĩ đi, thật sự là anh chưa từng làm điều gì cho tôi?”

“Những thứ đó đều nhỏ bé cả, không đáng kể.” Từ trong lòng truyền ra âm thanh nhỏ xíu, trầm thấp.

Cái loại tình cảm lo được lo mất này, có thể được hiểu rằng khi một người nào đó vì khát vọng được sở hữu tình yêu quá mãnh liệt, dẫn đến việc phủ nhận đi tất cả những cố gắng trước đây, đến mức coi thường chính bản thân mình không hề có giá trị. Đối với người yêu này của mình, Kì Sam cũng chỉ có thể dần dần đổ dành y nói ra điều lo lắng tận sâu trong tâm hồn, thì mới đúng thuốc đúng bệnh.

“Anh muốn làm gì cho tôi? Tôi sẽ giúp anh làm nó.”

“Cậu đồng ý sao?” Đông Phương ngẩn đầu, dùng ánh mắt tha thiết nhìn về phía Kì Sam.

Kì Sam đột nhiên cảm thấy rùng mình, trực giác nghĩ rằng thỉnh cầu của Đông Phương có thể khiến hần khó có thể chấp nhận. Rõ ràng câu nói tiếp theo mới là chỗ khúc mắc của y, Kì Sam thật sự không có tùy tiện đồng ý cho qua, chỉ là nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng người kia, ý bảo y nói ra.

“Kì Dung có nói, tại thế giới này, đàn ông cũng có con nối dõi. Nhưng cô ấy bảo cậu sẽ không đồng ý chuyện này.”

Lời vừa nói ra, Kì Sam trong chốc mắt chẳng biết nên phản ứng như thế nào. Nếu hần không lý giải sai thì – lão bà giáo chủ nhà hần bởi vì không thể cho hần một đứa con mà âm thầm khổ sở một mình?

Để tiêu hóa cái việc này cũng không quá khó với Kì Sam, dù gì y cũng là Đông Phương Bất Bại, có ý nghĩ như vậy Kì Sam cũng hiểu được. Nhưng còn cái người nói cho y loại tin vệt này, nhất định phải tìm đến nói chuyện cho ra nhẽ. Chỉ biết trong hai ngày này Đông Phương và Kì Dung có tán gẫu về vài vấn đề kỳ quái, thì sớm hay muộn cũng sẽ gặp chuyện không may thôi. Nhìn coi, giờ thì đúng rồi đây này.

Thảm nào mà buổi sáng hôm đó khi đưa cháu ra khỏi phòng, y mang theo bộ dáng tươi cười miễn cưỡng như thế, thì ra y đã bắt đầu để ý từ lúc đó rồi ư?

“Chị ấy nói đúng, tôi dĩ nhiên sẽ không đồng ý.” Kì Sam nghiêm túc nói, đồng thời kéo người Đông Phương lại, để y đối diện với chính mình: “Anh hãy nghe cho kỹ, việc này nói rồi coi như xong, nhưng đừng có bao giờ nghĩ lại nữa.”

“Kì Sam....” Đông Phương chực khóc nhìn hắn, không hiểu tại sao Kì Sam lại quyết liệt như thế.

“Tôi chưa bao giờ nói qua với anh về việc sau này không có con sẽ hối tiếc, cũng không vì anh là đàn ông mà gây áp lực với anh, vậy có làm sao mà anh lại lo âu những việc này cơ chứ?”

“Là vì ta mà cậu không thể có con, nhưng ta thật sự muốn vì cậu.....”

“Anh đem bản thân mình giao cho tôi là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.” Kì Sam giơ tay lau đi nước mắt trên mặt y, xoa xoa đôi mắt sưng đỏ, tiếp tục trấn an người nọ: “Được rồi, không nên nghĩ lung tung nữa. Kì Dung không có giải thích kỹ cho anh, nên anh mới có thể nghĩ đàn ông mang thai là chuyện đơn giản. Thực tế nếu làm thế sẽ rất nguy hiểm, tôi không nghĩ rằng anh có thể chịu đựng được sự đau đớn không thuộc về mình như thế, mà cũng sẽ không muốn nhìn thấy tôi vì anh mà ngày ngày lo lắng đấy chứ? Nghe lời tôi đi, đừng có nghĩ về nó nữa.”

Kì Sam nói xong, không những không trấn an được, mà ngược lại còn khiến cho nước mắt trên mặt Đông Phương tuôn ra như mưa.

“Kì Sam, cậu không cần phải yêu chiều ta như vậy.....Ta sợ.....”

Lời đã tới môi, lại nghẹn ngào không dám nói. Sợ rằng thốt ra rồi sẽ không rút lại được, hai người có khi một ngày nào đó sẽ phải tách xa. Trước mặt người nam nhân này, tuổi so với mình nhỏ hơn, nhưng lại yêu quý bao dung mình hơn bất cứ ai. Thượng cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, không một ai đối tốt với y hơn nổi Kì Sam cả. Y nhào vào trong lòng Kì Sam, đem tất cả sợ hãi lẫn tổn thương hóa thành một cái ôm dựa dẫm.

35. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 35: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [lục]

“Kì Sam, làm cho ta cảm nhận cậu, làm cho ta có thể cảm nhận cậu một cách sâu sắc.....”

(Tiểu Dạ:*rú* mỹ như à ~~~ iem nguyện ủng hộ anh làm top XD~~ cởi đồ đê, cường bạo đê, SM đê, toy đê..... khụ khụ=”=

Khởi Vũ: Bệnh =”=)

Kì công tử của chúng ta vừa mới ổn định được tinh thần thì ngay lập tức bị giáo chủ đại nhân nhà hắn bồi thêm cho cú nữa đến phát hoảng. Cái người luôn kín đáo về mặt này thế nhưng lại chủ động vì hắn mà cởi bỏ quần áo, mà không chỉ vậy, từ tư thế ban đầu là ở trong lòng hắn giờ dạn dĩ đổi thành ngồi khóa trên đùi hắn, đôi môi tiến gần về phía Kì Sam, Kì Sam còn chưa kịp phản ứng, bản thân đã tự động hôn lấy.

“Anh đang đùa với lửa đó, có biết không?” Hít sâu một hơi, Kì Sam nắm chặt hai tay, cố gắng áp chế thứ trong cơ thể đang bắt đầu tăng vọt, ý định muốn để cho Đông Phương dừng lại. Đàn ông sáng sớm thường hay “chào cờ”, nhưng mà người “khởi lửa” lại là cái vị chủ nhân cả đêm không ngủ này nè, lúc này đáng lẽ

phải cho y ngủ đủ một giấc mới phải chứ.

“Đừng cự tuyệt ta.....”

Tốt rồi, Đông Phương giáo chủ lấy nước mắt làm vũ khí, lập tức trúng ngay hồng tâm. Kì Sam vừa chỉ mới hạ quyết tâm đã nháy mắt vì hai dòng nước mắt kia mà vẩy cờ trắng đầu hàng, làm gì còn sức mà đẩy y ra, còn vội vội vàng vàng lau nước mắt cho người nọ nữa chứ.

Chỉ vì vài giây do dự ấy, mà Đông Phương thừa dịp phát cờ trắng xông lên, hai tay ôm lấy cổ Kì Sam, di chuyển về phía trước, vừa vặn tới vùng bụng, vòng eo khẽ cử động cọ xát vào bộ vị phía dưới. Một loạt các động tác liên mạch đến nhường ấy, khiến Kì Sam không có chút cơ hội nào ngăn cản, cho tới khi thứ đó của hắn bị khiêu khích đến mức đứng thẳng, nóng cháy.

“Được, anh đừng lộn xộn nữa, từ từ đã.”

Kì Sam vốn tưởng y sẽ đổi vị trí giữa hai người, ai ngờ người phía trước hắn chỉ lùi lại một bước trên giường, ngón tay nhanh chóng cởi quần hắn xuống, sau đó cúi xuống chôn giữa hai chân, thấp đầu kề mặt thật sát — ngày mới bình minh vừa lên, ấy thế mà Kì Sam đã trải qua ba cú shock liên tiếp.

(Tiểu Dạ *đập bàn thùm thụp*: A Sam bị tụt quần ~~~ móa á há há há ~ bị xàm xõ~~)

“Anh làm cái gì thế?” Kì Sam vừa định cử động, liền bị Đông Phương đè lại. Thấy Đông Phương dùng miệng phục vụ mình như thế này, Kì Sam chỉ thấy trong lòng khổ sở. Con người mà hắn thương yêu hết mực này đây, không nên có tư thế cúi thấp tự làm khổ chính bản thân đến thế.....

Nếu là nói không, thì Kì Sam chắc chắn sẽ không thua y, nhưng Đông Phương giáo chủ đây vừa ra tay, thì nào có mấy ai chống cự được. Y chỉ cần động hai đầu ngón tay, đã dễ dàng khiến Kì Sam không thể động đây.

Hai tay bị điểm huyết như vậy khiến Kì Sam dở khóc dở cười, hắn dù thế nào đi nữa cũng chẳng bao giờ tưởng tượng nổi bản thân lại có một ngày bị vợ yêu điểm huyết như vậy, lại còn là bị dùng cho việc này nữa chứ. Đầu ngón tay căng cứng có cảm giác không dễ chịu cho lắm, nhưng cũng bởi thế mà hắn biết được lần này Đông Phương kiên quyết thế nào.

“Để cho ta hầu hạ cậu, có được không?”

Mang theo đôi mắt đắm lệ chờ mong nhìn hắn thế, Kì Sam nào có thể từ chối được đây?

“Được được được, nhưng anh phải nghe theo tôi, không được tự tiện nóng vội, nếu không sẽ làm bản thân bị thương đấy.”

“Ừm.”

Ngoan ngoãn đồng ý, ngoài miệng chẳng đợi Kì Sam phân phó đã một lần nữa ngậm vào vật bị y động đến đứng thẳng kia, lấy tay giữ nó, ngây ngô dùng đầu lưỡi đảo qua, cố gắng lấy lòng. Chỉ đơn giản là nuốt vào phun ra chứ chẳng hề có chút kinh nghiệm nào, vài lần răng nanh có chạm vào gân mạch nổi lên nơi bộ vị, khiến Đông Phương càng thêm khê khàng, càng thêm cẩn thận.

Cho đến khi Kì Sam mở miệng can ngăn đến lần thứ ba, y mới không cam lòng ngẩng đầu, u oán dùng ánh mắt lên án Kì Sam ngăn mình lại. Lại hoàn toàn không hề biết bản thân mình vì nín thở mà hai má đỏ bừng, lại thêm vật áo phía dưới pháp phùng kịch liệt lộ ra ngực bụng gợi cảm, khiến Kì Sam nhìn chỉ thấy dụ hoặc muốn chết.

“Chẳng lẽ ta làm không tốt hay sao?”

(Tiểu Dạ *đạp bàn* iem trết luôn đây, iem ứ chịu được rồi, sắp thú tính đại phát rồi *tru tréo*)

“Không, tuyệt đối không.” Ngược lại thì có, hành động ngây ngô ấy cơ hồ muốn bức Kì Sam tới cực hạn, lại còn phải vất vả khắc chế dục tính, tránh cho nơi đó trưởng quá lớn, hoặc là quá mức trầm sâu vào tình dục, không khống chế được mà làm bị thương người trước mặt này:”Như thế là đủ rồi, giờ anh cởi quần áo mình ra đi.”

Tay trái đem thắt lưng lẫn quần áo cởi ra, tơ lụa mềm mại theo bờ vai Đông Phương dần buông, rơi xuống đằng sau người đang trên đùi Kì Sam. Kì Sam đoán trước rằng cái người IQ thì tuyệt đối mà EQ thì ngây ngô như Đông Phương sẽ làm thế nào, nên chẳng chút ngạc nhiên khi thấy y cầm lấy vật kia, từ từ ngồi xuống, trước sau không hề có chút chuẩn bị gì, mà cứ như thế cầm nó tiến vào trong cơ thể.

“Từ từ đã! Anh điên rồi à?” Kì Sam muốn đứng dậy ngăn y lại, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ ngăn được cái đầu, chẳng làm được thêm động tác gì khác. Nhưng cũng may câu nói này còn có tác dụng, Đông Phương ngừng lại.....chỉ thêm chút nữa thôi, là nơi tư mật và bộ vị hai người đã xỏ xuyên dung hợp lại làm một.

” Hãy dùng hai đầu ngón tay mà lúc nãy anh điểm huyết tôi ấy, cho vào miệng, liếm ướt, sau đó để ra khuyếch trương đằng sau.” Kì Sam cố ý trêu ghẹo y, chỉ dạy tỉ mỉ thế này thế kia. Đông Phương cắn cắn môi dưới, sắc mặt đỏ bừng như màu máu đến nơi, nhưng vẫn làm theo lời Kì Sam nói:”Nhẹ một chút, đợi cho bên trong thích ứng mới chuyển động ngón tay được.”

Đông Phương ngược ngùng chịu đựng, ở thân thể chính mình ra vào vài cái, không thấy Kì Sam nói gì liền rút đầu ngón tay ra, không đợi Kì Sam phản ứng đã dùng sức ngồi xuống.

“A!” Hậu quả của việc bốc đồng chính là đau đến mức muốn cắn đến nát môi, nước mắt cũng rơi xuống. Nhưng đau đớn bên trong cơ thể mỗi lần một tăng thêm như thế, Đông Phương lại tươi cười càng thêm dục dăng:”Không cần ôn nhu như thế với ta, ta cần bản không tốt đến thế đâu. Chỉ có thể dùng sự đau đớn thân thể này, mới có thể khiến ta an tâm cảm nhận được sự chân thật duy nhất.....”

Trái lại Kỳ Sam cười còn chẳng nổi:”Anh sao lại phải làm khó bản thân đến vậy?”

(Khởi Vũ: Sao mỹ nhưn lại tự ngược vầy chứ *ôm mặt*)

Vì mình rơi lệ khiến Kỳ Sam lộ ra biểu tình khó xử, nụ cười bên môi Đông Phương hoàn toàn vụt tắt. Y bối rối cúi người xuống hôn lên môi Kỳ Sam:”Đừng giận ta.....Cậu đừng giận, Kỳ Sam.”

Kỳ Sam lắc đầu:”Anh biết tôi sẽ không tức giận với anh.” Chính vì thế nên mới làm liều lĩnh làm cái việc này.

“Nhưng, ta....”

“Anh ra đi, xem xem nơi đó có bị thương hay không.”

Vừa nghe Kỳ Sam nói vậy, Đông Phương một lần nữa thẳng lưng lên, dù có đau thể nào, cũng không hề có ý định đứng lên, trái lại còn trực tiếp đem huyết khẩu nhấn thật mạnh vào nơi sâu nhất. Nhanh chóng rút ra cũng nhanh chóng ấn vào, tuy thỉnh thoảng có vài tiếng than nhẹ khẽ toát ra từ kẽ răng, nhưng nội bích vẫn không ngừng ma sát mạnh mẽ co rút mãi không thôi.

Đối với thân thể Đông Phương, Kỳ Sam tuyệt đối hiểu rõ về nó hơn chính bản thân người kia. Điểm cực hạn của người nọ chính là lúc nội bích đột nhiên thít chặt lại, phối hợp với y, hấn cũng nhanh chóng bắn ra, trong lòng thầm nghĩ kết thúc cho mau để còn xem xem Đông Phương có bị thương hay không.

Hai tay Đông Phương đặt trên bụng Kỳ Sam, trong cơ thể đột nhiên được rót vào một dòng chất lỏng nóng ấm vô cùng, cả người cong về phía sau, không kìm nén được mà phát ra một tiếng rên rỉ vừa khổ sở lại xen lẫn sung sướng, cả người đầm đìa mồ hôi xụi lơ trong lòng Kỳ Sam. Trong lúc run rẩy chờ tình triều lui bước, vẫn không quên giơ tay ra giải huyết đạo cho Kỳ Sam, thanh âm mở miệng khàn khàn vương chút ưu sầu:”Xin lỗi....”

Kỳ Sam vừa nâng tay, vừa lúc đỡ được người đang rơi xuống. Khi da thịt ấm áp của đôi phương dán trên bờ ngực mình thế này, bỗng nhiên trong đầu Kỳ Sam chợt nảy ra một ý tưởng kỳ quặc không tả: Như thế này, liệu có tính là mình bị vợ yêu “Bá Vương ngạnh thượng cung” (*) không nhỉ?

Nghiêng người để y nằm thoải mái trên giường, Kỳ Sam vội rời giường. Thấy hấn rời đi, Đông Phương cuống cuống bật dậy, vội vàng hỏi:”Cậu định đi đâu? Cậu vẫn đang giận, đúng không?”

“Tôi chỉ đi ra chuẩn bị mọi thứ cho anh tắm rửa sạch sẽ, không đi đâu hết. Anh cứ nằm đây nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không cần, cứ để nó lại.”

Kì Sam cảm thấy ngỡ ngàng đến mức khó tin, Đông Phương hôm nay thật khác quá? Từ xưa đến nay y đối với mình đều là nói gì nghe vậy, tại sao tự dưng lại kháng cự chống đối vậy? Hơn nữa sự nhiệt tình xảy ra bất ngờ vừa xong này, cũng quá là kì quặc đi.....Nhưng mà khi kết hợp lại nội dung hai cuộc nói chuyện vừa xong, Kì Sam vừa nghĩ, liền lập tức hiểu ra.

“Tôi nói này, anh rõ ràng là một người thông minh tuyệt đỉnh như thế, ấy vậy mà tại sao mỗi lần đối mặt với tình cảm lại trở nên ngốc như thế này? Dù cho mỗi ngày anh để nó lại như thế, cái nơi này này...” Kì Sam ngồi trở lại bên cạnh Đông Phương, sờ sờ cái bụng bằng phẳng của y: “Cũng vĩnh viễn không xuất hiện được sinh linh bé nhỏ nào đâu. Đông Phương à, anh cứ luôn đáng yêu đến như thế, khiến tôi thật sự bối rối đấy....”

Bị Kì Sam trêu cho một trận như thế, cái người vừa nãy còn tích cực chủ động giờ nhăn nhó mặt mày, không chỉ ngoan ngoãn nghe lời chui vào chăn ngủ, mà còn đem cả khuôn mặt đỏ bừng của mình giấu kín trong chăn, chỉ còn nhờ mỗi phần đầu gối với mái tóc dài tản mát xung quanh mới biết được có người đang chui trong chăn thôi à.

“Buồn bực chui trong chăn anh cũng không ngại khó chịu, hay là do anh hối hận mới vừa rồi quá nhiệt tình, nên thẹn quá hóa giận muốn tự sát luôn đấy chứ?”

Kì Sam cũng không định nói chuyện này với giáo chủ Đông Phương còn đang buồn bực, nhưng vẫn kéo chăn xuống, cười dịu dàng với cái người đang mang vẻ mặt ảo não kia.

“Loại người phí hoài bản thân là hạng vô năng chuyên làm mấy chuyện ngu xuẩn, bổn tọa sẽ không...”

Dù có hay không, nụ cười kì Sam đã làm giảm đi bất an trong y. Chỉ một nụ cười, mà có thể làm cho giáo chủ đại nhân vốn đang tủi thân như nàng dâu nhỏ trong nháy mắt khôi phục trở lại thành người kiêu ngạo vương giả trời sinh.

“Đúng vậy, anh thì không.” Kì Sam vuốt mái tóc dài của y, thật sự đồng ý với lời Đông Phương nói, để việc tắm rửa tẩy trừ gác lại phía sau.

—Còn tiếp—

(*) **Bá Vương ngạnh thượng cung**: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”, mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” thay thế cho hai từ “cường gian”.

“**Bá vương ngạnh thượng cung**” là thành ngữ xuất phát từ điển cố về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mệt mỏi khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thắng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương,

hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trường mất một cái, tên thiện xạ kỳ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành...**Đôi lời tác giả:**

Gần đây RP giá trị bị rút nghiêm trọng, cảm xúc khá kém...

Ta thấy nhiều người có vẻ thờ ơ với truyện này, có chút nghi ngờ rằng liệu còn bao người muốn đọc nữa hay không [?]

Dù sao thì còn một chương nữa là kết thúc rồi, mấy hôm sau sẽ post nốt.

(Tiểu Dạ *sụt sịt* em cũng muốn hỏi mọi người y như vậy đó a ~:(((((((Chị tác giả à ~ chúng ta đồng bệnh tương lân đó:((((

Vất vả mãi mới đỡ cho Đông Phương ngủ được xong xuôi, Kì Sam mới ra khỏi phòng đi xuống dưới nhà.

Trong phòng bếp đã vang lên tiếng nồi niêu xoong chảo, mùi hương lẫn hơi nước bốc lên nghi ngút, chỉ là có chút ngoài ý muốn, người đang đứng bếp lại là Kì papa.

“Ba, sao ba lại dậy sớm vậy, mẹ đâu rồi ạ?”

“Bà ấy nói ra ngoài mua chút đồ, mở mắt đã đi rồi, sao không đợi cậu ta cùng xuống?”

“Anh ấy vẫn đang ngủ.” Nhớ tới cái người vừa mới ngủ say trên kia, Kì Sam bất đắc dĩ cười cười.

Đôi mắt tinh anh của Kì papa nhanh chóng phát hiện ra vẻ mặt của con zai nhà mình, hỏi: “Làm sao, cãi nhau à?”

“Cãi nhau được đã tốt ” Kì Sam cảm khái, hẳn không ngại cùng Đông Phương thỉnh thoảng tranh cãi, đem mấy chuyện linh tinh hằm bà lằng gì gì đó nói hết ra cho xong, như thế còn dễ chịu hơn việc cái gì y cũng để trong lòng: “Mấy hôm trước Kì Dung có nói chuyện với anh ấy, rốt cuộc cái tên gốc đó lại cứ để tâm vào mấy chuyện vụn vặt không đâu, tự mình làm mình khổ.”

“Ba mẹ cũng có nghe chị con nói qua.”

“Ba, hai người cũng biết chuyện đó là gì sao?”

“Cụ thể thế nào thì con đi hỏi Kì Dung đi. Nhưng mà nó có nói, cậu trai này vì con mà có thể làm đến mức này, quả thật rất tốt. Con về sau phải đối xử với cậu ta cho thật tốt.”

Ông Kì vừa nói vừa canh chừng nồi cháo, nhìn ngọn lửa rồi một chốc mở nắp ra xem bên trong, nghiêm túc nói: “Nhà họ Kì mình không quan trọng hóa cái vấn đề con cháu nổi dỗi gì cả, chị con cũng họ Kì, con của nó cũng vốn là con cháu của chúng ta rồi. Con về khuyên giải an ủi cậu ấy đi, đừng tồn tại ý tưởng « oai đạo cửa bên » này (oai đạo : con đường lệch lạc, cửa bên : bên cạnh, ngách. Ý chỉ loại ý tưởng lệch lạc, không đúng rồi thì kiểu gõ cụt, cùng đường phải vào ngách), kỹ thuật này nói ra mấy ông bà già chúng ta không hiểu, nhưng chung quy có lẽ nguy hiểm, không đáng tin cậy.

“Con biết rồi, chút nữa con sẽ đến nhà Kì Dung, hỏi kỹ chị ấy.”

Đang ở nhà cho bé con ăn sáng, thấy đứa em trai của mình tự nhiên lại đến, mà sau khi nghe được mục đích nó tới, vẻ mặt Kì Dung lại còn ngạc nhiên hơn nữa.

“Cậu ta thật sự làm như thế á? Chị có nói với cậu ấy là em sẽ không đồng ý đâu, không ngờ được cậu ta còn năn nỉ em thế.”

“Chị hết trò rồi mà đi nói thế với anh ấy, làm anh ấy bối rối mà buồn khổ.”

Kì Dung xua xua tay tỏ ra cực kỳ vô tội: “Mấy người cứ nghĩ rằng chị bảo cậu ta thế này thế kia, nhưng mấy ai rõ chứ hả? Cái chuyện này là do tự mình Đông Phương giáo chủ đi hỏi chị thì có.”

“Tự anh ấy hỏi?”

“Ồ. Lúc ấy cậu ta nói là thấy thời đại này có nhiều thứ kì lạ không thể tin được, sau đó lại hỏi, có loại thuốc nào có thể thay đổi được thể chất con người không, giống như “Quỳ hoa Bảo Điển” có thể thay đổi tâm tính con người ta vậy. Chị không nghĩ cậu ta hỏi thật, nên cũng chỉ nói thuốc thì không có, nhưng nếu muốn thì có thể phẫu thuật là được.”

Kì Sam mệt mỏi xoa xoa thái dương. Hắn nên khen ngợi Đông Phương nhà hắn rất thông minh, từ một viên thuốc mà có thể tưởng tượng phong phú ra sao, hay là nên mắng y không biết sống chết, tự tiện lấy chính thân thể mình ra như thế bây giờ?

Xưa có hoàng đế luyện đan cầu mong trường sinh bất lão, nay hắn có vợ yêu hỏi thuốc để được sinh tử....Kì Sam thật sự có một ý nghĩ, ấy là đi về nhà tóm lấy cái người đang vù vù ngủ trong chăn kia, đặt người nọ lên đùi, rồi phát cho y mấy cái vào mông.

“Cậu, cậu đang bực à?” Bé con ở bên cạnh chui vào trong lòng Kì Sam, ngoan ngoãn hỏi thăm cậu bé.

Đứa cháu trai khiến Kì Sam tiêu bớt phần nào cơn tức giận, nhưng vẫn cố ý làm mặt hù dọa bé: “Vì Tiểu Hòa mà cậu mới bực mình, nên giờ cậu muốn tét mông cháu vài phát.”

“Không được, người ta không hề không ngoan mà!” Bé con vừa nhảy ra khỏi lòng Kì Sam vừa hai tay tóm quần chạy vọt lên tầng, kêu toáng lên: “Papa, mau dậy đi, cậu muốn bắt nạt con.....”

“Giỏi lắm, chú dám dọa con chị chạy, phí hết cả chị đây vất vả dỗ nó ăn cơm. Giờ thấy công bằng chưa hử?”

Kì Sam cười: “Tạm được.”

“À đúng rồi, có chuyện này chị nói cho em biết.” Kì Dung buông bát, thản nhiên nói: “Còn nhớ cái cô tên Lý Lập Tuyền không? Nó kêu hai hôm sau tới nhà mình chúc tết đó.”

“Ai cơ?” Đối với cái tên này, Kì Sam chẳng có chút ấn tượng nào.

“Là em họ của La Triệu Thanh đó, hồi trước hay đến nhà chị chơi, tóc cắt ngắn ngắn í.”

“Cô ấy muốn tìm chị thì không phải là đến đây sao, còn muốn qua nhà bên làm gì.”

Kì Dung cười lớn: “Tìm chú í.”

“Em với cô ấy quen biết gì đâu?” Kì Sam nhìn thấy bộ dạng chị mình đang cười ngả cười nghiêng.

“Chú em à, La Hòa năm nay năm tuổi, con gái nhà người ta đợi chú suốt năm năm đó nghe....Cả đời thiếu nữ có mấy lần năm năm mà chẳng lẽ để phí công phí sức vậy sao?”

“Nhưng em cũng đâu bảo cô ấy chờ?. Hơn nữa em cũng chứa hứa hẹn hay thề thốt cái gì, cô ấy có phải nghĩ quá xa rồi không thể?” Kì Sam đứng lên “Em giờ phải về, còn về cô gái ấy thì chị biện pháp giải quyết đi.”

Kì Dung gọi với theo sau hần: “Chị nói về cô ấy không phải là muốn em giải quyết, mà muốn nhắc nhở lúc cô ấy đến nhà, em nên đi trấn an người kia đi, đừng để cậu ta hiểu lầm....”

Kì Sam không ngoảnh lại, chỉ vẫy vẫy tay: “Em biết.”

“Còn nữa, vì cái gì mà chị phải giúp chú giải quyết!”

Lý do thì đơn giản thôi, vì sự phiền toái đó là người nhà họ La.....

36. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 36: Vợ Chồng Hạnh Phúc – [thất]

Cái cô tên Lý Lập Tuyền kia hành động cũng thật mau lẹ, Kì Sam vừa mới về nhà, đã thấy ngoài phòng khách ngoại trừ cha mẹ hắn đang ngồi ra, thì còn có một cô gái tóc ngắn xa lạ khác. Hắn im lặng lùi ra ngoài, gọi điện báo cho Kì Dung để cô mau chạy sang đây, rồi mới chậm rãi bước vào.

Vừa thấy hắn đi vào, Kì mama lập tức nháy mắt cho hắn một cái: "Con, con có khách này."

Kì Sam gật đầu với mẹ mình tỏ ý đã biết, đi đến bên vị khách kia chào hỏi một chút: "Xin chào."

"Kì Sam, lâu rồi không gặp." Lý tiểu thư thấy Kì Sam trở về, liền đứng lên, xấu hổ ngượng ngùng nhìn Kì Sam.

Dù cho mặt đối mặt thế này, hắn đối với vị tiểu thư đây chẳng có chút kí ức nào đặc biệt hết, cái cảm giác nhàn nhạt vô vị này không hơn gì với khi gặp mấy người bạn bình thường cả.

Kì Sam ngồi đối diện cô, nói cũng chẳng nói nhiều, chỉ thường xuyên nhìn về phía góc tường treo bức tranh biển Đại Tây Dương.

Kì mama thấy con trai mình không có tí hào hứng nào, còn bản thân trong lúc đợi con mình về cũng đã nói gần hết chuyện với cô gái này rồi, giờ cũng chỉ thân thiện rót trà mời bánh cho cô thôi. Còn Kì papa chỉ ngồi một bên xem báo, chẳng tiếp chuyện gì.

Nửa tiếng sau, Kì Dung mới nhàn nhã dẫn con trai mình tới.

"Í, Lập Tuyền em đã đến rồi à, sao lại không gọi cho chị một cú để cùng nhau tới...." Ai ngờ Kì tỷ tỷ không chỉ biết buồn dưa, mà ngay cả diễn kịch cũng là số một.

"Chị, hôm nay chị tới hơi muộn thì phải nhỉ? Từ nhà chị tới đây không phải chỉ mất mười phút đi bộ thôi sao?" Kì Sam bất bình căm tức, Kì Dung tới càng sớm, thì hắn càng nhanh có thể thoát khỏi đây chạy lên phòng xem Đông Phương đã tỉnh hay chưa.

"Nè nè, đồ được tiểu quỷ này ăn cơm, cũng nhọc công lắm đó." Kì Dung vỗ vỗ con mình vài cái, đem nó đẩy sang cho Kì Sam.

Bé con hắn nhiên vẫn còn sờ sợ chuyện vừa nãy, chỉ dám rón rén bước tới: "Cậu, cậu không đánh cháu nữa chứ?"

"Cậu chỉ trêu cháu chút thôi, cháu thấy cậu có khi nào làm thật chưa?"

Lý tiểu thư nói: "Kì Sam anh có vẻ thích trẻ con ghê, nhìn anh đối xử với cháu mình tốt thế kia kìa."

"Ừ, con trẻ vừa khờ dại vừa ngây thơ, so với người lớn thì càng thích hơn."

"Hả.....Là sao." Lý tiểu thư nhất thời không nói được gì.

Kì Dung tốt bụng giải vây giúp cô: "Người ta nói "cháu trai thì giống cậu", con chị giống mà Kì Sam nhiều nhiều một chút, thì sau này cha mẹ khỏi phải lo lắng."

"À, nếu mà khi lớn lên giống Kì Sam, thì sẽ xuất sắc ở tất cả mọi phương diện thôi." Lý tiểu thư bắt đầu tiến vào chủ đề: "Kì Sam à một mình anh tự gây dựng sự nghiệp bên ngoài như thế, chắc là vất vả lắm?"

"Chắc thế."

"Buổi tối khi tan ca về nhà, tự mình còn phải đi nấu ăn, còn phải tự mình dọn dẹp phòng rồi mấy việc lật vật....."

"Không phải tự mình, mà có người giúp."

Lý tiểu thư thông minh chốt hạ một câu kết luận: "Người giúp việc làm sao có thể làm đúng như ý muốn? Anh chẳng lẽ không nghĩ tới việc tìm bạn gái, hay là...."

Người giúp việc? Tầm mắt Kì Sam đảo qua cô gái tự tiện quyết định còn đang lấp bắp ngượng ngùng này, mặt không đổi sắc mà chỉ khẽ nhú mày.

"Nè nè, Lập Tuyên à, em chị chưa bao giờ cần thuê người giúp việc cả, vợ nó rất hiền lành đảm đang, hoàn toàn có thể chăm sóc nó cẩn thận."

"Anh...có vợ? Sao em chưa nghe qua, cái này.....là đùa sao?" Lý tiểu thư mở to hai mắt, khiếp sợ vô cùng.

Kì Sam cúi người nói với cháu trai: "La Hòa, thay cậu chạy lên tầng xem mợ cháu đã tỉnh chưa, nếu tỉnh rồi thì dẫn anh ấy xuống dưới này ăn sáng, được không?"

"Vâng ạ." Bé con ngoan ngoãn nghe lời, lon ton chạy lên tầng.

Lúc này Kì mama mới nói: "Không riêng gì cháu, nếu lần này không về nhà, thì hai bác cũng chẳng gặp được con dâu đâu. Cái thằng bé Kì Sam này rõ kì cục, kết hôn là việc lớn đến thế mà nó không về nhà cho hai bác biết, nên hai mới mới tính là ngày mai làm mấy mâm cơm, coi như tổ chức đám cưới, cũng là báo cho bạn bè bà con thân thiết biết tin. Lập Tuyên à, sáng mai nếu cháu có rảnh, thì sang đây góp vui với nhà bác nhé?"

“Cháu.....”

Không đợi Lý tiểu thư trả lời, trên lầu vang lên tiếng gọi thật to đầy non nớt: “Cậu! Mợ dậy rồi!”

Mọi người trong phòng khách đều ngẩng đầu lên, La tiểu thư vừa nghĩ Tiểu Hòa hô to thật đấy, thì thấy bé con trong tay dắt theo một người mặc bộ quần áo dài màu đỏ, chậm chậm đi xuống.

Kì Sam đứng lên bước ra chỗ họ đang đi xuống, không quên dặn dò bé con: “Khi đi xuống cầu thang thì đi từ từ thôi, cẩn thận kéo ngã.”

Ánh mắt hần chỉ chăm chú nhìn vào hai người một lớn một nhỏ đang bước xuống, mà Kì Dung với cha mẹ không hện mà cùng nhìn về Lý tiểu thư đang đỡ dẫn.

“Cậu.” Bé con như được vật quý mà nắm tay Đông Phương mãi không thôi, mãi tới khi Kì Sam khen nhóc một câu: “La Hòa thật ngoan”, thì mới vui vẻ chạy lại chỗ mẹ mình.

Kì Sam đặt tay lên sau lưng Đông Phương, dẫn y ra phòng khách, giới thiệu với Lý tiểu thư: “Đây là vợ tôi, Đông Phương.”

(Tiểu Dạ: thực ra trong bản VP của ta để là “hần” – nhưng bên Trung Quốc, ngôi thứ ba như vậy đều không phân biệt nam nữ mà chỉ dùng chung một từ như nhau. Theo ta là Kì Sam nói như thế, ý không chỉ rõ ràng Đông Phương là nam, nên ta mới mạn phép dịch lệch đi một chút như vậy.)

Lý Lập Tuyên mở miệng như muốn nói thì đó, cuối cùng chỉ có thể nở một nụ cười mỉm cứng ngắc ngược ngạnh.

“Đông Phương, đây là họ hàng bên nhà Kì Dung, cũng có thể coi là người nhà chúng ta.” Kì Sam tươi cười nói với người bên cạnh.

Một câu giới thiệu ngắn gọn mà súc tích, đủ rõ ràng. Điều này khiến Lý tiểu thư đang cố gắng tươi cười khách sáo tự thấy duy trì cũng khó. Ngược lại Đông Phương lại là người gật đầu thăm hỏi trước. Kì Sam cũng mặc kệ cô ta phản ứng ra sao, hần giờ chỉ quan tâm đến người thần sắc tái nhợt, mà khuôn mặt lại đỏ ửng này mà thôi.

“Cả đêm hôm qua không chớp mắt rồi, sao lại không ngủ thêm chút nữa?”

Đông Phương nhẹ giọng trả lời, âm thanh có chút khàn khàn: “Người lớn trong nhà, rồi giường muộn là không phải phép.”

Nghe cậu trả lời như thế, cha mẹ Kì Sam đều gật đầu, hài lòng cười. Dù sao, hai người cũng biết rõ nguyên do, nên dù cho Đông Phương có ngủ thẳng một mạch đến tận trưa, thì họ cũng sẽ chẳng trách cứ đâu mà.

Người nhà Kì Sam đương nhiên hiểu được cái câu “cả đêm không chớp mắt” là cái gì, nhưng Lý tiểu thư đây thì sao mà biết được. Không những thế, Đông Phương vì khóc mà hốc mắt đều đỏ, sắc mặt hồng nhuận hòa cùng thành âm khàn khàn, thoát nhìn cả người đều tỏa ra mị sắc rợp trời như thế, không biết thì quả thật chỉ có thể nghĩ rằng là bị yêu thương quá độ nên vậy. Tuy rằng thật sự thì — đúng là như thế.

“Cháu...Cháu tới cũng lâu rồi, cũng nên về rồi, mọi người cứ tiếp tục nói chuyện đi ạ.” Lý Lập Tuyên đứng dậy chào.

“Thế ngày mai em có đến dự cỗ cưới không?” Người hỏi là Kì Dung.

“Em e là không tới được, hôm nay đành chúc trước, mong hai người trăm năm hạnh phúc, Kì Sam.”

“Cám ơn.”

Lý Lập Tuyên lập tức rời đi không hề quay đầu lại, tuy rằng sự chờ đợi của cô không làm cho tình yêu nở hoa được, nhưng ít nhất cũng có thể thẳng lưng rời đi, chí ít vẫn còn giữ được lòng tự trọng của bản thân.

“Hình như hơi sốt.” Kì Sam thấy y không khỏe, sờ lên trán Đông Phương, quả nhiên thấy hơi hâm hấp:”Do anh nửa đêm không ngủ, lại còn đứng ở cửa sổ gió lùa.”.....Lại còn không sợ chết mà tiêu hao rõ nhiều thể lực như vậy.

“Không sao đâu.”

“Con à, giờ con mang cậu ấy về phòng nghỉ ngơi đi, mẹ đi đun lại cháo cho nóng, ăn xong thì uống hai viên thuốc cảm cúm là được. Hai đứa đều trẻ khỏe cả, việc nhỏ ấy đừng trách thẳng bé nhiều làm gì.”

“Cám ơn....mẹ” Đối với cách xưng hô này, Đông Phương vẫn có chút để ý.

Kì mama ha hả cười đi vào trong bếp. Ở đây chỉ có duy nhất bé con là không hiểu chuyện mới chạy tới hỏi:”Cậu rõ ràng bắt cháu phái kêu là cậu, nhưng vừa rồi tự dưng nói thành mợ, rốt cuộc là gọi như thế nào mới đúng đây ạ?”

Ông Kì nghĩ nghĩ một chút, sau đó thẳng thắn quyết định:”Trước mặt người ngoài thì gọi là mợ, ở nhà mình thì kêu là cậu, hiểu chưa?”

“Dạ, hiểu ạ!”

Đông Phương nhờ nụ cười ngây thơ của bé con mà khuôn mặt tươi vui trở lại, nhìn khuôn mặt y trở nên vui vẻ, Kì Sam mới thực sự an tâm.

Trong phòng, Đông phương ngồi trên giường, mặt mày đều vương ý cười, ngoan ngoãn ăn từng muỗng cháo Kì Sam đút cho. Đút xong một chén, Kì Sam thiếu chút nữa vì giáo chủ đại nhân nhìn chăm chăm mà túa mồ hôi lạnh.

“Sao có cảm giác nguy hiểm? Tướng công của anh là tôi nhưng vừa nãy suýt bị cướp mất đấy nhé.”

Đông Phương giáo chủ ngạo nghễ cười: “Là của ta, ai cũng không cướp được.”

“Cái này hơi khó nói....” Kì Sam nhú mày, biểu tình rất chi là khó xử: “Nếu anh cứ luôn nói ta mấy ý nghĩ kì lạ như thế, có khi một ngày nào đó tôi bị dọa sợ sẽ chạy thật không chừng....”

“Cậu dám?” Nghe vậy Đông phương rướn thẳng lưng, trừng trừng nhìn Kì Sam. Nhìn thấy trên vẻ mặt người kia là tươi cười trêu đùa, khí thế bỗng chốc tiêu tan, nhẹ giọng như thường: “.....Ta hứa với cậu sẽ không nghĩ lung tung nữa.”

“Được, tốt lắm, tạm thời tin anh. Từ lúc sáng tôi rời đi đến giờ còn chưa đến ba tiếng đồng hồ, anh nằm thêm một lát đi.” Kì Sam đứng lên, định cầm bát cháo xuống dưới tầng, vừa xoay người đã bị giữ chặt: “Sao vậy?”

Đông Phương có chút bối rối ngoảnh đầu đi, bối rối nói: “Cậu không thể....ở lại?”

Đối với giáo chủ đại nhân buồn rầu nửa ngày mãi mới đề xuất một yêu cầu nho nhỏ như thế, câu trả lời của Kì Sam chính là thoải mái cởi áo khoác, xốc chân lên tiến vào, quàng tay qua thắt lưng Đông Phương, ôm y sát vào trong lòng: “Anh yên tâm mà ngủ, tôi ở đây cùng anh.”

Đợi cho y ngủ say, Kì Sam nhẹ nhàng xuống giường, vào phòng tắm lấy khăn ra, lau sạch chất lỏng còn lưu lại trong người Đông Phương từ hồi sáng.

Ngày thứ hai nhà họ Kì quả nhiên làm cỗ cưới, khu vườn đằng sau dựng đầy mâm bàn, trong góc chất đầy quà cáp. Khách khứa từ người già đến trẻ nhỏ, đông vui ồn ào.

Cha mẹ Kì Sam cũng chẳng nói với họ hàng tính hướng thật sự của Đông Phương, hai đứa con cũng chẳng ở nhà suốt, không cần để ý tới người trong họ biết hay không biết. Còn nữa, tuyên bố là cưới con dâu, cũng chẳng phải nói sai chút nào.

Khách khứa nhìn thấy Đông phương tóc còn dài hơn con gái, trang phục vừa dài vừa rộng, chỉ dựa vào ấn tượng lần đầu gặp mặt ấy, thì cũng chẳng thể nào biết rõ được. Mọi người chỉ biết con trai nhà họ Kì cưới một cô vợ bình thường, mà điều duy nhất khiến họ kinh ngạc chính là bộ dáng con dâu nhà này một chút cũng không bình thường.

Thanh âm ca ngợi không dứt bên tai, một số người cậy là bậc trưởng lão có vai vế gật đầu khen ngợi: ý muốn nói ngàn dặm mới tìm được người con gái xinh xắn như vậy cũng đáng.

Trong hai nhân vật chính của cỗ cưới này, Đông Phương không có cơ gì lại không tiếp rượu ở các bàn. Kì Sam cùng y kính rượu các cô dì chú bác, biết người nọ không thích bầu không khí ẩm ỉ này, liền đưa y về phòng, còn mình thì quay ra ngoài tiếp khách tiếp. Chính vì chỉ được tiếp xúc có ngắn ngủi một chút thể thôi nên khách khứa đang ngồi nào có được ai chắc chắn rõ được thân phận thật sự của y.

Sáng sớm ngày thứ ba sau khi tàn cỗ cưới, hai người đã ngồi trên máy bay. Kì Sam cố ý chọn cho Đông Phương một chỗ gần với cửa sổ, nhưng y lại chẳng có chút phản ứng say máy bay nào cả, Kì Sam cười cười trêu y: "Trên đời này, quả nhiên cũng có việc khiến cho Đông Phương giáo chủ năng lực hơn người nhà ta không nắm chắc được."

Đông Phương không hề như xưa mỗi khi bị Kì Sam trêu đùa là không tự giác bày ra bộ dạng kiêu ngạo, giờ người lại nhẹ nhàng cười: "Đây là bởi vì họ là người nhà cậu"

"Nhưng hiện giờ cũng là người nhà của anh."

".....Ừ." Khóe miệng Đông Phương khẽ nhếch, tựa đầu vào vai Kì Sam. Khuôn mặt mang ý cười cong cong dịu dàng khiến lòng người xao xuyến không thôi.

Trước khi rời đi Kì mama đã trịnh trọng dặn dò con mình: "Hai đứa nhất định Thanh minh là phải về. Con trai cũng được, mà con dâu cũng được, là gì thì y cũng là người nhà họ Kì rồi, đến lúc đó dẫn y về nhà bái lạy tổ tiên, báo cho các ngài một tiếng, thì tổ tiên mới có thể phù hộ cho thằng bé được."

Kì Sam thề thốt rằng dù lúc đó có bận ra sao, cũng sẽ nhất định dành thời gian để trở về nhà, thì mới được Kì mama hài lòng cười haha cho đi.

"Còn hai ngày nữa mới phải đi làm trở lại, chúng ta có thể nghỉ ngơi thoải mái, anh có muốn đi chơi vài nơi lân cận không?"

Đối với việc đi ra ngoài chơi thì Đông Phương không có hứng thú cho lắm, trong lòng vẫn còn nhớ đến một việc khác: "Muốn mang bé con kia về nhà."

"Í, anh không nói thì tôi cũng quên mất." Hoàn toàn đã đem vật cưng của mình ném xa tít tắp giờ mới sừng sốt nhớ ra, trong giọng nói Kì Sam không có chút vì quên mèo mà ăn năn hay áy náy tí nào: "Chẳng biết hơn mười ngày không gặp, nó có béo lên không đây....."[**Chính Văn Hoàn**]

37. Hiện Đại Giáo Chủ / Thất Chi Đông Ngung - Chương 37: 100 Câu Hỏi Phụ

Lời tác giả: Tặng mọi người 50 câu hỏi sau khi phần chính văn kết thúc nha ~~

—

Chủ đề chính: “*Người yêu đến từ thế giới khác*”

Nhân vật phỏng vấn: Đôi phu phụ hạnh phúc vượt qua không gian trùng điệp mà nên duyên.

Khách mời đặc biệt: Tiểu thiếu niên shota kiều kỳ đang tuổi ăn tuổi lớn, mèo nhỏ Thịt Viên.

Đạo diễn trường quay: Chả cần biết tên ổng. Đặc điểm nhận dạng: Kính râm vừa tròn vừa lớn, bộ râu xoăn xoăn che tới 99% khuôn mặt. Nhìn từ xa giống như đàn sâu lông, lại gần thì giống một đại thúc sâu cỡ bự.

Khán giả: Nhiều.

Chuẩn bị, Action——

1. Xin hãy cho biết tên hai người?

Kì Sam: Cô vốn là nhân viên của tôi, thế mà không biết tên sếp mình sao? Hay là, thành chủ trì rồi thì không cần biết ai với ai nữa?

Lương chủ trì: Thật xin lỗi, Kì ca, em sai rồi... *khóc ròng*

Đông Phương: Đông Phương Bất Bại.

Lương chủ trì: Nghe nói chị dâu còn có tên khác là Kì Bách, cũng đại biểu cho việc sinh ra lần nữa thành một con người khác. Hai cái danh đó, ngài thích là người nào hơn?

Đông Phương: Hai người đó khác nhau sao? Ta chính là ta, cho dù không tên không họ, cũng không có gì thay đổi.

Lương chủ trì: Thật là khí phách! Em thích! Khụ... Mọi người đừng nhìn chăm chăm tôi như vậy, nhất thời cái mồm đi trước cái đầu diễn đạt hông tốt, tôi ý muốn nói là tán thưởng, là tán thưởng nha ~~~

2. Tuổi?

Kì Sam: Lớn hơn cô.

Lương chủ trì: Em biết anh lớn hơn em hai tuổi, nhưng tuổi của phụ nữ là bí mật! Bí mật! Muốn em tự tiết lộ sao? Mơ đi nha. Muahaha~~ thế chị dâu thì sao?

Đông Phương: Lớn hơn cậu ấy.

Lương chủ trì: Oa oa! Couple này chẳng lẽ chính là niên hạ đại thúc thụ trong truyền thuyết sao?

Thịt Viên: *đưa vuốt dài sáng loáng đến bên miệng thổi* Ta nghe không rõ, người nói ai là niên hạ đại thúc thụ truyền thuyết?

Lương chủ trì: Ta sai rồi, niên hạ mỹ nhân thụ mới đúng.... Tốt xấu gì ta cũng từng nuôi người nha nhóc con __

3.Giới tính?

Kì Sam: Tôi đề nghị, bỏ qua vấn đề vô nghĩa.

Lương chủ trì: Vâng vâng, sắp bảo sao em làm vậy.

4. Tính cách của hai người?

Kì Sam: Tôi? Tự mình nói ra có lẽ không có sức thuyết phục lắm, không bằng cô nói xem?

Lương chủ trì: Phúc hắc, hà khắc, tùy ý áp bức công nhân, vô lương tâm, gian thương.

Kì Sam: Thì ra là thế.... Tháng này, giảm lương 10%

Đông Phương: Khoái ý ân cừ.

Lương chủ trì: Chị dâu, bốn chữ này rõ ràng thích hợp với Kì ca hơn mới đúng __

5.Tính cách đối phương?

Kì Sam: Là một người thu hút.

Lương chủ trì: Câu trả lời này chả rõ ràng gì cả.

Đông Phương: Ôn nhu

6. Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Kì Sam: Lúc mặt trời mọc, trên núi.

Đông Phương: Không biết, khi đó ta bất tỉnh.

7. Ấn tượng đầu tiên khi gặp đối phương?

Kì Sam: Hm.... Sau khi giúp y tẩy trang, mỹ nhân.

Đông Phương: Tiểu nhân.

Lương chủ trì: Kì ca, dựa vào ấn tượng đầu tiên kém như thế mà anh có thể bắt được chị dâu, thiệt cao tay!

Kì Sam: Tôi không ủng hộ cách nói của cô, giảm lương 20%.

8. Thích đối phương ở điều gì?

Đồng thanh: Toàn bộ.

9. Ghét đối phương ở điểm nào?

Hai người ăn ý không nói câu nào.

Thịt Viên: Cô biết hêm?

Lương chủ trì: *chán nản* Ta hiểu, đáp án giống như trên. Câu hỏi tiếp theo....

10. Người có cảm thấy thật tốt khi ở chung với đối phương?

Kì Sam: Rất tốt.

Đông Phương: Không tồi.

11. Xưng hô với đối phương thế nào?

Kì Sam: Tùy lúc, tùy tình huống, mà xưng hô khác nhau, bản thân tôi không muốn kể chi tiết.

Đông Phương: Kì công tử.

12. Hi vọng đối phương gọi người thế nào?

Kì Sam: Tùy thời điểm tình huống, tôi có thể muốn được gọi khác nhau, nhất là ở một vài thời điểm đặc biệt.

Đông Phương: Chỉ cần là cậu ấy, gọi gì ta đều đồng ý.

13. Nếu so sánh, đối phương giống động vật gì?

Kì Sam: Là báo con đi. Khi thì ngoan lệ khí phách lắm liệt, lúc dịu dàng ngoan ngoãn giống như mèo nhỏ biết nghe lời.

Đông Phương: Không loài động vật nào có thể giống Kì Sam.

Lương chủ trì: Anh ta thế nào?

Đông Phương: Người ngoài thì biết làm gì.

14. Nếu tặng quà, sẽ tặng cho đối phương cái gì?

Kì Sam: Nhắc mới nhớ... Đông Phương, hình như tôi chưa từng tặng quà cho anh?

Đông Phương: Cậu đi Tô Châu tặng tơ lụa vải vóc rồi mà.

Kì Sam: Cái đó căn bản không tính, anh có muốn lễ vật không.

Đông Phương: *lắc đầu* cậu sắm cho ta đầy đủ rồi, ta không cần này nọ gì đâu.

Kì Sam: Thích chứ?

Đông Phương: *trầm tư *

Lương chủ trì: Căn bản không thèm đếm xỉa đến câu hỏi của tui __,=

15. Muốn nhận quà gì?

Kì Sam: Đúng vậy.

20. Người làm gì đối phương sẽ chán ghét?

Kì Sam: Đông Phương, anh có lúc chán ghét tôi sao?

Đông Phương: Không biết.

Kì Sam: Vậy là có thể có rồi.

21. Quan hệ hai người tiến triển đến đâu rồi?

Kì Sam: Tên anh ấy với tôi cùng trong một hộ khẩu, cô nói xem?

Lương chủ trì: Hiểu hiểu! Chúng ta chuyển sang câu tiếp theo...

22. Cuộc hẹn đầu tiên là ở đâu?

Kì Sam: Ồm, chắc là ở trung tâm mua sắm đi.

Lương chủ trì: Lúc đó thấy hai người bao nhiêu nồng nàn là thế, mà mới lần đầu hẹn hò đó à?

Kì Sam: Ý kiến hử?

Lương chủ trì: Không phải, Em là hâm mộ, là ghen tị, là tiếc hận mà.... Thái độ nhấp nhô thế này, sao lại có được người yêu cơ chứ? Oaoaoa ~~~

22. Không khí khi đó như thế nào?

Kì Sam: Cô thấy rồi đấy.

Lương chủ trì: Dạ dạ, câu tiếp.

Đạo diễn: Lại phí mất một câu hỏi rồi giờ ơi. Đây đúng là tai hại, tai hại!

24. Khi đó tiến triển đến đâu rồi ?

Kì Sam: Nghiêm túc mà nói, chắc là cũng không tiến triển gì lắm đâu. Khi đó vẫn còn phòng bị thôi.

Đông Phương: Ta.... Chính là bản năng, cậu chớ để trong lòng.

Kì Sam: *cười* tôi biết.

Lương chủ trì: Sếp à, sao anh không bao vờ cười với công nhân viên mê người như vậy chứ!!! Tiếp tục hâm mộ ghen tị tiếc hận...

25. Địa điểm hẹn hò thường xuyên là ở đâu?

Kì Sam: Trong nhà

Lương chủ trì: Chả thú vị tí nào. Bây giờ đã không còn làm cho người ta hâm mộ như vậy, em bình thường trở lại rồi.

Thịt Viên: Đối tượng hẹn hò còn có ta nè.

26. Sinh nhật đối phương sẽ làm gì?

Kì Sam: Làm gì không quan trọng, quan trọng là...cùng nhau trải qua.

Đông Phương: Ân.

27. Ai tỏ tình trước?

Kì Sam: Là tôi *cười mờ ám*

Đông Phương: *đỏ mặt* Cậu ta nói là mình, vậy chính là cậu ta đi.

28. Thích đối phương đến mức nào?

Kì Sam: Sinh cùng sinh, tử cùng tử.

Đông Phương: Kì Sam...

29. A, là yêu sao?

Kì Sam: người cảm thấy thế nào?

Lương chủ trì: thực xin lỗi, tại em nhiều lời.

Đạo diễn: Đã nói không cần chủ trì nghiệp dư, không cần chủ trì nghiệp dư mờ! Người nghiệp dư căn bản không có lòng cầu tiến mà cố gắng làm câu hỏi thu hút tỷ lệ xem! Không có!

30. Đối phương nói gì sẽ không có biện pháp từ chối?

Kì Sam: Y căn bản không cần phải nói, chỉ cần một ánh mắt, hay một giọt nước mắt thôi, so với võ công của y còn hữu hiệu hơn.

Đồng Phương: *liếc mắt* bỗng tọa sao có thể làm như vậy.

Lương chủ trì: Kì ca, đại tẩu nói không phải kìa ~~~, ôi chao.

Kì Sam: Ân, nếu y nói không có, thì là do tôi chủ động nhượng bộ.

31. Một ngày nào đó có nghi ngờ đối phương đứng núi này trông núi nọ, thì sẽ làm sao?

Đồng Phương: *bất an* Ta sẽ muốn, có phải hay không ta không tốt...

Kì Sam: *ôm lấy* Vấn đề này quá giới hạn rồi nhé, chúng ta mặc kệ nó.

32. Có cho phép đứng núi này trông núi nọ không?

Kì Sam: Cho phép tôi nhảy qua câu này không?

Lương chủ trì: Đương nhiên, mời ngài cứ tự nhiên..

Đạo diễn: *rơi lệ* bao nhiêu câu hỏi có tính tranh luận a..... Cứ thế mà bỏ qua! Bỏ qua!

33. Khi hẹn hò nếu đối phương đến muộn một tiếng, thì làm thế nào?

Kì Sam: Khi hẹn hò chúng tôi đều đi về cùng nhau. Lấy đâu ra trường hợp vắn vẹo này hở.

34. Thích bộ phận nào của đối phương?

Kì Sam: Toàn bộ

Đông Phương: Ngực cậu ấy.

35. Cử chỉ nào của đối phương là quyến rũ nhất?

Kì Sam: Rất nhiều. Lúc khóc, hoặc là biểu tình ẩn nhẫn khó nhìn dưới một vài tình huống riêng tư nào đó ~.

Đông Phương: *mặt càng thêm đỏ*..... Loại sự tình này, vì sao phải nói cho các người biết?

Thị Viên: Ta cảm thấy Đông Phương chủ nhân khi vuốt ta là quyến rũ nhất *mèo dặc ý*

Kì Sam: Xem ra ta phải tiếp tục tiến hành sự nghiệp giảm béo lớn lao của mi, Đồ mèo mập ú.

Thị Viên: Ai nói?! Ta không mập! Meo meo ô....

Lương chủ trì: Tiểu miêu, ngươi tạch rồi. Chủ nuôi là hoàng đế, chúng ta đều là nô tài

36. Khi nào thì đối phương sẽ làm ngươi cảm thấy hồi hộp/căng thẳng?

Kì Sam: Lúc lộ ra bộ dáng bi thương đi.

Đông Phương: Lúc trách cứ ta

37. Từng nói dối đối phương chưa? Có giỏi nói dối không?

Kì Sam: Chúng ta là bạn đời thổ lộ tình cảm, không tồn tại thứ giả dối này.

38. Thời điểm làm gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Kì Sam: Hai người cùng một chỗ làm —— cái gì cũng rất vui vẻ.

Lương chủ trì: Kì ca, em phát hiện khi anh nói đến chữ “cùng một chỗ”, giọng điệu rất dị.

Kì Sam: Giảm lương....

Lương chủ trì: No no no no! Em là nói hôm nay trời xanh mây trắng, chim hót líu lo, hoa thơm bướm lượn.

39. Có cãi nhau không?

Kì Sam: Chưa bao giờ. Nhưng thật ra tôi mong có thể chứng kiến biểu tình Đông Phương lúc cãi nhau.

Đông Phương: biểu tình ta cãi nhau...sẽ rất xấu xí đi?

Kì Sam: Nhất định rất đáng yêu

Đông Phương: Bỏ tọa thấy thà xấu xí còn tốt hơn.

40. Cãi nhau như thế nào?

Đông Phương: Người rất hi vọng chúng ta cãi nhau?

Lương chủ trì: Chị dâu, chị đừng hiểu nhầm, công thức hóa vấn đề thôi mà. Cái câu này bỏ, chúng ta chuyển sang câu tiếp nhé? *lau mồ hôi*

41. Sau đó làm hòa ra sao?

Lương chủ trì: Mọi người không cần tỏ thái độ, em biết làm như thế nào. Đây! Lên kế hoạch là ai vậy hả? Ném đĩa ấy ra đóng thành hộp thịt làm thức ăn cho mèo!

Thịt Viên: Mèo không những thứ ngu si như thế.

42. Đến kiếp sau có muốn vẫn trở thành người yêu không?

Kì Sam: Nếu thật sự có kiếp sau, hi vọng chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau.

Đông Phương: Ân

43. Khi nào thì cảm thấy “mình đang được yêu”?

Kì Sam: Lúc Đông Phương toàn tâm toàn ý ý lại tôi mỗi giây mỗi phút.

Đông Phương: Kì công tử rất bao dung.

44. Có khi nào cảm thấy “người đó không yêu ta” không? Khi nào?

Kì Sam: Vấn đề này không bao giờ có. Đối với hai người cùng chung sống như thế này, tin tưởng là vấn đề vô cùng quan trọng. Tôi nghi ngờ vấn đề này có ý định ly gián.

Lương chủ trì: Chuẩn rồi anh à.

Đạo diễn: Rốt cuộc ai là sếp người? Là ai?!!!!!!!!!!

45. Hai người biểu hiện tình yêu của mình như thế nào?

Đông Phương: Giữ lấy.

Kì Sam: Ồm, điểm ấy hai người chúng ta giống nhau.

46. Nếu giả như sắp chết đi, hi vọng mình chết trước hay sau đối phương?

Kì Sam: Chuyện này không nói trước được. Nhưng nếu như là tôi đi trước, thì cho dù thoi thóp, cũng vẫn hi vọng có thể sống sót đến cùng. Đối với việc bỏ lại y sống cô độc một mình, thì quả thật không thể yên tâm được.

Đông Phương: Cậu mà chết đi, ta cũng sẽ không sống một mình.

Hai người nhìn nhau thâm tình —————

Lương chủ trì: Đạo diễn, câu hỏi kiểu gì đây!! Không phải phỏng vấn sao? Tại sao lại giống cảnh tượng lễ truy điệu thương tâm vô bờ vậy chứ hả?

Đạo diễn: *bình tĩnh* Có vui có buồn trong một tiết mục, thì chủ đề bàn luận mới đáng xem chứ.

Lương chủ trì: Cái dáng vẻ vượn người của người cũng rất có tính chất đề tài a, sao người không ra đây để ta phỏng vấn đề?

47. Giữa hai người có chuyện gì giấu diếm không?

Kì Sam: Đông Phương, hơn một lần tôi nói với anh, “cái đó” dùng xong, sự thật là tôi cảm thấy thứ này cản trở chúng ta trực tiếp trao đổi, không dùng được không.

Đông Phương: Cậu nghĩ rằng ta và cậu không biết sao?

Kì Sam: Anh không vạch trần, chính là chấp nhận hành vi như vậy của tôi phải không?

Đông Phương: Cậu nhất định phải ở chỗ này bàn bạc?

Lương chủ trì: Chị dâu, không sao, chương trình này vốn là dành cho hai người trao đổi, lửa càng nóng càng tốt.

48. Tình kết của hai người là gì?

Kì Sam: Mái tóc dài của y cùng trang phục cổ. Tôi không hy vọng y theo xu thế hiện đại, cứ như thói quen là được rồi.

Lương chủ trì: Cho nên cách trang trí phòng ngủ và phòng khách nhà mới của các anh theo kiểu cổ cũng bởi vì thế ạ?

Kì Sam: Đúng vậy.

Lương chủ trì: Chị dâu, ngài sao lại may mắn đến thế nha ~~ Có thể gặp được một người đàn ông tốt như vậy (hâm mộ ghen tị tiếc hận thẳng cấp liên tục)

Đông Phương: Tình kết là gì?

Kì Sam: Cái kết của tình yêu, kết của anh là tôi.

Lương chủ trì: Kì ca, iem hông ngờ anh cũng có lúc vô lại vậy a...

Kì Sam: Vì phát hiện này của cô, tháng này giảm lương 30%

49. Quan hệ của hai người đã được người xung quanh công nhận chưa hay vẫn giữ bí mật?

Kì Sam: Công nhận. Nếu chỉ là vì sợ bị gánh vác mà giữ bí mật quan hệ, cá nhân tôi đối với việc đó giống như không trân trọng tình cảm của hai người, dù sao việc này cũng không cần phải che giấu hay lấp liếm, mà cũng chẳng phải là chuyện xấu không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Dù người bên ngoài đồng tình hay không, cũng chẳng liên quan gì tới chúng tôi.

Đông Phương: Người xung quanh ta chỉ có Kì Sam.

Lương chủ trì: Chị dâu, giao tiếp của ngài cần phải mở rộng.

Thịt Viên: Ta là phần mở rộng đây.

50. Hai người có cảm thấy mình sẽ yêu nhau được mãi mãi không?

Kì Sam: Cái gọi là “mãi mãi” mơ hồ đó, nào ai đoán biết được kết thúc cuối cùng. Tôi chỉ có thể nói rằng, trừ phi ý thức tiêu tan, còn không tình cảm này sẽ luôn luôn không phai mờ.

Đông Phương: Ân, có chết không rồi.

Lương chủ trì: Ồi chà ~~~ Kì ca kiên quyết thổ lộ, giáo chủ đại nhân đỏ mặt rồi kìa!

Đạo diễn: CUT! Bởi vì chủ trì sân khấu không thể lên tiếng tiếp tục phỏng vấn, chương trình phải tạm thời dừng thu, mong khán giả kiên nhẫn chờ đợi.

51. Ai là thụ? Ai là công?

Kì Sam: cô gọi anh ấy gọi là gì hở?

Lương chủ trì: *ngơ ngác* đại tẩu ạ.

Kì Sam: nếu cô đã rõ rồi, thì chuyển sang câu khác đi.

Đạo diễn: cô là mất giọng chứ có phải mất trí đâu, sao lại có thể khinh địch để bị lừa như vậy! Rốt cuộc ai là người chủ trì hướng đi của câu hỏi chương trình hả?

52. Tại sao lại quyết định như vậy?

Kì Sam: không tại sao cả, thuận theo tự nhiên quyết định thôi.

Lương chủ trì: *e dè* là bởi vì nguyên nhân là do “cái kia cái kia” của giáo chủ đại nhân sao?

Đông Phương: *mỉm cười* người có thể nói thẳng, không ngại.

Lương chủ trì:í em “cái kia cái kia” chính là cây châm lập lòe ánh sáng trên tay chị dâu đó ạ. Chứ nguyên văn câu của em là “Chắc do giáo chủ đại nhân bao dung như biển lớn”, đúng đúng, chính là thế!

Thịt viên: meo meo.

Kì Sam: Không phải cứ hễ là công thì đều rất mực yêu thương đối phương sao? Cho dù không phải nguyên nhân kia, tôi nghĩ chúng tôi vẫn sẽ lấy hình thức ở chung hiện nay mà làm.

Lương chủ trì: tổng công trong truyền thuyết nha.... *mắt lấp lánh ánh sao*

53. Đối với tình trạng này có thoải mái không?

Kì Sam: Rất thoải mái.

Đông Phương: Uhm, đúng vậy.

54. Lần đầu xxoo địa điểm là ở nơi nào?

Kì Sam: trong nhà.

Đông Phương: ta ở trong nhà cậu ấy.

Kì Sam: nhà chúng ta.

55. Khi đó có cảm tưởng gì?

Kì Sam: vui mừng ngoài ý muốn.

Đông Phương: lợi thế cuối cùng, cố tìm đường sống trong chỗ chết.

56. Khi đó, biểu tình của đối phương ra sao?

Kì Sam: mặc dù cẩn thận thế nào đi nữa, cứ để cho anh ấy cảm thấy được khổ cực đi. Lúc ấy tôi là nghĩ như vậy, bất quá dù về mặt Đông Phương có thống khổ ẩn nhẫn đi nữa, cũng làm cho người ta cảm thấy rung động.

Đông Phương: rất dịu dàng.

57. Buổi sáng hôm sau H có nói gì không?

Kì Sam: Quên mất rồi, chắc là là bình thản chào hỏi buổi sớm linh tinh thôi ấy mà.

Lương chủ trì: thời khắc trọng yếu bao nhiêu thế cơ mà! Anh cố gắng nhớ lại đi?

Kì sam: hình như là, thân thể có đau không, vẫn khỏe chứ?

Đông Phương: *đỏ mặt* ta không sao.

58. Một tuần làm mấy lần?

Kì Sam: khoảng sáu đến mười lần.

Đông Phương: ai sẽ đi tính toán loại sự tình này?

59. Mong muốn một tuần làm bao nhiêu lần?

Kì Sam: số lần như vậy cũng rất lý tưởng, cơ mà tùy theo tình hình cuộc sống để điều chỉnh thôi, nhiều hơn cũng không tốt.

Đông Phương: Kì Sam muốn bao nhiêu thì bấy nhiêu, ta không có dị nghị.

Lương chủ trì: Thật thẳng thắn! Hơn nữa còn nói trước mặt Kì ca như thế, đại tẩu thực diệu ngoan quá đi.

60. Suy nghĩ của hai người về H?

Kì Sam: Vui sướng.

Đông Phương: ân.

61. Nơi mãn cảm nhất trên cơ thể hai người?

Kì sam: Bản thân hả? Ở thời điểm đó thì lực chú ý toàn bộ đặt trên người đối phương rồi, sao để ý bản thân thể nào chứ.

Đông Phương: bốn tọa không muốn trả lời vấn đề này, được không?

Lương chủ trì: hoàn toàn được!

62. Nơi miễn cảm nhất trên cơ thể đối phương?

Kì Sam: Tùy nơi, còn về là làm sao... Ngoại trừ hai người chúng tôi ra thì tôi không muốn nói sâu về chuyện riêng tư trước mặt người ngoài thế này.

Đông Phương: chỉ có ta biết là đủ rồi, không cần phải công khai nói cho người khác.

63. Dùng một câu để miêu tả đối phương trong lúc H?

Kì Sam: *nheo mắt nghĩ ngợi* yếu ớt mê mang, lộ ra bộ dáng chộc người ta bắt nạt.

Đông Phương: bá đạo, tồi tệ.

Kì Sam: Ồm? Thực sự chỉ có như vậy phải không?

Đông Phương: *khó chịu*.... Rất quyến rũ.

Lương chủ trì: Í, đúng vậy. Iem hoàn toàn có thể tưởng tượng bộ dạng sếp khi khai hỏa phóng ra toàn bộ hooc-môn thì mị hoặc đến mức nào.

64. Đối với H là thích? Hay là ghét?

Kì Sam: trừ phi là đối phương không thích, còn không thì ghét với ai được?

Đông Phương: ý nghĩ của bốn tọa, liên quan gì đến mấy người?

Lương chủ trì: mỗi lần đều là hỏi lại câu kiểu chặn trở về, rốt cuộc ai hỏi ai nha? OTL...

65. Tư thế thường dùng khi H là?

Kì Sam: tư thế đối với cơ thể anh ấy là nhẹ nhàng nhất thì dùng.

Lương chủ trì: Là kiểu gì? Nói ví dụ tay chân bên này bên kia, rồi phóng ra như thế nào? Ngồi, nằm hay là đứng?

Đạo diễn: Hỏi rất hay! Làm chủ trì phải như vậy, phải càng thất bại thì tinh thần càng hăng nha!

Kì Sam: Cô tự tưởng tượng đi.

Lương chủ trì: Ai! Lại tèo rồi. Đạo diễn à, iem đã gắng hết sức rồi mà.

66. Vậy hai người có muốn thử cách khác không? Kiểu như địa điểm, thời gian, hoặc là loại trang phục đặc biệt nào đó?

Kì Sam: nói đến đặc biệt, đúng là không nhắc thì suýt quên. Tùy thôi, hoàn cảnh bên ngoài không tính. Về phần làm hay không, phải xem bầu không khí lúc đó đã.

Đông Phương: *nhỏ giọng* Kì công tử muốn, ta cũng có thể phối hợp.

Lương chủ trì: nói cách khác, bất luận thời gian địa điểm nào, cũng có thể tiến hành bình thường, hoặc là kích thích xxoo sao?

Kì Sam: *nhúu mày* chỉ có dã thú mới có thể tùy chỗ *bíp bíp* bậy a?

67. H trước tắm rửa? Hay là sau?

Kì Sam: nếu như vào thời gian ngủ buổi tối, như vậy thì trước sau đều có.

Đông Phương: cho dù không có, cậu ấy cũng đều vì ta cẩn thận xử lý.

68. Lúc làm hai người có giao hẹn gì không?

Kì Sam: Không có, chúng ta rất ăn ý.

Đông Phương: có bình đẳng được đâu, tại thời điểm ấy cậu ta rất độc tài.

Kì Sam: Tôi là như thế?

Đông Phương: chính là như vậy.

Thịt Viên: meo meo!

Kì Sam: được rồi, anh nói thế, có nghĩa là tôi thế.

Lương chủ trì: Kì ca, anh rất có tiềm năng trở thành thê nô.

Thịt Viên: không, trong mắt của ta, thì ngược lại đấy. Mấy người là người ngoài thì chỉ nhìn được bên ngoài thôi.

Lương chủ trì: Thế bên trong là sao?

Thịt Viên: Tự túc là hạnh phúc nhé. (đây là một chú mèo ngoan đạo ==.)

69. Ngoài đối phương ra, hai người đã từng có người khác chưa?

Kì Sam: có

Đông Phương:.....Có

70. Đối với ý tưởng “Nếu không chiếm được tâm hồn, ít nhất cũng phải chiếm được thể xác”, hai người có đồng ý hay không?

Kì Sam: Đúng là loại bất lực. Không để ý cảm thụ đối phương mà một mặt chấp nhất cho thân thể, dùng từ “yêu” làm cái cớ mà thôi.

Đông Phương: chẳng có gì là hoàn hảo cả, thân thủ đem đối phương hủy diệt là phương thức giữ lấy tốt nhất.

Lương chủ trì: tình yêu của đại tẩu xem là muốn hướng tới sự hoàn mỹ tuyệt đối à ghen.

71. Nếu đối phương bị kẻ xấu quấy rối, hai người sẽ làm gì?

Kì Sam: Từ xưa tới nay, có kẻ nào đủ bản lĩnh động vào anh ấy sao?

Đông Phương: dám chạm vào người của bốn tọa, tốt nhất chuẩn bị tinh thần sống không bằng chết đi, bốn tọa nhất định phải đưa hân nghiên xương thành tro.

Kì Sam::Nghiêm túc mà nói, tôi có năng lực tự bảo vệ mình, huống chi còn anh bảo hộ tôi nữa mà.

Thịt viên: *lau trán* ôi không dám nhìn.

72. Trước và sau khi H, hai người có ngại ngần không?

Kì Sam: Làm gì có từ “có”. Nếu mà trước sau đều ngại í, thì thà rằng nằm đấy đắp chăn nói chuyện cho nhanh.

Đông Phương: *quay đầu* không có

Lương chủ trì: Ê đồ vừa lùn vừa mập kia ~~ đại tẩu tỏ vẻ mạnh mẽ như thế này càng đáng yêu hơn bao nhiêu so với con mèo kiêu ngạo nhà mi nha...

Thịt Viên: ta có bao giờ đáng yêu đâu chứ.

73. Nếu có một người bạn nói “Tôi cô đơn quá, cho nên chỉ đêm nay thôi, xin hãy..” Rồi đòi H với hai người, thì hai người sẽ làm gì?

Đông Phương: cô hử? *ánh mắt sắc như dao*

Lương chủ trì: ngài đừng nhảy cảm như vậy, tiểu nhân chính là nô dịch của ông chủ Kì, không phải bạn bè đâu.

Kì Sam: À... tôi sẽ đưa cho người đó địa chỉ quán bar.

74. Hai người có cảm thấy mình am hiểu về H không?

Kì Sam: *cười* tôi đối với bản thân đều rất tự tin với mỗi phương diện đó.

Đông Phương: không thể trả lời.

Lương chủ trì: đại tẩu, số lần trả lời của ngài vẫn rất ít, mật bí một tẹo đi mà?

Đông Phương: Không bằng đem “một tẹo” giảm luôn xuống “không” đi ha?

Kì Sam: Nói đi cũng phải nói lại, thật ra thì kinh nghiệm của anh ấy so với tôi thì nhiều hơn đấy, nhưng lại không đa dạng như tôi được. Giải thích như thế, cô hiểu rồi chứ.

Lương chủ trì: Dạ! Hải lòng 100%. Câu tiếp.

75. Vậy đối phương thì sao?

Kì Sam: như lời cô nói, hải lòng 100%.

Đông Phương: Tốt lắm.

76. Trong lúc H, hai người hy vọng đối phương nói gì không?

Kì Sam: Xem nào, gọi tên sẽ tốt hơn. Còn muốn nghe nhất đương nhiên là xưng hô riêng các loại.

Đông Phương: ngoại trừ mấy câu kì quái ra, thì cái gì cũng có thể.

77. Khi xxoo, hai người thích nhất biểu tình nào của đối phương?

Kì Sam: ánh mắt luôn tràn đầy mị sắc, còn cả cử chỉ cố gắng kiềm chế lại không nhịn được ham muốn. Ồm, anh đây thích tất.

Đông Phương: *nôn vào rãnh* biểu tình nhắm mắt, bồn tọa thật muốn nhìn cậu lúc đó còn hình dung lung tung được không.

78. Hai người cảm thấy mình có thể xxoo với ai khác được không?

Kì Sam: Quan hệ rồi mà còn qua lại với người khác là chắc chắn không thể, sẽ khiến người ta tổn thương, đúng không?

Đông Phương: đúng vậy.

79. Đối với S *beep* M linh tinh có hứng thú không?

Kì Sam: Hai từ này, theo cách hiểu rộng rãi hình như là chỉ phương diện ngược đãi nào đó hửm? Cái hành động làm tổn thương thân thể đối phương như thế là loại kém cỏi. Nhưng nếu là dụng cụ nhỏ để trợ hứng, anh đây thấy cũng được đó.

Đông Phương: loại này không thể được!

Kì Sam: Nhưng hiệu quả rõ ràng thể cơ mà, anh thật sự có cảm giác còn gì...

Đông Phương: *nhẹ giọng* chúng ta có thể bàn vấn đề này khi về nhà không?

80. Nếu đối phương bỗng nhiên không còn chút hứng thú với thân thể hai người, thì hai người sẽ làm gì?

Kì Sam: Nếu mà có như thế, thì nhất định là anh ấy lại bắt đầu trở nên tự kỷ, trong đầu buồn bực miên man suy nghĩ đi. Nếu gỡ ra được khúc mắc trong lòng anh ấy, sẽ có kinh hỉ không tưởng tượng được.

Lương chủ trì: Kinh hỉ kiểu gì?

Kì Sam: tôi nói được, còn có thể kêu kinh hỉ sao? Đại khái sẽ kinh 1 nửa, hỉ 1 nửa đi.

Đông Phương: cậu chán ghét ta.

Kì Sam: *cười khổ* làm sao mà anh vẫn muốn suy nghĩ theo chiều hướng xấu vậy chứ?

81. Đối cường *beep* bức có cảm tưởng gì?

Kì Sam: nếu là người yêu rồi mà còn có hành động là không tôn trọng ý kiến của đối phương, thủ đoạn thật hèn hạ. Còn nếu vốn chỉ là quan hệ bình thường mà làm như thế, thì như vậy là phạm tội.

Đông Phương: cá lớn nuốt cá bé.

Lương chủ trì: đại tẩu giải thích thiệt sâu sắc!

82. Trong lúc H, có gì làm hai người thấy khó chịu hay không?

Kì Sam: có khi anh ấy không thực sự muốn lắm.

Đông Phương: rõ ràng là yêu cầu của cậu rất kì quái.

Kì Sam: việc này, chúng ta sẽ bàn sau vậy.

83. Hai người có muốn thử H ở nơi nào đặc biệt không?

Kì Sam: không có, chúng tôi rất bình thường.

Lương chủ trì: Ê? Theo tài liệu phân tích tôi đang cầm đây, đoạn có chữ mấu chốt là “bàn ăn, ô mai” khoanh tròn gạch chéo kia, có thể tính là bình thường sao?

Kì Sam: *ng nghiêm túc* trong mắt của anh đây là như vậy.

Đông Phương: Kì,công, tử, rốt cuộc cái trình độ định nghĩa của cậu là thể loại gì vậy?

84. Bên thụ có bao giờ chủ động H chưa?

Kì Sam: có, rất nhiệt tình chứ.

Đông Phương: luôn luôn là cậu ta chủ động.

Lương chủ trì: Kì ca, mỗi ngày đối với mỹ nhân dễ dàng lộ ra diễn cảm ngưng ngưng như vậy, anh đúng thật là có điểm phúc nhá!

Kì Sam: *cười* đúng là, niềm vui nhiều hơn.

85. Khi đó công phản ứng thế nào?

Kì Sam: câu này tôi không cần trả lời.

Đông Phương: *buồn bực* bất đắc dĩ.

Lương chủ trì: anh sẽ không lên được hử? Mỹ nhân đưa tận miệng cho anh ăn, mà lại còn ỏng eo táo bón?

Kì Sam: khi đó không đúng lúc, tôi quan tâm cũng không phải anh ấy khó được chủ động vấn đề này.

86. Bên công đã từng có hành vi cưỡng bức chưa?

Kì Sam: nhâm phẩm của tôi kém như vậy sao?

Đông Phương: đương nhiên sẽ không.

Lương chủ trì: ở phương diện khác thì nhân phẩm rất kém cỏi ==

Kì Sam: chỉ việc giảm lương sao? Chứ anh thì kém cỏi chỗ nào chứ hử?

Lương chủ trì: em biết sai rồi (_) đáp án đại tẩu đang giải thích, ngài nói anh sẽ không, vậy chắc chắn sẽ không!

87. Khi đó thụ phản ứng thế nào?

Kì Sam: Anh không muốn nói, mà chị dâu của mấy người cũng không có hứng cất lời. Yêu cầu bỏ qua.

Lương chủ trì: *chân chó* tuân lệnh! Không trừ tiền lương của em thì anh nói gì em nghe vậy.

Đạo diễn: Tôi có quyền khấu trừ tiền lương của cô! Làm ơn có tí trách nhiệm giữ đi tiểu thư, xem cho rõ xem giờ ai là chủ của cô!

Lương chủ trì: Iem sai rồi... Iem thật sự xin lỗi... Đáng lẽ ngay từ đầu em không nên đứng vô đây, nếu không vô đây thì sẽ không ham hố làm MC, mà không làm MC thì sẽ không gặp phải ông chủ chính thức, mà hông gặp phải ông chủ chính thức thì sẽ không phải lo sợ bị giảm lương hai phát dư này....

88. Đối với hai người, đối tượng H lý tưởng là?

Kì Sam: Người bên cạnh tôi đây chính là đối tượng lý tưởng nhất.

Đông Phương: ừ.

89. Người yêu hiện tại có phù hợp với nguyện vọng của hai người không?

Kì Sam: Nếu tôi tiếp tục bỏ qua câu này, thì cô tính sao?

Lương chủ trì: Em sẽ chạy vào ngân hàng, lấy thẻ ATM của em cắt cổ tay tự sát.

Kì Sam: Từ đây cách ngân hàng cũng không xa đâu, khi ra cửa thì nhớ rẽ phải nhé.

90. Khi H có dùng đạo cụ gì không?

Kì Sam: Phạm vi của đạo cụ là gì? Ngoại trừ mấy thứ được chế tạo chuyên nghiệp hóa r, thì có tính hoa quả rau dưa gì không thể?

Lương chủ trì: Ặc, cứ tính..đi

Đông Phương: Mấy cái loại không có linh hồn đấy không thể mang lại cảm giác chân thật được.

Kì Sam: Rồi rồi, lần sau có dùng...cũng chỉ dùng đồ thật.

91. “Lần đầu tiên” của hai người?

Kì Sam: *nhún vai* quên rồi.

Đông Phương: tóm lại là trước khi tới thế giới này là được rồi.

Lương chủ trì: Hiếm khi thấy chị dâu trả lời lại rõ ràng hơn Kì ca, khiến người ta xúc động quá đi.

Khán giả: Cái đó so với việc không trả lời có khác nhau sao chứ hả?!

92. Lần đó có phải là người yêu hiện tại không?

Kì Sam: chắc chắn không phải.

Đông Phương: không phải.

93. Hai người thích được hôn chỗ nào nhất?

Kì Sam: “được” ấy hả, nếu được thì đều thích.

Đông Phương: chỉ cần không ở mấy nơi kì quặc, thì được.

Lương chủ trì: thật ra thì, cơ thể người làm gì có chỗ nào gọi là quái dị đâu chứ. Bộ phận nào cũng đều là chuyện đương nhiên mà

94. Thích hôn đối phương ở chỗ nào nhất?

Kì Sam: uhm, chắc là vành tai. Ngoại trừ hôn môi, thì động chạm cũng tạo ra được tình thú, kể cả không hôn trên vành tai đi nữa thì vẫn kéo lên được cảm xúc.

Đông Phương: mặt.

95. Trong lúc H thì đối phương làm gì sẽ khiến hai người mất kiểm soát?

Kì Sam: cắn.

Đông Phương: *cam chịu* tất cả.

Lương chủ trì: Cái cặp chồng-chồng này, một người thì nghi ngờ bị M, còn một người suốt ngày cam chịu

lại sắp sửa bùng nổ nha.

96. Lúc H hai người thường nghĩ đến việc gì?

Kì Sam: nghĩ cách trêu chọc anh ấy.

Đông Phương: khi nào thì mới chấm dứt.

Kì Sam: chắc, lại dối lòng.

97. Một đêm H bao lần?

Kì Sam: Câu hỏi mang tính chất can thiệp quá sâu vào riêng tư, không trả lời.

98. Khi xxoo thì quần áo là chính mình cởi hay bị cởi?

Kì Sam: chủ yếu hai người đều là tôi cởi.

Đông Phương: ta đôi khi cũng cởi.

Lương chủ trì: đúng là không sai mà, Kì ca đúng là người yêu tốt mà.

Kì Sam: anh sẽ hủy bỏ quyết định giảm tiền lương cho cô.

Lương chủ trì: người tốt +_+

99. Đối với hai người, H là?

Kì Sam: là phương thức biểu hiện tình yêu, và kèm theo vô số điều tốt khác nữa.

Đông Phương: một loại phương pháp xác định mình “được cần đến”.

100. cuối cùng, hãy nói với đối phương một câu nào——

Kì Sam: chúng ta về đi.

Đông Phương: Uhm.

Lương chủ trì: *shock* Vậy là xong? Đơn giản như vậy? Không có pink hồng sến súa múa hường? Không có ôm ấp hun hít nhiệt liệt?

Không có...??

Chính thức chấm dứt!

Hậu trường———

Lương Trữ: *lau mồ hôi* tốt lắm tốt lắm, tôi cuối cùng cũng được giải thoát rồi, tiếp nữa chắc mua bún về thất cổ luôn quá.....

Đạo diễn: *trầm trầm nước mắt* xong rồi xong rồi, tiết mục kỳ này đúng là thất bại mà, chiếu lên chắc bị ném đá cả năm luôn quá.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-dong-nhan-hien-dai-giao-chu-that-chi-dong-ngung>